Școala de magie
MAGISTERIUM
CORINT JUNIOR
MASCA DE ARGINT
HOLLY BLACK
CASSANDRA CLARE

MAGISTERIUM

CARTEA A PATRA

MASCA DE ARGINT

HOLLY BLACK & CASSANDRA CLARE

TRADUCERE DE
SORIN PETRESCU

ILUSTRAŢII DE
SCOTT FISCHER

CORINT JUNIOR
- 2017 -

Traducere: Sorin Petrescu
Redactare: Laura Davidescu
Corectură: Rodica Creţu
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

Holly Black, and Cassandra Clare
MAGISTERIUM. THE SILVER MASK

Copyright © 2017 by Holly Black and Cassandra Claire LLC
Illustrations © 2017 by Scott Fischer
Jacket art by Alexandre Chaudret, © 2017 Scholastic Inc.
Jacket design by Christopher Stengel
Lettering by Jim Tierny, © 2017 Scholastic Inc.

ISBN 978-973-128-758-4
Bucureşti, 2017

Descrierea CIP a acestei cărţi poate fi consultată la sediul Bibliotecii Naţionale a României.

PENTRU ELIAS DELOS CHURCHILL,
CARE AR PUTEA FI PARTEA ÎNTUNECATĂ

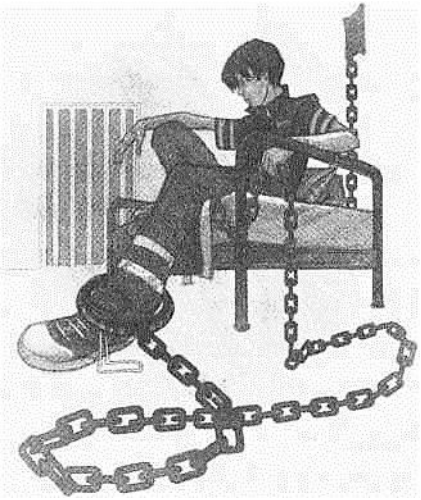

↑≈△○@

CAPITOLUL UNU

Temniţa nu era ceea ce se aştepta Call să fie.

Crescuse cu emisiuni TV dedicate infracţiunilor şi presupusese că va avea un coleg de celulă brutal, care-l va pune în temă cu toate şi cum să facă muşchi ridicând greutăţi. Presupusese că va fi dezgustat de mâncare şi că nu se va lua la bătaie cu nimeni, de teama de a nu fi înjunghiat cu un cuţit abil meşterit dintr-o periuţă de dinţi.

A reieşit că singurul lucru pe care-l aveau în comun temniţa magică şi închisoarea de la televizor era că personajul principal fusese acuzat de o infracţiune pe care nu o comisese.

Dimineţile era trezit când luminile din tot Panopticonul se aprindeau, strălucind puternic. Clipind şi căscând, îi privea pe ceilalţi deţinuţi (păreau să fie în jur de 50) care erau scoşi din celule. Mergeau târşâindu-şi picioarele, probabil ca să ia micul dejun, dar lui Call i se aducea tava la nas de către doi gardieni, unul dintre ei cu o privire încruntată. Celălalt părea intimidat.

Call, care se plictisise la greu în ultimele şase luni, se strâmbă doar ca să-l vadă pe gardianul speriat şi mai speriat.

Nimeni nu-l privea ca pe o fiinţă Umană în vârstă de 15 ani, ca pe un copil. Toţi îl ştiau drept Inamicul Morţii.

În toată vremea asta cât zăcuse aici, nu venise nimeni să-l viziteze. Nici tatăl lui. Nici prietenii lui. Call încercase să se convingă că nu li se permisese, dar nu era o consolare; probabil că intraseră în belele mari. Şi ar fi vrut ca nici măcar să nu fi auzit vreodată de Callum Hunt.

Termină de mâncat lăturile de pe tavă, după care se spălă pe dinţi, ca să scape de gustul nesuferit. Gardienii se întoarseră – era vremea interogatoriului.

În fiecare zi era dus într-o încăpere fără ferestre, cu pereţii albi, în care trei membri ai Adunării îl chestionau

despre viaţa sa. Era singura întrerupere în monotonia zilei.

Care a fost prima ta amintire?

Când ţi-ai dat seama că eşti rău?

Ştiu că pretinzi că nu-ţi poţi aminti nimic despre faptul că ai fi Constantine Madden, dar ce-ar fi să te străduieşti mai mult?

De câte ori te-ai întâlnit cu Maestrul Joseph? Ce ţi-a spus? Unde se află citadela lui? Care sunt planurile sale?

Şi, oricare ar fi fost răspunsul său, ei intrau tot mai mult în amănunte, până-l zăpăceau complet pe Call. Îl acuzau că o ţinea tot într-o minciună.

Uneori, când obosea şi devenea agasat, era tentat să mintă, fiindcă ceea ce voiau ei să audă era mai mult decât evident şi părea să fie mai simplu să le facă pe plac. Dar nu minţea, căci lista sa privind Principele Întunericului era din nou de actualitate şi putea să-şi atribuie puncte pentru orice făcea şi părea legat de listă. Minciuna era sigur luată în calcul.

Era uşor să aduni puncte pe lista Principelui Întunericului în temniţă.

Anchetatorii lui turuiau necontenit despre farmecul devastator al Inamicului Morţii şi despre cum lui Call nu ar trebui să i se permită să vorbească niciunui alt deţinut, pentru a nu-i seduce şi supune aranjamentelor sale diabolice.

Call ar fi putut considera acest lucru flatant, dacă nu ar fi fost aşa de limpede că ei credeau că le ascundea intenţionat acest aspect al caracterului său. Dacă Constantine Madden avea o charismă aşa de pustiitoare, intuiau că acest Call arăta taman pe dos. Ei nu ţineau neapărat să-l vadă şi nici el nu căuta lucrul acesta.

În acea zi totuşi, Call a avut o surpriză. Intrând în încăperea unde se desfăşurau interogatoriile, îl găsi pe fostul său profesor, Maestrul Rufus, îmbrăcat în negru, cu capul său chel şi cafeniu strălucind în lumina mult prea puternică.

Call nu mai întâlnise de mult pe cineva cunoscut. Voia să sară peste masă şi să-l îmbrăţişeze pe Maestrul Rufus, în

ciuda faptului că acesta din urmă îl privea încruntat şi, oricum, nu era un fan al îmbrăţişărilor.

Call se aşează în scaunul din faţa profesorului său. Nu putea nici măcar să-i facă un semn cu mâna sau să i-o strângă, căci încheieturile îi erau legate în faţă cu un lanţ strălucitor dintr-un metal incredibil de greu.

Îşi drese glasul.

— Cum este Tamara? întrebă el. E bine?

Maestrul Rufus îl privi lung.

— Nu-s sigur că ar trebui să-ţi răspund, zise el în cele din urmă. Nu-s sigur cine eşti tu, Call.

Call simţi o durere în piept.

— Tamara este prietena mea cea mai bună. Vreau să aflu ce face. Şi Havoc. Chiar şi Jasper.

Părea ciudat faptul că nu-l menţionase şi pe Aaron. În ciuda faptului că ştia că Aaron era mort, în ciuda faptului că trecuse peste împrejurările morţii lui mereu şi mereu, Call încă îi simţea lipsa într-un mod care-l făcea pe Aaron mai mult prezent decât pierdut.

Maestrul Rufus îşi puse mâinile sub bărbie.

— Aş vrea să te cred, spuse el. Dar m-ai minţit aşa de mult timp!

— Nu am avut încotro! protestă Call.

— Ba da. Ai fi putut să-mi spui oricând că în tine trăia Constantine Madden. De când ştiai? M-ai păcălit şi m-ai făcut să te aleg drept ucenic?

— La Testul Fierului?

Lui Call nu-i venea să creadă.

— Pe atunci habar nu aveam! Am încercat să o dau în bară, nici măcar nu voiam să ajung în Magisterium.

Maestrul Rufus arăta încă sceptic.

— Tocmai faptul că ai vrut să dai greş mi-a atras atenţia. Constantine ar fi ştiut răspunsul. Ar fi ştiut cum să mă manipuleze.

— Nu sunt el, spuse Call. S-ar putea să am sufletul lui, dar nu sunt el.

— Să sperăm că nu… spre binele tău, spuse Rufus.

Dintr-odată Call se simţi extenuat.

— De ce ai venit? îl întrebă el pe profesorul său. Pentru că mă urăşti?

Pentru o clipă, Maestrul Rufus păru buimac.

— Nu te urăsc, spuse el, mai degrabă cu tristeţe decât cu ură. Îmi plăcea Callum Hunt… foarte mult. Dar, odată, îl plăceam pe Constantine Madden… şi mai că ne-a distrus pe noi toţi. Poate de aceea am venit: să văd dacă pot avea încredere în mine când judec caractere… sau dacă am făcut aceeaşi greşeală de două ori.

Arăta la fel de istovit pe cât se simţea Call.

— Au încheiat interogatoriile în ceea ce te priveşte, urmă Rufus. Acum le mai rămâne să hotărască ce vor face cu tine. Intenţionez să iau cuvântul la audiere, să spun exact ce ai spus tu acum: că s-ar putea să ai sufletul lui Constantine Madden, dar că nu eşti Constantine. Totuşi trebuie să mă conving cu ochii mei ca s-o cred.

— Şi?

— Era mult mai fermecător decât tine.

— Toată lumea spune asta, murmură Call.

Maestrul Rufus şovăi un moment.

— Vrei să ieși din temniță? întrebă el.

Era prima oară când cineva îl întreba lucrul acesta pe Call.

— Nu ştiu, spuse el după ce se gândi. L-am… l-am lăsat pe Aaron să fie ucis. Poate că merit să fiu aici. Poate ar trebui să rămân.

Mărturisirea a fost urmată de o tăcere care nu se mai sfârșea.

Maestrul Rufus se ridică în picioare.

— Constantine îşi iubea fratele, spuse el. Dar n-ar fi spus niciodată că ar fi meritat să fie pedepsit pentru moartea lui. Întotdeauna altcineva era de vină.

Call nu spuse nimic.

— Secretele îl rănesc pe păstrător mai mult decât crezi. Am ştiut tot timpul că aveai secrete, Callum, şi sperasem că o să mi le dezvălui. Dacă ai fi făcut-o, poate că lucrurile ar fi urmat un alt curs.

Call îşi închise ochii, temându-se că Maestrul Rufus avea

dreptate. Păstrase secretele şi apoi îi determinase pe Tamara, pe Aaron şi pe Jasper să le păstreze şi ei. Dacă s-ar fi dus la Maestrul Rufus! Dacă s-ar fi dus la cineva, poate că acum lucrurile ar fi stat altfel.

— Ştiu că încă păstrezi secrete, continuă Maestrul Rufus, făcându-l pe Call să ridice ochii surprins.

— Deci şi tu crezi că mint? întrebă Call.

— Nu, spuse Maestrul Rufus. Dar asta s-ar putea să fie ultima ta şansă să scapi de necazuri. Şi s-ar putea să fie ultima mea şansă să te pot ajuta.

Call îşi aminti de Anastasia Tarquin şi de felul în care se descoperise că era mama lui Constantine. Pe atunci nu ştia ce să creadă. Fusese zdruncinat de moartea lui Aaron, de simţământul că toţi cei în care crezuse îl trădaseră.

Dar la ce bun spunea Maestrul Rufus toate acestea? Nu-i erau de ajutor lui Call. Doar ar fi rănit pe altcineva, care şi-ar fi pus încrederea în el.

— Vreau să-ţi spun o poveste, zise Maestrul Rufus. Trăia odată un mag, un om căruia îi plăcea din cale-afară să înveţe şi să împărtăşească iubirea lui pentru magie. Avea încredere în învăţăceii lui şi în sine însuşi. Atunci când o tragedie cumplită îi clătină credinţa aceasta, îşi dădu seama că era singur, că îşi dedicase întreaga sa viaţă Magisteriumului şi că, altminteri, viaţa lui fusese goală.

Call clipi. Bănuia că povestea aceasta era despre însuşi Maestrul Rufus şi trebuia să recunoască faptul că niciodată nu se gândise că Rufus ar putea avea şi o altă viaţă în afara Magisteriumului. Nu se gândise niciodată că Rufus ar fi putut avea şi prieteni, o familie sau pe cineva la care să meargă în vacanţe sau să-i dea telefoane cu nemiluita.

— Poţi să spui pur şi simplu că este povestea ta, zise Call profesorului său. Tot va avea o rezonanţă emoţională.

Maestrul Rufus îl privi.

— Bine, spuse el. Era după al Treilea Război al Magilor când mi-am dat seama de singurătatea vieţii pe care o alesesem. Şi, aflat în voia sorţii, m-am îndrăgostit curând după aceea, într-o bibliotecă, cercetând vechi documente.

Zâmbi în colţul gurii.

— Dar el nu era un mag. Nu ştia nimic despre lumea secretă a magiei. Şi eu nu puteam să-i spun. Aş fi încălcat toate regulile dacă i-as fi destăinuit cum funcţionează lumea noastră şi m-ar fi crezut sărit de pe fix. Aşa că i-am spus că lucram în străinătate şi că veneam acasă în vacanţe. Discutam adesea, dar, în esenţă, îl minţeam. Nu voiam să fac asta, dar o făceam.

— Pare o poveste despre cum e mai bine să-ţi păstrezi secretele, nu? întrebă Call.

Sprâncenele Maestrului Rufus se mişcară iarăşi într-un mod neverosimil, coborând într-o încruntare de-a dreptul impresionantă.

— Este o poveste care ar trebui să-ţi arate că înţeleg ce înseamnă să păstrezi secrete. Înţeleg cum protejează ele oameni şi cum îl pot răni pe păstrător. Call, dacă ai ceva de spus, spune-mi, iar eu voi face tot ce-mi stă în puteri să te ajut.

— Nu am niciun secret, spuse Call. Nu mai am.

Maestrul Rufus dădu din cap şi oftă.

— Tamara este bine, îi spuse el lui Call. Lecţiile fără tine şi fără Aaron sunt dezolante, dar ea reuşeşte să treacă peste asta. Havoc îţi duce dorul, fireşte. Cât despre Jasper, nu-mi pot da seama. A făcut câteva lucruri ciudate cu părul lui în ultimul timp, dar s-ar putea să nu aibă nicio legătură cu tine.

— Bine, spuse Call, uşor derutat. Mulţumesc!

— Iar Aaron, spuse Maestrul Rufus, a fost îngropat cu întregul ceremonial acordat unui Makar. La înmormântarea lui au participat toţi membrii Adunării şi ai Magisteriumului.

Call dădu din cap şi-şi coborî privirea în podea. *Înmormântarea lui Aaron.* Auzindu-l pe Maestrul Rufus rostind aceste cuvinte – auzind durerea din vocea lui –, Call le percepea ca fiind mai mult decât reale. Acesta va fi pe veci punctul esenţial al vieţii lui: dacă n-ar fi fost el, prietenul lui cel mai bun ar mai fi fost încă în viaţă.

Maestrul Rufus se îndreptă spre uşă ca să iasă, dar, timp

de o singură secundă, se opri şi-şi puse mâna pe capul lui Call. Spre mirarea lui, Call simţi un nod în gât.

Când fu escortat înapoi în celula lui, avu parte de a doua surpriză a zilei. Afară se afla tatăl său, Alastair, aşteptându-l.

Alastair făcu un semn cu mâna, iar Call îşi mişcă mâinile legate. Trebuia să clipească la greu, altfel farmecul devastator al Inamicului Morţii s-ar fi dizolvat în lacrimi.

Gardienii îl duseră în celulă şi-i dezlegară mâinile. Erau magi mai în vârstă, îmbrăcaţi în uniformele cafeniu-închis ale Panopticonului. După ce-i scoaseră lanţul de la mâini, îi fixară o cătuşă metalică de picior, legată de un cârlig din perete. Lanţul de la cătuşă era îndeajuns de lung ca să-i îngăduie lui Call să se plimbe de-a lungul celulei, împiedicându-l însă să ajungă la gratii sau la uşă.

Gardienii ieşiră din celulă, o încuiară şi se retraseră în umbră. Dar Call ştia că sunt acolo. O chestiune esenţială pentru Panopticon: cineva te urmărea tot timpul.

— Eşti bine? întrebă Alastair, întunecat, de cum gardienii se îndepărtară. Ţi-au făcut vreun rău?

Arăta ca şi cum ar fi vrut să-şi pună mâinile pe Call în căutarea unor răni, aşa cum făcuse atunci când Call căzuse dintr-un leagăn sau intrase într-un pom cu skateboardul său.

Call clătină din cap.

— N-au încercat deloc să mă rănească fizic, spuse el.

Alastair dădu din cap. În spatele ochelarilor, ochii lui arătau iritaţi şi obosiţi.

— Aş fi venit mai repede, spuse el, aşezându-se într-un scaun de metal care părea prea puţin confortabil, pus de gardieni dincolo de gratii, dar nu ţi s-a permis să ai vizitatori.

Sentimentul de uşurare care-l cuprinse pe Call era de necrezut. Într-un fel, reuşise să se convingă că tatăl său era fericit că-l închiseseră… sau poate că nu *fericit* – dar simţindu-se mai bine fără el.

Era din cale-afară de bucuros că se înşelase.

— Am încercat de toate, îi spuse Alastair fiului său.

Call nu ştia ce să răspundă. Nu găsea nicio modalitate să spună cât de rău îi părea. Şi nici nu pricepea de ce, dintr-odată, i se permisese să aibă vizitatori… doar dacă ar fi rămas util pentru Adunare.

Poate că urmau să fie ultimele vizite pe care le mai putea avea.

— Azi m-am întâlnit cu Maestrul Rufus, îi spuse el tatălui său. Mi-a spus că nu mă vor mai ancheta. Să însemne asta că mă vor executa?

Alastair arăta şocat.

— Call, nu pot să facă asta. Nu ai făcut nimic rău.

— Ei cred că l-am ucis pe Aaron! spuse Call. Sunt întemniţat! E limpede că ei consideră că am făcut ceva rău.

Şi chiar am făcut *ceva rău*, continuă el în gând. Chiar dacă Alex Strike a fost cel care l-a omorât efectiv pe Aaron, motivul pentru care murise era că păstrase secretul lui Call.

Alastair clătină din cap, alungând cuvintele lui Call.

— Se tem… se tem de tine, se tem de Constantine… şi caută un motiv ca să te ţină aici. Nu cred nici ei cu adevărat că ai fi răspunzător de moartea lui Aaron. Alastair oftă. Şi dacă asta nu-ţi aduce liniştea, gândeşte-te la altceva: din moment ce nu înţeleg cum și-a transferat Constantine sufletul în tine, sunt convins că nu au de gând să rişte transferând sufletul tău altei persoane.

Tatăl lui Call ura lumea magilor şi nu era ceea ce se chema un optimist, ca s-o spunem pe-a dreaptă, dar de astă dată înverşunarea lui Alastair îl făcu pe Call să se simtă mai bine. Era limpede că argumentase corect. Nici prin gând nu-i trecuse lui Call că ar putea să-şi transfere sufletul către altcineva sau că magii l-ar putea bănui măcar de aşa ceva.

— Prin urmare, mă vor ţine închis aici, spuse Call. După care vor arunca cheia şi mă vor da uitării.

Alastair păstră o tăcere îndelungată după aceste cuvinte, lucru departe de a-i reda încrederea.

— Când ai aflat? izbucni Call, de teamă că tăcerea ar

putea dura la nesfârşit.

— Ce să aflu? întrebă Alastair.

— Că nu sunt fiul tău adevărat.

Alastair se încruntă.

— Dar *eşti* fiul meu, Callum.

— Ştii ce vreau să spun, zise Call oftând, deşi nu putea să nu recunoască faptul că îi făcuse bine rectificarea lui Alastair. Când ţi-ai dat seama că am sufletul lui?

— De timpuriu, spuse Alastair, luându-l puţin prin surprindere pe Call. Cred. Ştiam ce studiase Constantine. Părea posibil să reuşească să-şi mute sufletul în trupul tău.

Call îşi aminti de mesajul incriminator lăsat de mama sa lui Alastair, cel pe care Maestrul Joseph, instructorul Inamicului Morţii şi cel mai devotat servitor, i-l arătase şi pe care tatăl său îl lăsase deoparte în povestea lui:

UCIDE COPILUL!

Încă-i îngheţa sângele în vine când se gândea la mama lui scriind asta cu ultimele ei puteri şi la tatăl lui citindu-le, cu un bebeluş care-i orăcăia în braţe – Call.

Alastair n-ar fi avut de făcut decât să iasă din peşteră, dacă ar fi înţeles mesajul. Frigul ar fi făcut restul.

— De ce ai făcut-o? De ce m-ai salvat? îl întrebă Call acum.

Nu vrusese ca vorbele lui să sune aşa de aspru, dar asta era realitatea. *Simţea* furie, deși ştia că alternativa ar fi însemnat moartea lui.

— Eşti fiul meu, repetă Alastair întărâtat. Orice altceva ai mai fi, vei fi mereu şi fiul meu. Sufletele sunt maleabile, Call. Nu sunt săpate în piatră. Credeam că, dacă te voi creşte cum se cuvine… dacă-ţi voi oferi călăuzirea corectă… dacă te voi iubi îndeajuns, vei fi un om reuşit.

— Ia priveşte ce schimbare! spuse Call.

Înainte ca tatăl său să poată răspunde, în faţa celulei reapăru un gardian care anunţă că timpul pentru vizită se sfârşise.

Alastair se ridică şi, cu o voce joasă, spuse:

— Nu ştiu dacă am făcut vreunul dintre lucrurile care trebuia, Call. Dar, dacă mai contează, eu cred că te-ai

schimbat în bine.

Şi cu aceste cuvinte se îndepărtă, condus de un alt gardian.

↑≈△○◎

În noaptea aceea, Call dormi mai bine decât în orice noapte pe care o petrecuse în Panopticon. Patul era îngust, salteaua subţire şi în celulă era frig. Noaptea, când închidea ochii, avea mereu acelaşi vis: săgeata magică lovindu-l pe Aaron. Trupul lui Aaron zburând prin aer şi apoi prăbuşindu-se la pământ. Tamara aplecată peste Aaron, suspinând. Şi o voce spunând: *Este vina ta, este vina ta!*

Cu toate acestea, în acea noapte nu visă nimic şi, când se trezi, în faţa celulei sale se afla un gardian care-i adusese pe o tavă micul dejun.

— Ai un alt vizitator, spuse acesta, privindu-l pieziş pe Call.

Era convins că toţi gardienii se aşteptau să-i ucidă cu charisma sa.

Call se ridică.

— Cine este?

Gardianul ridică din umeri.

— Un elev de la şcoala ta.

Inima lui Call prinse să bată mai repede. Era Tamara. Ea trebuia să fie. Cine altcineva ar fi putut să-l viziteze?

Abia dacă-l luă în seamă pe gardianul care strecură tava prin deschizătura îngustă aflată în josul uşii. Era prea ocupat stând în picioare şi trecându-şi degetele prin părul său încurcat, încercând să-l netezească şi să-şi găsească cuvintele pe care să i le spună Tamarei atunci când va apărea.

Hei, ce mai faci, regret că l-am lăsat pe cel mai bun prieten al nostru să fie ucis…

Uşa se deschise şi vizitatorul pătrunse în celulă, flancat de doi gardieni. Era un elev de la Magisterium, într-adevăr.

Dar nu era Tamara.

— Jasper? şopti Call, nevenindu-i să creadă.

— Ştiu, spuse Jasper ridicându-şi mâinile ca şi cum ar fi vrut să-l oprească să-şi arate recunoştinţa. Fireşte că eşti copleşit de amabilitatea mea de a veni aici să te văd.

— Hm! zise Call.

Maestrul Rufus avusese dreptate în ceea ce-l privea pe Jasper – părul îi arăta de parcă n-ar mai fi fost pieptănat de ani întregi. Era tot numai ţepi. Call îi privea uimit părul. Oare Jasper depunea eforturi ca să arate aşa? Intenţionat?

— Presupun că ai venit să-mi spui cât de mult mă urăsc toţi cei de la școală.

— Nu se gândesc chiar toată ziua la tine, spuse Jasper, minţind cu seninătate. Nu i-ai impresionat chiar aşa de tare. Mai degrabă sunt cu toţii întristaţi de soarta lui Aaron. Şi te consideră camaradul lui apropiat. Un element al poveştii.

Se gândesc la tine ca la ucigaşul lui. Asta vrusese Jasper să spună, deşi nu o spusese.

După asta, Call nu s-a mai putut aduna ca să întrebe de Tamara.

— Ai intrat în belea? întrebă el în schimb. Vreau să spun, din cauza mea.

Jasper îşi frecă palmele de jeanşii lui de firmă.

— În general, ei vor să afle dacă ai lansat vrăji asupra noastră ca să ne ţii în robia întunecată. Le-am spus că nu eşti un mag într-atât de iscusit ca să poţi să faci o chestie ca asta.

— Mulţumesc, Jasper, spuse Call, nesigur dacă o spunea sau nu cu inima deschisă.

— Şi cum mai este în bătrânul Panopticon? întrebă Jasper, plimbându-şi privirea în jur. Arată foarte… ăăă… steril pe aici. Te-ai ciocnit de vreun criminal adevărat? Ţi-ai făcut vreun tatuaj?

— Pe bune? spuse Call. Ai venit până aici ca să mă întrebi dacă mi-am făcut un tatuaj?

— Nu, spuse Jasper, renunţând la toate aiurelile lui. De fapt, am venit pentru că… ei bine… Celia s-a despărţit de

mine.

— Ce?

Lui Call i se păru că nu auzise bine.

— Nu-mi vine să cred!

— Ştiu! spuse Jasper. Nici mie nu-mi vine să cred.

Se aruncă în scaunul prea puţin confortabil al vizitatorului.

— Eram perfecţi împreună!

Call ar fi vrut să ajungă la Jasper ca să-l poată strânge de gât.

— Nu, vreau să spun că nu-mi vine să cred că ai trecut prin şase puncte de control şi o percheziţie corporală, oarecum supărătoare, doar ca să poţi veni aici ca să te plângi de viaţa ta amoroasă!

— Tu eşti singurul căruia îi pot spune chestiile astea, Call, zise Jasper.

— Adică pentru că sunt înlănţuit de podea şi nu pot să plec niciunde?

— Exact, spuse Jasper părând mulţumit. Toţi ceilalţi fug când mă văd. Dar ei nu pricep nimic. Trebuie s-o recâştig pe Celia.

— Jasper, zise Call, spune-mi ceva şi, te rog, răspunde-mi cinstit.

Jasper dădu din cap.

— Cumva asta este noua strategie a Adunării pentru torturarea mea ca să stoarcă de la mine niscaiva informaţii?

Exact când termină de vorbit, un fuior subţire de fum apăru din dreptul podelei, urmat de scânteierea flăcărilor. În depărtare, prinse să sune o alarmă.

Panopticon luase foc!

CAPITOLUL DOI

Cei doi gardieni care-l aduseseră pe Jasper în celula lui Call prinseră să vorbească între ei pe un ton scăzut. Din cealaltă parte a temniţei se auzi un ţipăt care se stinse brusc.

— Cred că e mai bine să plec.

Jasper se ridică în picioare, privind cu teamă în jur.

— Nu! lătră unul dintre gardieni. Avem o situaţie de urgenţă! Niciun vizitator nu are voie să umble de unul singur. Pentru siguranţa ta, va trebui să ne urmezi pe noi, în timp ce-l escortăm pe deţinut la un vehicul de evacuare.

— Vreţi să stau lângă Inamicul Morţii când îl scoateţi din celulă? întrebă Jasper, ca şi cum ar fi avut de ce să se teamă. Cât de sigur este *asta?*

Call îşi dădu ochii peste cap.

Unul dintre gardieni dezactivă o secţiune din peretele elemental şi pătrunse în celula lui Call, punându-i la mâini o altă pereche de cătuşe.

— Haide, spuse gardianul. Tu mergi între noi, iar ucenicul în faţă.

Call se înfipse în călcâie.

— Ceva nu este în regulă, spuse el.

— E un incendiu aici, spuse Jasper privind în spate. Şi eu aş spune că ceva nu este în regulă.

Call continuă:

— O pleiadă de magi mi-au tot spus săptămâni de-a rândul că locul acesta este invulnerabil. Că nimic nu-l poate distruge şi nimeni nu poate pătrunde. N-ar fi trebuit să ia foc.

Gardienii arătau tot mai agitaţi.

— Lasă gura şi haide! strigă unul dintre gardieni, apucându-l pe Call de braţ şi trăgându-l afară din celulă.

— *Focul vrea să ardă,* spuse Jasper, privindu-l fix pe Call.

Citase Strofa în cinci versuri care descria magia elementală. Gardienii îl priviră. Probabil că şi-o aminteau din şcoală.

În afara celulei lui Call aerul devenea tot mai fierbinte. Oamenii alergau pe holuri, strigând. Toate celelalte celule fuseseră eliberate de deţinuţii care mărşăluiau în şir indian spre ieşiri.

— Ştiu asta, spuse Call, dar locul acesta n-ar fi trebuit să ardă.

— Am fost avertizaţi de limba ta de argint, spuse gardianul, împingându-l pe Call în faţa sa. Tacă-ți fleanca şi mişcă-te!

Din acoperiş prinseră să cadă bucăţi de rocă şi metal topit. În acel moment, Call hotărî să lase deoparte orice grijă legată de cauza incendiului şi să se îngrijească doar de o cale de ieşire în siguranţă. Call, Jasper şi cei doi gardieni zoriră pasul de-a lungul coridorului, care devenea tot mai fierbinte. Call se împiedică, piciorul lui beteag trimiţându-i săgeţi de durere prin trup. Nu mai mersese atât de luni întregi.

Se auzi un trosnet. În faţa lor, o bucată de podea se dezintegrase stârnind un şuvoi de cenuşă arzândă şi frânturi de rocă fierbinte. Call se holbă, ştiind că avea dreptate: nu era un foc obişnuit.

Spera doar că mai avea şansa să scape ca să zică *Ţi-am spus eu.*

Gardienii care-l ţineau îi dădură drumul. Pentru un moment, Call crezu că vor încerca să găsească o altă cale de ieşire din temniţă, dar ei o luară la goană în faţă, mai să-l dărâme pe Jasper. Săriră peste spărtura din podeaua care tocmai se prăbuşea, aterizând în siguranţă în partea cealaltă. Se ridicară şi se scuturară de praf.

— Hei! strigă Jasper, nevenindu-i să creadă. Nu ne puteţi lăsa aici!

Unul dintre gardieni păru stânjenit. Celălalt se mărgini să-i fulgere cu privirea.

— Ai mei au murit în Masacrul Rece, spuse el. Dacă e după mine, poţi să mori în flăcări, Constantine Madden.

Call se dădu un pas înapoi.

— Şi cu mine cum rămâne? strigă Jasper, în vreme ce gardienii se îndepărtau. Eu nu sunt Inamicul Morţii!

Dar deja nu se mai vedeau. Jasper se roti, tuşind. Îi aruncă lui Call o privire acuzatoare.

— E numai vina ta, spuse el.

— Mă bucur că întâmpini moartea cu curaj, Jasper, spuse Call.

Partea bună a prezenţei lui Jasper aici, gândi el, era că Jasper nu-l făcuse niciodată să se simtă vinovat, chiar şi atunci când probabil ar fi trebuit. Era imposibil să nu crezi că Jasper merita tot ce i se întâmpla lui.

— Foloseşte-te de magia haosului! spuse Jasper tuşind.

Aerul se îngroşase din pricina fumului şi a funinginii.

— Nimiceşte pereţii sau focul sau ceva!

Call îşi întinse mâinile. Încheieturile îi erau încătuşate. Un mag de nivelul său nu putea face vrăji decât cu ajutorul mâinilor.

Jasper mormăi o înjurătură printre dinţi şi se roti, întinzându-şi braţul drept înainte. Aerul din faţa sa păru să vibreze şi apoi se solidifică. În aer strălucea un pod ridicat peste prăpastia din podea.

Call nu mai stătu să se minuneze de faptul că Jasper făcuse în sfârşit ceva util – şi nu numai util, ci de-a dreptul impresionant. Alergă cât îl ţineau picioarele, păstrându-şi uluirea pentru mai târziu.

Nici Call, nici Jasper nu ştiau cu exactitate care era drumul spre ieşire, dar focul le limitase alegerile. Dădură buzna pe calea care se deschidea înaintea lor. De durere, Call strânse din dinţi şi se strădui din răsputeri să nu se împiedice. Aerul era atât de fierbinte, încât chiar şi faptul de a deschide gura pentru a vorbi durea al naibii.

Ajunseră la o uşă ţinută deschisă forţat, care părea grea şi magică şi aproape imposibil de depăşit la timp dacă ar fi fost închisă. Se târâră prin ea cu un oftat de uşurare. Jasper îndepărtă obiectul care-i bloca închiderea, lăsând uşa să se trântească în urma lor şi ferindu-i de fumul şi arşiţa de dincolo de ea.

Call se aplecă, ţinându-şi mâinile pe genunchi. Păreau să se găsească într-unul dintre pasajele din spate ale Panopticonului. Putea distinge mirosul înălbitorului şi al detergentului de rufe, amestecat cu miros de fum şi ars. Coridoarele şerpuiau în toate direcţiile şi nu era nicio fereastră. Deodată, pe coridor, chiar în faţa lor, se formă un stâlp uriaş de foc.

Jasper se împletici înapoi, dând drumul unui ţipăt.

Erau sortiţi morţii. Aveau să ardă, prinşi pe hol între două vâlvătăi. Call îşi aminti cum străbătuse labirintul focului cu un an înainte, cum manevrase haosul ca să scoată tot aerul din încăpere – un act disperat care funcţionase şi focul se stinsese, dar luase şi aerul de care ei aveau nevoie ca să respire. Fără intervenţia lui Aaron, ar fi pierit.

Call vru să-şi folosească dreptul la magie, în ciuda amintirii felului greşit în care-l folosise atunci.

Focul vrea să ardă, apa vrea să curgă, aerul vrea să se înalţe, pământul vrea să se întărească, haosul vrea să devoreze.

Şi versul adăugat Strofei doar ca să se amuze:

Call vrea să trăiască!

Versul îl obseda. Trase de cătuşe, dar erau mai ferme ca niciodată, iar magia lui, departe de a putea fi desfăşurată. Focul din faţa lor se înălţă asemenea unui şarpe, tot mai sus şi lărgindu-şi capătul superior aidoma glugii unei

cobre.

Apoi în foc se formă o figură – o figură cunoscută. Figura unei fete alcătuită numai din flăcări.

— Makarule, spuse sora Tamarei, Ravan.

Fusese înghiţită de focul elemental, devenind una dintre Devoraţi, un elemental cu sufletul unui om. Sau un om cu sufletul unui elemental. Odată, Call pătrunsese într-o închisoare a elementalelor, împreună cu Tamara şi cu Aaron, şi-i văzuse acolo pe Devoraţii de Aer, de Foc, de Pământ şi de Apă. Din câte ştia, nu exista vreun Devorat de Haos. Ideea îl îngrozea.

— Nu aveţi timp de pierdut, spuse Ravan. Veţi găsi drumul de ieşire prin a treia uşă la dreapta.

Faţa îi dispăru, sângerând în flăcări. Focul îşi schimbă forma într-o arcadă care arunca vâlvătăi şi scântei.

— Ce… este… asta? întrebă Jasper.

— Un elemental de foc, spuse Call, nevrând s-o implice pe Tamara, întrucât habar n-avea despre ce era vorba. O ştiu. Locuieşte la Magisterium.

— Aşadar, e vorba despre o evadare, mă faci părtaş la evadarea ta tâmpită? strigă Jasper, cu o voce spartă. Chiar *este* numai vina ta, Call! Eu…

— Gura, Jasper! spuse Call, împingându-l spre a treia uşă. Vei putea să ţipi la mine când ne vom afla în afara clădirii ăsteia care arde.

— Încă o dată măturat de cruda mătură a destinului, mormăi Jasper, în fugă.

Aşa cum îi instruise Ravan, dădură năvală spre capătul coridorului şi se opriră în faţa unei uşi duble, blocate de o bară lungă de lemn. Jasper apucă bara şi o dădu deoparte. Call se aruncă asupra uşii şi aceasta se deschise brusc.

Soare şi aer! Jasper se depărtă de uşă şi apoi urlă. Se auzi un zgomot teribil.

— Trepte! strigă el. Fii atent la trepte!

În spatele lui Call erau numai flăcări. Respiră adânc şi-l urmă pe Jasper afară. *Erau* trepte, doar câteva în jos însă, iar la capătul lor se găsea Jasper frecându-se la genunchi. Dar mai era şi soare, şi aer proaspăt, şi nori, şi toate

chestiile pe care Call nu le mai văzuse de mult timp. Inspiră cu lăcomie aerul, apoi luă încă o gură şi încă una.

— Haide, spuse Jasper, înainte să te vadă careva.

Cu cât se depărtau de temniţă, cu atât fumul se subţia. Call privi înapoi.

Panopticonul era un cerc uriaş de piatră cenuşie aflat în spatele lor, în forma unei găleţi răsturnate.

Ajunseră la o fâşie de iarbă verde. În celula lui Call nu fusese nicio fereastră, dar, dacă ar fi fost, asta ar fi putut să vadă: o întindere verde, un gard în depărtare şi copaci în spatele lui.

În acel moment era o privelişte de haos total. Grupuri de prizonieri legaţi împreună, înconjuraţi de gardieni. Alţii erau urcaţi în dube. Magi în robele Adunării, de un verde-măsliniu, alergau prin iarbă, agitându-şi braţele şi străduindu-se să ghideze gardienii, ofiţerii şi deţinuţii, plini de funingine şi panicaţi, în direcţii diferite.

Unul dintre membrii Adunării îl zări pe Call şi strigă după gardieni.

— Încotro s-o iau? întrebă Jasper, tuşind. Trebuie să plec de aici.

— Ai de gând să mă *părăseşti*? spuse Call.

— Ştiu ce se întâmplă dacă stau pe lângă tine, răspunse Jasper. O să fiu atras în vreo acţiune îngrozitoare, cu capete tăiate şi dominată de haos. Nu, mulţam! Trebuie s-o recuceresc pe Celia. Nu vreau să mor.

— Cel puţin scapă-mă de astea, spuse Call, întinzând spre el încheieturile încătuşate. Acordă-mi o şansă, Jasper!

Gardienii îşi croiau drum spre Call, discutând între ei ca şi cum şi-ar fi făcut un plan. Cu toate acestea, înaintau repede, dar, Call fiind întors cu spatele, nu puteau vedea ce avea Jasper de gând să facă.

— Bine, spuse acesta şi prinse încheieturile lui Call. Ia stai, din ce sunt *făcute* astea? N-am mai văzut un metal de soiul acesta.

— Voi doi! latră o voce.

Call sări ca ars! Era un membru al Adunării într-un costum alb – *Anastasia Tarquin,* realiză el într-un moment

paralizant, în care uşurarea se amesteca cu teama. Părul ei de argint era strâns la spate, iar ochii spălăciţi erau tăioşi.

— Veniţi aici! Acum, acum!

Pocni din degete, privirea ei trecând peste Call ca şi cum nu l-ar fi recunoscut.

— Grăbiți-vă!

Gardienii se opriră în loc, părând împăcaţi că altcineva preluase frâiele.

Rostind câteva blesteme, Jasper o luă după Call, urmând-o pe Anastasia, care-i conducea prin pajişte.

— Transport de Makari, spuse ea, ridicând mâna ori de câte ori cineva voia să se apropie sau să-i ia la întrebări. Trebuie să-i ducem cât putem de repede. Lăsaţi-mi drum liber!

La capătul îndepărtat al pajiştii se afla o dubă bej. Anastasia deschise portierele din spate şi-l împinse pe Call înăuntru. Nu putea să vadă cabina şoferului.

Jasper se opuse.

— Chiar nu am niciun motiv să merg într-o maşină cu deţinuţi…

— Eşti martor, se răsti Anastasia. Intră acolo, deWinter, sau le voi spune părinţilor tăi că ai refuzat să cooperezi cu Adunarea.

Cu ochii cât cepele, Jasper se căţără după Call. Pe laturile dubei erau montate bănci, iar deasupra se găseau nişte bare de care puteau fi prinse cătuşele deţinuţilor, pentru a-i împiedica să fugă. Call se aşeză, iar Jasper luă loc în faţa lui. Nimeni nu fixă cătuşele lui Call de bara de sus. Uşile fură trântite, lăsându-i într-un întuneric răcoros.

— Ciudat, spuse Call.

— O să depun o plângere, spuse Jasper cu o voce domoală. Împotriva cuiva. Cineva va auzi de asta.

Duba demară clătinându-se, luă câteva viraje şi apoi acceleră pe ceea ce părea să fie o autostradă. Call nu bănuia încotro se îndreptau. Mai întâi, că nici nu era sigur de locaţia Panopticonului şi cu atât mai puţin de locul în care erau transportaţi deţinuţii în caz de necesitate.

Îl punea în încurcătură prezenţa Anastasiei şi a lui

Ravan. Anastasia îi spusese că era mama lui Constantine Madden şi, întrucât în Call se afla sufletul lui Constantine, avea să-l ajute. La Magisterium, Anastasia avusese în grijă elementalele. S-ar fi putut ca ea să fi pus toate astea la cale. Dar, dacă ar fi fost aşa, ce urma să facă? Întreaga Adunare l-ar fi căutat pe Call. N-ar fi putut să-l ducă într-un loc izolat până când s-ar fi liniştit lucrurile. Pentru că întreaga tevatură cu Inamicul Morţii nu s-ar fi liniştit.

În capul lui Call se amestecau implicarea Anastasiei, probabilitatea ca aceasta să fie o evadare, teama de a nu-şi mai vedea vreodată tatăl, teama că Maestrul Rufus s-ar crede din nou minţit de el şi preocuparea pentru răul de maşină care-l asalta după fiecare curbă, fără să ajungă la nicio concluzie, astfel încât, atunci când duba se opri, era cu inima grea. Portierele din spate se deschiseră şi lumina inundă habitaclul, făcându-l pe Call să clipească.

În faţa uşilor deschise stătea şoferul. Îşi scoase şapca de vânzător de ziare. Pe umeri îi căzură şuviţe lungi şi negre de păr şi un zâmbet cunoscut îi lumină faţa. Inima lui Call o luă la galop.

Era Tamara!

CAPITOLUL TREI

Call se holba la Tamara, total uimit! Arăta altfel. Sau poate că nu – poate că amintirea ei pălise în aceste şase luni. Dar el nu credea asta. Se gândise la ea aşa de mult încât nu putea admite că uitase vreun detaliu. Nu că ar fi contat… sau ar fi contat? Deodată îşi dădu seama că nu-şi putea lua ochii de la ea şi că Tamara aştepta să spună ceva. Fu salvat de Havoc, care sări în dubă cu un lătrat puternic, prinzând să-l lingă cu vigoare pe faţă.

— Jasper, spuse Tamara, încruntându-se la celălalt ocupant al dubei. Ce-i cu tine aici?

— Ţi-ai pierdut minţile? Ai organizat o evadare? întrebă Jasper, explodând de furie. Şi nici măcar nu mi-ai spus, ca să vin în vizită într-o altă zi!

— Iertare, nu ţi-am consultat agenda!

Îşi dădu ochii peste cap, urcând în dubă. Punându-şi o mână cu un gest prietenesc în gulerul îmblănit al lupului, îl dădu la o parte pe Havoc de pe Call.

Call era mut de uimire. Avea atât de multe de povestit, încât se blocase între gândul la ce avea de spus şi faptul de a vorbi cu voce tare. Era aşa de fericit doar la vederea Tamarei, aşa de fericit că ea îl plăcea încă îndeajuns de mult ca să-l ajute să scape. Şi mai ştia că nu avea nicio scuză în faţa ei.

Ea îl privea, zâmbind cu blândeţe.

— Sal, Call!

El înghiţi în sec cu greutate. Faţa ei se schimbase uşor în ultima jumătate de an, dar, la prima vedere, arăta mai puţin diferit decât crezuse el. Avea aceeaşi ochi mari, întunecaţi şi empatici. Call rosti cu o voce răguşită:

— Tamara… tu ai plănuit… toate astea?

— Nu fără ajutor, spuse ea, invitându-l să coboare din dubă.

Sări în urma ei, întinzându-şi piciorul care-l durea.

Se aflau în faţa unei cabane drăguţe din mijlocul luminişului. Într-o parte era un lac micuţ, traversat de un pod. În faţa casei se găsea Anastasia Tarquin, maşina ei albă fiind parcată pe alee.

Anastasia purta tot costumul ei alb, murdărit de funingine. Îl privea pe Call într-un mod care-l tulbura nespus, ca şi cum ar fi văzut o leoaică ce-l urmărea ca pe o pradă prin savană.

— O să rămân în dubă, spuse Jasper, cu răsuflarea tăiată. Mai târziu mă poţi lăsa undeva. Poate la o benzinărie. O să mă întorc singur.

— Anastasia m-a ajutat, vorbi Tamara, mai mult cu Call. M-a lăsat să vorbesc cu Ravan.

Îşi coborî privirea la picioare.

— Nu prea am mai avut cu cine să vorbesc după ce Aaron a murit, iar tu ai plecat…

— Ai fi putut să vorbeşti cu mine, spuse Jasper, încă în dubă.

— Tu nu voiai să vorbeşti decât despre Celia, spuse Tamara. Şi nimeni nu discuta cu mine despre Call, pentru că…

— Pentru că ei cred că eu sunt Inamicul Morţii, spuse Call. Şi pentru că îşi închipuie că l-am vrut pe Aaron mort.

— Nu toţi cred asta, spuse Tamara cu voce slabă. Dar, într-adevăr, cei mai mulţi aşa cred.

— Call, Tamara, li se adresă Anastasia de pe verandă, veniţi înăuntru.

Îşi miji ochii.

— Şi tu, Jasper.

Mormăind, Jasper se dădu în sfârşit jos din duba pentru deţinuţi.

— Când ai învăţat să conduci? o întrebă Call pe Tamara.

— Kimiya m-a învăţat, răspunse Tamara, urcând scările din faţă. I-am spus că trebuie să-mi mut gândul de la… ştii tu. De la tine şi de la Aaron.

De la tine şi de la Aaron. Aaron murise, iar Call supravieţuise, dar Tamarei trebuie că-i apăruse ca un soi de mort viu, Call fiind deţinut în Panopticon şi bănuit de toţi ca fiind malefic.

Îşi dădu seama ce îngrozit fusese la gândul că şi Tamara va crede acelaşi lucru despre el. Şi păru copleşit de uşurare când realiză că, aparent, ea era departe de gândul acesta.

Casa avea o sufragerie frumoasă, cu draperii dantelate şi măsuţe acoperite cu şerveţele ornamentale. Pe o măsuţă pentru cafea se găsea o cană cu limonadă. Era primitoare, dar în felul în care era primitoare casa de turtă dulce a vrăjitoarei. Dar Call nu se plânse. Nu mai era în temniţă, iar lângă el se găsea Tamara. Îl aduseseră până şi pe Havoc.

— Lasă-mă să mă uit la cătuşe, spuse Tamara, în vreme ce Call se aşeză prima oară după mai multe luni pe o canapea.

Cine ar fi crezut că-i vor lipsi canapelele? Tamara se încruntă.

— Din ce or fi făcute? Nu din metal.

— Nu le poţi scoate fără unelte speciale, o informă Anastasia. Din păcate, nu am aşa ceva aici.

Se ridică în picioare.

— Call, vino cu mine. Să văd dacă pot să improvizez ceva.

Neştiind cât timp mai poate sta cu Tamara, n-ar fi vrut să plece de lângă ea, dar cătuşele trebuiau scoase. Se ridică fără tragere de inimă şi o urmă pe Anastasia în bucătărie.

Ea arătă spre un scăunel. Pe blat se afla o servietă mare

şi neagră, care aducea cu o trusă veche a unui medic. Vârându-şi mâna în ea, Anastasia scoase câteva cristale pe care le puse pe o tavă. Apoi aprinse arzătorul din spatele lor.

Le puse la încălzit şi se întoarse spre Call.

— Din păcate nu am putut ajunge la tine mai curând, spuse ea. Ştiu că ţi-a fost greu să aştepţi.

Call se foi pe scaunul său. Anastasia se purta ca şi cum ar fi ştiut ce gândea sau ce simţea Call. Uneori, ea avea dreptate; alteori, nu, dar nu şovăia niciodată în convingerea ei.

Şi mai avea o convingere, una pe care i-o adusese la cunoştinţă singura dată când îl vizitase în Panopticon. Ea credea că, din moment ce era mama lui Constantine Madden, era şi mama lui.

Call însă nu vedea lucrurile în felul acesta. Dar ştia prea bine că nu era cazul să o contrazică pe Anastasia. Părea prea sigură pe ea. Aşa că se hotărî să nu mai aducă vorba despre asta, sperând că nu va mai fi cazul.

— Sigur că Tamara a fost distrusă că nu te putea vizita, adăugă ea.

Call ar fi vrut să creadă că era adevărat.

— Este o prietenă de nădejde.

— Prietenă? se auzi râsul Anastasiei ca un clinchet. E îndrăgostită lulea de tine. Un lucru frumos.

Call se holbă la Anastasia, cu mintea aiurită. Tamara nu era îndrăgostită de el! Ce ridicol! Tamara era frumoasă, şi deşteaptă, şi bogată, şi avea sprâncene perfecte.

De când o ştia pe Tamara, ştia şi că nu era de nasul lui. Şi-o aminti dansând cu Aaron, când intrase în Anul de Aramă. Arătau bine împreună. Ştia că el şi Tamara nu vor arăta niciodată aşa de bine împreună. Dacă ar fi dansat cu ea, chiar de ar fi putut să-şi depăşească handicapul piciorului, cu siguranţă că ar fi călcat-o pe picioare.

Cristalele prinseră să facă un zgomot ciudat, ascuţit, şi Anastasia închise arzătorul.

— Pământ şi foc împreună, explică ea. Este mai uşor să le scoatem aşa.

Apoi îşi întinse o mână şi *topi* lanţul care lega cătuşele. Call se văzu nevoit să se ferească brusc pentru a nu fi atins de metalul lichid. Se scurse pe linoleum, fumegând sinistru, plasticul înnegrindu-se în jurul stropilor.

Anastasia privi încruntată podeaua.

— Deocamdată atât pot să fac, dar vei avea o libertate mai mare de mişcare până vom scoate şi cătuşele.

Call abia dacă-i acorda atenţie. Privea podeaua topită şi se întreba: să fie adevărat? Ar fi posibil ca Tamara să-l placă? Anastasia era cam ciudată şi poate şi olecuţă cam scrântită. Se putea foarte bine habar să nu aibă despre ce vorbea.

Dar dacă…?

— Întoarce-te în sufragerie, îi spuse Anastasia. O să vin şi eu imediat, după ce curăţ pe-aici.

Cu mişcări mecanice, Call se întoarse acolo unde Tamara şi Jasper discutau despre casă.

— Anastasia ne-a găsit locuinţa asta sigură, unde ne putem ascunde de magi, spunea Tamara. A înconjurat-o cu magia aerului învrăjbitor, ca să nu poată fi găsită. Ne putem piti ca să ne facem nişte planuri.

Call o privi ca şi cum nu ar fi fost unul dintre prietenii lui cei mai buni. Ca şi cum n-ar fi împărţit o cameră împreună trei ani. Nu, Tamara nu-l putea plăcea. Ea îl plăcea pe Aaron.

— Cât timp mai poţi lipsi din Magisterium? o întrebă el. Vreau să spun…, vor băga de seamă că lipseşti.

Super, gândi el. *A sunat de parcă aş vrea să scap de ea.* Îi trecu prin minte gândul îngrozitor că ar putea fi cu limba legată în preajma Tamarei, aşa cum i se întâmplase cu Celia atunci când îi spusese că vrea să se întâlnească cu el. Dacă va distruge prietenia lor? Dacă se va face de râs?

Tamara îşi feri privirea.

— Nu pot să mă mai întorc, Call.

— Şi cu *mine* cum rămâne? ţipă Jasper. Musai să mă întorc la şcoală. Obligatoriu. Celia este acolo.

Call nu putea pricepe îndeajuns de mult sacrificiul pe care Tamara plănuia să-l facă.

— Niciodată? întrebă el. Nu te vei mai putea întoarce niciodată la şcoală?

Poate că, la urma urmei, poseda un farmec devastator. Poate că ea îl plăcea. Sau, pur şi simplu, era un prieten de nădejde.

Şi poate că nu va afla niciodată.

Tamara se uită lung la Call.

— Nu am de gând să stau să învăţ magie cât timp ucenicii vorbesc despre magii care te-au prins şi vor să-ţi taie capul. Nu mă mai întorc decât dacă te întorci şi tu cu mine. Şi, pentru asta, va trebui să-ţi ştergem numele de pete.

Call înghiţi în sec. Ştia că ceilalţi elevi vor spune lucruri îngrozitoare despre el, dar partea cu tăierea capului nu-i venise în minte. Şi, mai rău, nu credea că ar exista vreo modalitate ca să-şi vadă numele nepătat, nu atât timp cât toţi considerau că, în secret, era *Constantine Madden.*

— Voi vă auziţi ce spuneţi? întrebă Jasper. Cum veţi putea face ce v-aţi pus în cap?

— Încă nu ştiu, recunoscu Tamara. Dar Ravan ne-a ajutat şi înainte şi ne va ajuta şi cu asta.

— *Ravan*? spuse Jasper. *Ravan* era cea de la Panopticon? Tamara, nu poţi să ai încredere într-un Devorat, chiar dacă a fost sora ta!

Mintea lui Call încă nu putea înţelege în ce se băgase Tamara ajutându-l să evadeze din temniţă. Şi, dintre toţi, tocmai cu Anastasia Tarquin. Cum or fi ajuns Tamara şi Anastasia să colaboreze? Şi ce voia Anastasia?

În vreme ce Jasper şi Tamara se ciondăneau în continuare, Call se surprinse fixând-o pe Tamara, memorându-i fiecare trăsătură – ochii ei, tonul vocii când se supăra, conturul buzelor când zâmbea. Se temea că avea s-o piardă din nou. Era obişnuit ca ei să fie mereu în vreo belea din care să iasă într-un mod neobişnuit. Era obişnuit să-l atragă şi pe reticentul Jasper într-o asemenea treabă. Dar până atunci Aaron fusese nelipsit de lângă ei.

Mai întotdeauna considerase că toată lumea îl urma pe Aaron şi, din moment ce Aaron îl plăcea pe Call, îl

adoptaseră şi ei.

Fără Aaron, totul părea ciudat şi greşit. Lipsit de echilibru. Nesigur.

Fără Aaron, l-ar mai plăcea Tamara? Mai puteau fi prieteni, fiind doar doi, şi nu trei?

Gândul la Aaron se închise aidoma unui pumn rece în jurul inimii lui Call. Aaron ar fi trebuit să se găsească aici, argumentând asupra căii de urmat. Dar el pierise. Îl lăsaseră amândoi în urmă. Gândul acesta îi făcu inima lui Call să bată mai repede, exasperându-l.

Anastasia Tarquin se întoarse în sufragerie. Pe urmele ei venea o siluetă cunoscută, într-o robă bogată. Tamara icni şi se ridică pe jumătate de pe canapea.

Era Maestrul Joseph.

Call sări de pe canapea, gata să atace, dar din degetele lui nu se răsuci nicio undă de Haos. Chiar şi fără lanţ, cătuşele îl împiedicau să facă vreo magie.

Tamara gemu. Jasper să dădu înapoi câţiva paşi şi înlemni cu privirea fixă. Bineînţeles, ultima oară când îl întâlnise pe profesorul lui Constantine, mormântul Inamicului Morţii se năruise peste ei.

— Ce face *el* aici? spuse Jasper cu o voce guturală.

— Anastasia, spuse Tamara ridicându-şi vocea, ce se petrece?

— Mă tem că nu am fost pe deplin sinceră cu voi, spuse Anastasia. Nici în legătură cu mine şi nici în legătură cu motivul eliberării lui Call. Vedeţi voi, înainte să mă cheme Anastasia Tarquin, aveam un alt nume: Eliza Madden. Eram mama lui Constantine şi a lui Jericho Madden.

Inima lui Call se frânse.

Tamara făcuse ochii cât cepele.

— *Poftim*?

— Da, spuse Anastasia, sunt sigură că nu v-aţi gândit niciodată că Inamicul Morţii ar putea avea o mamă, dar avea. Mi-am pierdut amândoi fiii, dar nu-l voi pierde şi pe Call. Nu-i voi lăsa pe magi să-l închidă ca să putrezească. Şi în mod sigur nu-i voi lăsa să-l dea morţii, după un simulacru de proces.

— Să mă dea… *morţii?* repetă Call.

Vorbea teama din ea sau chiar ştia ceva? Să fi fost adevărat?

— Noi aveam de gând să-i curăţăm numele! Iar, în loc de asta, tu îl dai înapoi în mâinile monstrului răspunzător de moartea fiilor tăi? spuse Tamara, arătând spre Maestrul Joseph.

— Asta este o minciună! protestă Maestrul Joseph.

Apoi pocni din degete şi o trimise pe Tamara în zbor înapoi pe canapea. Trupul ei se lovi de perne.

— Las-o în pace! strigă Call, dând uitării orice altceva.

Havoc începu să mârâie, iar din palma lui Jasper ţâşni focul.

Maestrul Joseph îi privi pe toţi cu compătimire.

— Sperasem că veţi veni de bunăvoie, dar am toată puterea să vă aduc cu forţa.

Faţa Anastasiei era de marmură.

— Nu-i vei face rău lui Callum! spuse ea. Joseph!

Nu putea avea încredere în Maestrul Joseph, nu-i aşa? Call încercă să se ridice, dar fu împins la loc de o altă unduire a mâinii lui Joseph. Maestrul Joseph îşi mişcă încheietura, răsucind-o, şi o trombă de vânt apăru din degetele lui, îndreptându-se spre ei.

Call şi Tamara fură lipiţi de canapea, iar Jasper, fixat de perete. Chiar şi Havoc fu pus la podea, scheunând şi mârâind sub presiunea vântului.

Uşa se deschise în spatele Maestrului Joseph. Prin ea pătrunseră Călăreţii Haosului, urmaşii Inamicului Morţii, zănatici şi cu înfăţişarea unor zombi. Plăsmuirea lor fusese una dintre cele mai mari crime ale lui Constantine Madden, dar, potrivit altora precum Maestrul Joseph, fusese şi cea mai mare realizare a sa.

Neînduplecaţi, îi înconjurară pe Call, pe Tamara şi pe Jasper, înhăţându-i de braţe şi împingându-i afară. Apoi se opriră, formând un cerc larg. În micul luminiş cu căsuţa aceea în mijloc, păreau total bizari şi străini de locurile acelea.

Anastasia şi Maestrul Joseph ieşiră pe verandă.

Anastasia îl privea pe Call cu aceeaşi lăcomie ca şi înainte. Pe alee scânteie o altă maşină. Havoc, lătrând şi mârâind, alerga în jurul cercului, nefiind în stare să se apropie.

De ce se opriseră Călăreţii Haosului? Call ştia că nu luau hotărâri de unii singuri, erau carapacele fiinţelor umane care deţinuseră forţa haosului în sufletele lor, fiind complet supuşi Maestrului lor.

Maestrul lor. Constantine Madden îi crease pe Călăreţi. El era Makarul, stăpânul lor. Era una dintre părţile bune că avea sufletul lui Constantine.

Call îşi drese vocea. Avea să fie cam jenant.

— Eliberaţi-mă, spuse el. Eu sunt Maestrul vostru. Eu sunt Inamicul Morţii. Sufletul lui este al meu. Eliberaţi-mă, Călăreţi ai Haosului!

Ultimele două dăţi când făcuse asta reuşise.

De data asta nu se întâmplă nimic.

Ca şi cum Call lovea într-un perete. Călăreţii Haosului se mărgineau să se holbeze la el, ochii lor scânteietori, ca ai lui Havoc, învârtejindu-se.

S-ar putea să fie aşa din cauza cătuşelor, gândi el, răsucindu-şi încheieturile ca să le scoată de pe mâini.

Apoi portiera noii maşini se deschise. Coborî un băiat înalt, cu păr castaniu şi zburlit. Purta o jachetă de piele şi zâmbea îngâmfat.

Alex Strike. Ucigaşul lui Aaron şi singurul celălalt mag al haosului cunoscut de Call.

Din gâtlejul lui Call izbucni un mârâit şi el se repezi la noul venit. În spatele lui, Tamara ţipa şi lovea în Călăreţul Haosului care o ţinea.

— Te omor! strigă el, cu lacrimi curgându-i pe faţă, în timp ce se repezi spre Alex. Te omor!

— Opriţi-l! spuse Alex, cu o voce leneşă.

În secunda următoare, Call se simţi înhăţat de o duzină de Călăreţi ai Haosului, într-o încleştare de fier.

Ochii lui Alex licăriră.

— Eu i-am făcut, spuse el arătând spre Călăreţii Haosului aflaţi în luminiş. Eu sunt Makarul lor, nu tu, nu Constantine. Mi se supun *mie.*

— Destul! spuse Anastasia, de pe verandă. Nu-i vei face rău lui Call. *Nimeni* nu-i va face rău lui Call. Alex, ai înţeles? Trebuie să lăsăm disputele în urma noastră.

Alex îi aruncă o privire tăioasă, apoi îşi mută privirea la Maestrul Joseph, parcă sperând că acesta va spune ceva diferit.

Dar Maestrul Joseph le zâmbi tuturor, ca şi cum totul ar fi fost în cea mai bună regulă.

— Da, nimeni nu va face rău nimănui. Să ne întoarcem toţi în linişte la fortăreaţă. Avem multe de discutat. Viitorul pe care l-am aşteptat aşa de mult este în sfârşit aici.

Faţa lui Alex se crispă, dar niciunul dintre adulţi nu păru să bage de seamă.

Ochii Anastasiei erau fixaţi pe Call.

— Probabil că eşti foarte supărat pe mine acum, dar ştiu ce este cel mai bine pentru tine. Ai nevoie de protecţie. Magii înţeleg doar spectacolul puterii. Te-ai lăsat la mila lor şi uite ce ai primit!

— Ravan va afla! strigă Tamara. Când va vedea că nu vin la întâlnirea cu ea, aşa cum am spus că voi face, va şti că ne-ai trădat. Şi o să spună cuiva.

Anastasia clătină din cap şi pocni din limbă, ca şi cum Tamara ar fi venit la scoală cu tema nefăcută.

— Cine o va crede? Este un elemental evadat, care a dat foc unei închisori.

Tamara părea învinsă şi supărată pe ea însăşi. Call ar fi vrut să-i spună Tamarei că nu era vina ei că acest plan deviase, că acest soi de lucruri păreau să se întâmple întotdeauna când era el de faţă. Dar, înainte să poată spune ceva, mortăciunea care-l înhăţase prinse să-l tragă înapoi către dubă. În câteva clipe, erau îmbarcaţi, împreună cu Havoc.

— Pe bune? spuse Jasper posomorât, de pe una din bănci. Întâlnirile clandestine cu supuşii Inamicului Morţii nu-ţi vor reface deloc reputaţia, Call. Ci dimpotrivă. Ţi-o vor întina.

— Nimeni nu a plănuit asta, Jasper! se răsti Tamara.

— Ba Maestrul Joseph a făcut-o, spuse Jasper, supărător

de scrupulos.

Call era obişnuit cu comentariile agasante, dar acum era altceva. Jasper avea dreptate.

Havoc lătra de frustrare şi străbătu de câteva ori spaţiul îngust, înainte să se aşeze la picioarele lui Call.

Call se aştepta să audă motorul pornind şi pe cineva aşezându-se în cabina din faţă, dar, în loc de asta, simţi cum duba se ridică în aer într-un echilibru instabil. Ţipând, se rostogoliră toţi într-o parte. Jasper se lovi de Call şi apoi se prăbuşi peste Havoc. Call îşi lovi zdravăn piciorul beteag de bancă. Tamara veni peste el, astupându-i gura cu părul ei şi pălindu-l cu genunchiul într-un loc la care Call nici nu voia să se gândească măcar.

Au!

Apoi duba se bălăbăni din nou şi se prăbuşiră în partea opusă.

— Hei! strigă Call când îşi recăpătă suflul. Se presupunea ca nimeni să nu fie rănit!

După alte câteva minute de bălăbăneală, duba se stabiliză, mişcându-se mai uşor prin aer. Dar rămaseră cu toţii pe podea până se asigurară că se terminase cu zdruncinăturile, după care se aşezară cu prudenţă pe bănci.

Jasper îşi frecă gâtul.

Tamara stătea tăcută lângă Call. Respirând adânc, el îşi întinse tulburat mâinile cu cătuşe la încheieturi şi o prinse de o mână. Era caldă şi moale, iar el o ţinea strâns, în timp ce zburau spre fortăreaţa care aparţinuse odată adevăratului Inamic al Morţii.

CAPITOLUL PATRU

Se scurseră câteva ore, timp în care Call aţipea şi se trezea. Era încordat, dar şi istovit. Se tot gândea la Alastair… cum va şti tatăl său unde este? Va afla că fiul său evadase din temniţă. Curând, toţi cei din lumea magilor vor afla că un Makar este în libertate. Call se gândi că tatăl său îşi va face griji şi simţi un gol în inimă.

Tamara nu adormi. Ori de câte ori Call îşi deschidea ochii, o vedea suferind în întuneric. Uneori, pe faţă i se scurgeau lacrimi. El se întrebă dacă suferea aşa pentru că evadarea eşuase. Sau poate că-i era dor de Aaron.

Tamara îi salvase viaţa lui Call atunci când Alex Strike încercase să-i fure magia haosului. Dar, salvându-i viaţa lui Call, îl condamnase pe Aaron. Aaron, cel mai de treabă şi mai bun băiat pe care-l cunoscuse Call vreodată.

Ar fi putut să-l salveze pe oricare dintre ei doi, dar îl alesese pe Call. Nimeni cu mintea întreagă nu l-ar fi ales pe Call.

El nu se întrebă dacă ea îşi regreta alegerea. Ci cât *de mult* şi-o regreta. Cel puţin aşa fusese până la cuvintele spuse de Anastasia.

Acum nu ştia ce să mai creadă. Pe de o parte, voia să o

creadă. Pe de altă parte, sursa era Anastasia, iar aceasta nu era tocmai demnă de încredere.

În cele din urmă, duba se buşi de pământ, o aterizare care-i aruncă din nou pe toţi pe podea. Uşile din spate fură deschise de Alex Strike. La vederea lui Alex, Call îşi simţi din nou pielea ca de găină şi se întrebă dacă se va obişnui vreodată cu prezenţa lui. Nu simţise niciodată o dorinţă mai mare să-i smulgă capul şi să i-l crape ca pe un fruct răscopt.

Nu avea de gând să se obişnuiască.

— Bine aţi venit acasă, spuse Alex, dându-se în spate astfel ca ei să poată coborî din dubă.

Nu era singur: în spatele lui, Călăreţii Haosului formaseră un semicerc. Maestrul Joseph nu se vedea pe nicăieri.

Sus pe cer, soarele strălucea într-o lumină de un roşu-purpuriu. Se aflau pe o insulă în mijlocul unui fluviu lat, în depărtare se puteau distinge malurile. Printre arbuştii de liliac creştea o iarbă înaltă, sălbatică.

În faţa dubei se ridica o casă uriaşă de piatră galbenă, cu turnuri asemenea celor ale unui castel. Intrarea era formată de un portic masiv. Mărimea lui făcea ca până şi casa familiei Tamarei să pară neînsemnată, cu toate că în jurul ei buruienile crescuseră peste măsură, făcând locul să pară de mult părăsit şi oarecum ciudat.

Havoc, eliberat din duba cea strâmtă, lătră cu putere. Call era pe cale să-l potolească, dar în acelaşi moment îi răspunseră un cor de lătrături şi mârâituri.

Tamara făcu ochii cât cepele.

— Alţi lupi ai Călăreţilor Haosului, spuse ea, în zgomotul infernal.

Era frumos şi sinistru. Havoc păru să nu ştie ce să facă – se întinse curios în faţă, iar apoi se pitulă după piciorul lui Call, care-l mângâie pe cap.

Alex râse.

.

— Animal tâmpit.

Tamara se încordă.

— Nu vorbi aşa de el!

— Cine spune că mă refeream la Havoc? spuse Alex, prinzând să urce scările care duceau la ușa din față.

Odată cu el, prinseră să se mişte şi Călăreţii Haosului, mânându-i pe Call, pe Jasper şi pe Tamara spre intrarea în casă.

Trecură prin uriaşele uşi şi pătrunseră într-un hol enorm. De tavan atârna un candelabru imens de sticlă colorată, pierdut în umbrele de deasupra. O scară lată începea din hol ducând spre cine-ştie-câte etaje. Deasupra unui şemineu atârna masca de argint a lui Constantine Madden, chiar masca pe care Maestrul Joseph o purtase prima oară când îl văzuse Call, masca ce-i permisese Maestrului Joseph să joace rolul lui Constantine atât de mult timp, în vreme ce aştepta ca băiatul ăsta, Call, să crească şi să-i ia locul lui Constantine.

Deasupra atârna Alkahest, cu aerul licărind în jur, pentru a indica o protecţie magică. Creat odată pentru a distruge un Mânuitor de Haos, Alex îl modificase în cine ştie ce fel pentru a fura Haos. Îl folosise pentru a-l ucide pe Aaron şi a-i fura puterea. Dacă n-ar fi fost Alkahest, n-ar fi existat nici banda de Călăreţi ai Haosului ce i se supunea lui Alex. Dacă n-ar fi fost Alkahest, Aaron n-ar mai fi mort.

Jasper scoase un fluierat admirativ. Tamara se uită la el.

— Da, e o cocioabă frumuşică, spuse Alex degajat. Veniţi! Voi, adăugă îndreptând degetul spre Călăreţii Haosului, puteţi rămâne aici.

Call şi însoţitorii săi o luară pe urmele lui Alex, intrând într-o încăpere mare, care avea în mijloc o masă extensibilă. La ea stătea Maestrul Joseph, amestecând conţinutul unui ceaun uriaş cu o lingură grea de metal.

— Ah, spuse el, mă bucur să văd că ai reuşit. Vezi tu, aici totul este cât se poate de civilizat. Nu e ca temniţa din care ai venit.

Dar tot temniţă este, gândi Call. Totuşi îl lăsă pe Maestrul Joseph să mormăie câteva cuvinte deasupra cătuşelor sale, care săriră de la încheieturi. Îşi frecă stânjenit pielea chinuită.

— Unde este Anastasia? întrebă el.

Îl făcuse să se simtă prost, dar chiar credea că ea îi dorea binele.

— Sus, se pregăteşte de cină, spuse Maestrul Joseph, arătând spre ceaun.

— Ochi de salamandră? se strădui Call să ghicească. Ostropel de degete de broască?

— Celebra mea tocană iute, spuse Maestrul Joseph. Lui Drew i-a plăcut întotdeauna.

La amintirea fiului mort al Maestrului Joseph, Call îngheţă. Maestrul Joseph susţinuse că nu-l acuza pe Call de moartea lui Drew, deşi într-o oarecare măsură tot fusese răspunzător pentru aceasta. Call era sigur că o parte din Maestrul Joseph îl ura şi că ura putea izbucni în orice moment.

Maestrul Joseph îl vrusese pe Call un Constantine Madden renăscut. Îl vrusese pe Inamicul Morţii. Callum Hunt, chiar şi cu acelaşi suflet, avea să fie o sursă permanentă de dezamăgire.

— Ce vrei să fac cu Call şi cu gaşca lui? întrebă Alex cu o voce plictisită.

— Camera lui Call şi cea a Tamarei se află în Aripa Roşie, spuse Maestrul Joseph. Cât despre oaspetele nostru neaşteptat…

Privi la Jasper.

— Du-l în fosta cameră a lui Drew.

— A, nu, zise Jasper, o să-mi dea fiori.

Maestrul Joseph îi zâmbi strâmb.

— Noi, cei care ne-am luptat curajoşi cu moartea, am fost acuzaţi înainte că am fi macabri. Că am fi în termeni prea buni cu moartea. Nu ne place să dăm crezare unui astfel de gen de discuţii. Noi pur şi simplu refuzăm să considerăm moartea un sfârşit. Asta este tot.

Jasper nu părea mai liniştit.

— Unde mai pui că dormitoarele sunt singurele locuri în care nu intră Călăreţii Haosului, adăugă Alex.

— Pe de altă parte, spuse Joseph, va fi bine.

Totuşi nu-şi luă privirea de pe Call, când oaspeţii urcară

scara, şi mişcă din buze un *Este numai vina ta,* înainte să fie escortat de un Călăreţ al Haosului tăcut spre ceea ce se numea Aripa Verde.

Call şi Tamara fură duşi pe un coridor cu pereţi roşii. Tamarei i se arătă o odaie de pe hol, în vreme ce Call fu condus în camera lui de însuşi Alex, care se aplecă peste el ca să aprindă lumina.

— Anastasia a aranjat-o, spuse Alex. Ce părere ai?

La prima vedere, camera părea în regulă. Era obişnuită, simplă cu cearşafuri şi perne în dungi bleumarin cu alb. Mai erau o canapea şi un birou. Abia treptat se dezvălui grozăvenia care-l înfricoşă. Fotografii de familie umpleau toate suprafeţele – Constantine Madden râzând împreună cu fratele său, Jericho. Făcând cu mâna peste un gard, cu părinţii săi. Într-o excursie cu întreaga familie.

Fotografii cu Constantine singur, primind premii la şcoală, ceremonii la care la brăţara lui erau adăugate noi pietre. Zâmbind în uniforma sa din Anul de Argint. Fotografii pline de candoare ale lui împreună cu prietenii erau înfipte în ramele oglinzilor atârnate deasupra patului.

Prieteni dintre care cei mai mulţi erau acum morţi, ucişi în al Treilea Război Magic.

— Toate cărţile sunt dintre cele preferate de Constantine, spuse Alex cu o voce mulţumită. Toate hainele din dulap sunt cele pe care le-a purtat când era de vârsta ta. Ei speră că astfel vor provoca o revărsare de amintiri, dar eu, unul, nu cred că va funcţiona.

— Cară-te! spuse Call.

Lângă el, Havoc scâncea neliniştit. Putea simţi că stăpânul său era tulburat, dar nu ştia de ce.

Alex se sprijini de tocul uşii.

— Dar este aşa de haios!

Call îşi aminti de timpul când îl admira pe Alex. Credea că Alex este doar asistentul Maestrului Rufus, un ucenic mai mare, dar de gaşcă, care se arătase de treabă cu Call. Dar amabilitatea asta fusese prefăcută. Tot ce era în legătură cu Alex era prefăcătorie, precum magia iluziei care-i plăcea atât.

— O să mă schimb pentru cină, spuse Call. Cară-te sau uită-te la mine în vreme ce mă îmbrac, e alegerea ta.

Alex îşi dădu ochii peste cap şi dispăru, trântind uşa în spatele lui.

Call se apropie de oglindă să privească fotografiile înfipte în rama ei. Cele mai multe îi înfăţişau pe Constantine şi pe amicii lui. Îl recunoscu pe Alastair Hunt, mult mai tânăr, care-şi ţinea braţul pe după umerii lui Constantine, zâmbind şi arătând către ceva aflat în depărtare. Şi mai era şi mama lui Call, Sarah, arătând atât de tânără cu părul despletit şi zâmbind strengar. Se afla chiar lângă Constantine, cu ceva prins la şold.

Miri. Pumnalul făurit de ea. Îl purta pe Miri. Call simţi un nod în gât când îşi aminti că ea folosise acel pumnal ca să scrijelească cuvinte în peretele grotei de gheaţă în care murise.

UCIDE COPILUL!

Call se apropie apoi de dulap şi deschise uşile.

Probabil că hainele dinăuntru ar fi avut un efect mai mare asupra cuiva care nu crescuse cu Alastair Hunt, căci erau lucruri cumpărate de la second-hand sau din centre comerciale pentru antichităţi. O grămadă de jeanşi negri, rupţi în genunchi, şi şorturi lungi, cargo. Lângă ele, tricouri cu mânecă lungă, tricouri albe şi o mulţime de cămăşi în carouri. Mai era şi o jachetă de blugi răpciugoasă. Anii ’90 se reîntorseseră şi locuiau aici, în dulapul lui Call.

În ciuda celor spuse de Alex, Call spera că Maestrul Joseph fusese cel care adusese lucrurile astea purtate. Ar fi fost îndeajuns de înspăimântător, dar cercetând jacheta de blugi, care avea petice şi ceva scris pe ea, ajunse la o concluzie şi mai înspăimântătoare, anume că, pe vremuri, toate ţoalele astea aparţinuseră într-adevăr lui Constantine Madden.

Call nădăjduia ca măcar lenjeria intimă să fie nouă. Nu avea chef să poarte vechiturile unui Lord al Întunericului.

Uşa se deschise şi intră Jasper.

— Nnnn… nu pppp… pot, se bâlbâi el. Nu pot să stau

acolo.

— Ce mai e acum? întrebă Call, care se cam săturase de văicărelile lui Jasper.

La urma urmei, niciunui dintre ei nu vrusese să fie răpit. Niciunul dintre ei nu voia să doarmă aici.

— Nu poate fi mai naşpa ca aici! adăugă Call.

Jasper îşi plimbă privirea prin odaie, studiind-o. După care se întoarse spre Call.

— Vino cu mine!

Avea o înverşunare în voce care-l făcu pe Call să-l urmeze, cu Havoc după el.

Străbătură holul roşu, apoi unul verde şi trecură de două uşi, intrând pe o a treia, deschisă de Jasper.

Era o încăpere mare, cu o fereastră largă. Lumina care pătrundea înăuntru scotea la iveală pânze de păianjen. Aproape peste tot era un strat gros de praf. Părea că nimeni nu mai intrase acolo de la moartea lui Drew. Era înfricoşător, Call trebuia să recunoască, mai ales cu toţi caii aceia.

Cai pe rafturi care se întindeau pe un perete întreg, aşezaţi pe tăblii de plastic. Cai în postere. Cai pe o măsuţă cu lampă aflată alături. Cai alergând pe pânze.

— Sunt o grămadă de…, bâigui Call, holbându-se.

— Vezi? spuse Jasper. Nu pot să dorm aici!

Chiar şi Havoc arăta niţel intimidat. Adulmeca neliniştit aerul.

— Cred că toată obsesia asta cu poneii n-a fost doar parte din paravanul lui Drew, spuse Call.

Trebuia să recunoască, odaia asta putea fi considerată mai înspăimântătoare decât a lui.

— Mă urmăresc, spuse Jasper, deja obsedat. Oriunde m-aş deplasa în cameră, se uită la mine cu ochii lor strălucitori şi negri. Este îngrozitor!

În odaie intră Tamara. În spatele ei, pe holul roşu, se vedea o ușă întredeschisă.

— La ce vă uitaţi… Hopa!

Se frecă la ochi.

— Camera ta cum e? vru să ştie Jasper.

— N-are importanţă, îi răspunse cam prea repede Tamara. Total plictisitoare.

Call o privi suspicios, cu ochii mijiţi.

— Poate aş putea dormi şi eu acolo, spuse Jasper, părând încântat de gândul acesta, ca şi cum singurul rău care se petrecea cu ei era confortul.

Se îndreptă spre uşa uşor întredeschisă de pe holul roşu.

— Nu se poate! spuse ea, luând-o după el. Şi n-ai niciun motiv să te uiți…

Dar Jasper deja deschisese larg uşa. Pentru un moment, Call crezu că faţa lui Jasper s-a îmbujorat, dar nu era decât o reflexie a ceva aflat în cameră. Era roz. Roz, roz, roz!

Tamara dădu drumul unui oftat lung.

— Ştiu că avem probleme mai mari, dar odaia mea e jenantă!

Pereţii era vopsiţi într-un roz-pal. De baldachinul roz-închis atârna un material transparent, irizat. Aşternutul era roz-electric, acoperit cu volane. Deasupra se afla un unicorn uriaş de catifea, cu un corn de argint din stofă. Pe jos odihnea un covor roz-deschis, în forma unei inimi.

— Frate! exclamă Call.

— Ar trebui să vezi şi hainele din dulap, spuse Tamara. Nu, de fapt, nimeni nu ar trebui să vadă hainele din dulap.

De la capătul scărilor se auzi un strigăt:

— Cina!

— Crezi că e vorba despre un plan diabolic al Maestrului Joseph, care vrea ca niciunul dintre noi să nu poată dormi? vru Call să ştie, în vreme ce tropăiau pe scări în jos. Nu încearcă cultele să-ţi spele creierul, istovindu-te la greu?

Tamara strâmbă din nas, ca şi cum ar fi avut de gând să-şi exprime dezacordul, dar nu o făcu. În schimb, păru să cântărească această posibilitate.

Când intrară în încăperea în care se găsea masa cea lungă, la care fuseseră aranjate şase tacâmuri şi pe care se găsea îndeajuns de multă mâncare să ajungă unei duzini de meseni, Call trebui să ia în considerare faptul că Maestrul Joseph ar fi putut să aibă un alt plan diabolic. În plus faţă de a-i priva de somn, cultele nu prevedeau mese

bogate, or, se părea că Maestrul Joseph urmărea să-i îmbuibe pur şi simplu.

Ceaunul cu tocană iute fusese pus în mijlocul mesei, unde bolborosea plăcut, cu o movilă de brânză deasupra. Pe un platou se găsea altă brânză rasă, alături de ceapă verde tăiată şi un vas cu smântână. Felii aurii de pâine cu mălai erau aşezate în forma unei piramide, lângă o lespede de unt, cu un cuţit înfipt în el şi un borcan de miere. Pe latura apropiată se aflau trei plăcinte – două cu nucă şi una de cartofi dulci.

Stomacul lui Call chiorăi îndeajuns de tare încât să-l facă pe Jasper să se întoarcă surprins, ca şi cum lângă el s-ar fi aflat un lup Călăreţ al Haosului.

Un Călăreţ al Haosului trânti pe masă un ulcior care părea plin cu ceai îndulcit, făcând câţiva stropi să se împrăştie în jur, după care-l privi pe Call cu o expresie absentă, îşi plecă uşor capul în direcţia lui şi părăsi încăperea. Call se miră de violenţa mişcărilor acestui Călăreţ al Haosului. Întotdeauna crezuse că aceştia luptau pentru că li se comanda, dar se pare că aveau şi o înclinaţie spre actul ucigaş.

După care deveni prea ocupat cu înfulecatul ca să se mai mire de orice altceva.

Maestrul Joseph părea încântat de reacţiile lor.

— Așezați-vă, așezați-vă! Vin numaidecât şi ceilalţi.

După multe luni petrecute în temniţă, unde avusese parte doar de o mâncare dezgustătoare, Call nu mai avea nevoie de invitaţie. Alunecă într-un scaun şi-şi puse nerăbdător un şerveţel de pânză sub gulerul cămăşii.

— Crezi că s-ar putea să fie otrăvită? şopti Tamara, aşezându-se lângă el.

Jasper se aşeză alături, aplecându-se ca să audă ce spunea.

— O să mănânce şi el, spuse Call, îndreptându-şi privirea spre Maestrul Joseph.

— Ar fi putut să ia un antidot, insistă Tamara. Şi să le dea şi lui Alex şi Anastasiei.

— N-avea de ce să te răpească pe tine şi pe Call şi să vă

dea dormitoare personalizate doar ca să vă otrăvească, le şopti Jasper. Sunteţi amândoi nişte idioţi. Singura persoană pe care ar otrăvi-o sunt eu.

Uşile se deschiseră şi intră Anastasia, urmată de Alex. Call mai că uitase că se cunoşteau foarte bine, căci Anastasia se măritase cu tatăl lui Alex într-o încercare de a-şi tăinui numele de Eliza Madden. Arăta superb în taiorul ei alb, cu părul strâns la spate într-un coc îngrijit. Alex îmbrăcase jeanşi şi o cămaşă neagră, cu o molie cap-de-mort cusută în faţă. Era destul de cool şi Call se gândi că şi-ar dori şi el una. (Pe de altă parte, *chiar* arăta ca genul de lucru pe care l-ar purta un Lord al Întunericului.)

Alex luă un loc şi, fără să mai aştepte, îşi puse în farfurie o porţie de tocană. După ce termină, Jasper înhăţă lingura de la el şi, curând, cu toţii mestecau de zor (cu excepţia Anastasiei, care se mulţumise cu o felie de pâine din care ciugulea uneori).

La prima înghiţitură de tocană, gustul explodă în gura lui Call – dulce, picant, afumat. Nu era mâncare de închisoare şi nici licheni.

— Tare bună mâncarea asta a răului, îi şopti el Tamarei, aflată în stânga sa.

— Aşa te înduplecă ei, şopti ea drept răspuns, deşi era deja la a doua felie de pâine cu mălai.

— Minunat! spuse Maestrul Joseph, privind în jur cu un aer blând înşelător. Îmi aminteşte de mesele cu Constantine şi cu prietenii săi. Jasper, tu ţii strălucit locul lui Alastair Hunt, iar tu, Tamara, nu poţi fi decât Sarah!

Tamara arătă îngrozită la gândul că ar putea fi mama lui Call. Call era îngrozit de întreaga conversaţie.

— Aha! făcu Alex, arătând foarte satisfăcut de sine. Şi eu cine aș fi?

— Nu Jericho, spuse Anastasia pe un ton categoric.

— Tu eşti Declan, spuse Maestrul Joseph. Era un băiat de treabă.

Declan Novak fusese unchiul lui Call. Murise în Masacrul Rece, protejând-o pe mama lui Call. Deşi nu-l cunoscuse niciodată pe Declan, Call era sigur că se

deosebea total de Alex.

— S-ar cădea să fiu eu Constantine, murmură Alex.

Îşi îndreptă privirea spre cealaltă încăpere, unde, deasupra şemineului, atârnau masca de argint şi Alkahest.

— Uau! exclamă Jasper cam tare, rupând tăcerea jenantă care se lăsase după declaraţia făcută de Alex. Cine e pregătit pentru plăcintă? Eu unul ştiu că sunt.

Se ridică în picioare cu farfuria pregătită, dar Maestrul Joseph îi făcu semn să rămână pe loc.

— Să-l lăsăm pe Call să aleagă prima bucată de plăcintă, spuse Maestrul Joseph. În casa asta, toţi şi toate sunt la dispoziţia Inamicului Morţii.

Alex trânti furculiţa pe masă.

— Aşadar, noi ar trebui să facem orice spune Call doar pentru că posedă sufletul unui tip mort?

— Da, răspunse Maestrul Joseph, mijind ochii în direcţia lui Alex.

Jasper înghiţi în sec şi se aşeză… fără plăcintă.

— Call nici măcar nu *vrea!* izbucni Alex. Nu este interesat în crearea de noi Călăreţi ai Haosului! Nu doreşte să conducă o armată împotriva Magisteriumului!

— Nu există Call, spuse Maestrul Joseph. Există doar Constantine Madden. Treaba noastră este să-l facem pe Call să priceapă cine este el de fapt.

— Nu e adevărat, spuse Tamara cu vocea tremurândă. Call este Call. Orice ar fi uneltit Constantine Madden, nu i se aplică lui Call.

— Ceea ce a uneltit Constantine Madden, tânără domnişoară, spuse Maestrul Joseph, a fost să-şi piardă cel mai bun prieten al său, pe fratele său. *Contragreutatea* sa! Vrei să spui că asta nu se aplică lui Call?

La pomenirea lui Aaron, Call văzu roşu în faţa ochilor. Înhăță cuţitul tocit de lângă farfurie şi-l îndreptă spre Alex.

— Nu eu l-am dat *pierzării* pe cel mai bun prieten al meu. Alex l-a ucis. El i-a *furat* puterea de Makar. Dar nu va fi niciodată nici măcar pe jumătate ce a fost Aaron.

Ochii lui Alex se aprinseră de furie.

— Sunt de două ori mai bun decât oricare dintre voi! Am

învăţat singur să-l transform pe Alkahest şi să preiau de la alt mag puterea de a comanda haosul. Sunt singurul Makar care a făcut asta vreodată. Am învăţat să făuresc Călăreţi ai Haosului în doar câteva luni, lucru pe care voi n-aţi fost în stare să-l faceţi *niciodată!*

Call îşi aminti de încercarea sa eşuată de a o aduce înapoi pe Jennifer Matsui şi tăcu.

— Eşti dezgustător! spuse Tamara. Să fii mândru de aşa ceva este *dezgustător.*

— Voi doi! interveni Maestrul Joseph. Voi *toţi!* Ştiu că va fi greu să găsim înţelegerea comună, dar asta nu ajută deloc. Ai realizat multe lucruri, Alex, dar toate s-au sprijinit pe temelia construită de descoperirile lui Constantine. Hai să-i acordăm lui Call şansa de a afla cine este cu adevărat, căci, dacă nu o va face, o să-i iau puterea cu mâna mea.

Call îşi ţinu respiraţia, gândindu-se la Alkahest şi la ce ar putea face. Maestrul Joseph petrecuse ani întregi cu dorinţa de a pune mâna pe puterea haosului. Acum o putea avea, dacă-şi impunea voinţa.

Jasper se ridică şi-şi tăie o felie barosană de plăcintă cu nucă. Se opriră cu toţii din sporovăială, urmărindu-l cum îşi pune bucata pe farfurie, se aşază şi duce la gură o bucată zdravănă, care arăta delicios.

— Ce? întrebă el, când văzu că ceilalţi îl priveau. Asta *chiar* ajută. Acum nu mai trebuie să vă certaţi în legătură cu cine să ia prima felie.

Alex arăta ca şi cum s-ar fi pregătit să sară peste masă şi să-l ia pe Jasper de gât. Lucru pe care şi Call îl simţise adeseori. Dar, în acel moment, necuviinţa lui Jasper părea de-a dreptul eroică.

Maestrul Joseph mai tăie câteva felii de plăcintă, iar Call înfulecă o felie enormă de cartof dulce şi una de plăcintă cu nucă, punctând fiecare înghiţitură cu o strălucire depravată în ochi şi încercând să arate un ascendent prin vigoarea cu care mânca plăcinta. Jocul cu plăcinta al lui Alex era jalnic: culese nucile de pe plăcintă şi din interior, lăsând crusta şi celelalte ingrediente în farfurie. Call zâmbi

dispreţuitor.

În cele din urmă, Maestrul Joseph se ridică.

— A fost o zi lungă şi se pare că a sosit vremea odihnei. Call, în frigider se găseşte carne tocată pentru Havoc. Serveşte-te cu orice ai nevoie. Sper că ţi-ai dat seama de prostia de a încerca să scapi de noi. La fiecare uşă se află câte un Călăreţ al Haosului, care te va împiedica să pleci.

Call nu spuse nimic, pentru că nu era nimic de spus. Era din nou deţinut… şi de data asta şi Tamara cu Jasper erau şi ei deţinuţi.

Anastasia plecă, strângând umărul lui Call iute şi jenant şi sărutându-l în creştetul capului. El rămase nemişcat, străduindu-se să nu tresară. Nu avusese niciodată o mamă, dar nu asta era ceea ce gândea el că ar veni din partea unei mame.

Când se regăsiră singuri pe palierul de sus, Tamara se întoarse cu o privire hotărâtă spre Jasper şi Call şi promise în şoaptă, fără menajamente:

— *O să ieşim de aici!*

CAPITOLUL CINCI

Se adunară în odaia roz, aşezaţi pe covorul pufos în formă de inimă. Pe când puneau la cale planul, Tamara rupea cu răutate dantela de la mâneci şi de la poalele unor rochii cu adevărat ciudate, în culori pastel. Rozul ar trebui să aducă mai mult calm oamenilor, dar Call se simţea doar deprimat şi ghiftuit peste măsură.

— Nu-mi vine să cred că planul vostru original de evadare are nevoie de *un alt* plan de evadare, spuse Jasper. Nu le aveţi cu evadarea.

Tamara îl fixă cu privirea.

— Eu cred că, dacă evadăm mai des, vom deveni mai buni la asta.

După o clipă, Jasper se lumină la faţă.

— Poate că nu e *chiar aşa* de rău că am fost răpiţi. Vreau să spun că e foarte tragic. Când Celia va afla ce se întâmplă cu mine, se va simţi groaznic că m-a lăsat. O să ţină fotografia mea în dreptul inimii, temându-se pentru viaţa mea şi vărsând o lacrimă pentru dragostea noastră. *Dacă s-ar întoarce*, va gândi ea, *i-aş cere să-mi fie din nou*

iubit!

Call se holbă la Jasper, fără să scoată un cuvânt.

— Vreau să spun, dacă nu scăpăm de aici prea repede, urmă Jasper. Ea are nevoie de mai mult timp ca să afle că am plecat şi ca să-şi compună toată suferinţa asta grandioasă. Poate câteva săptămâni. La urma urmei, mâncarea este destul de bună pe-aici.

— Şi dacă, până atunci, îşi găseşte un alt iubit? întrebă Tamara. Adică…

— Bine, bine, o întrerupse Jasper. Cum vom proceda? Ar trebui s-o facem la noapte.

— Am verificat deja ferestrele, cel puţin pe astea din odaie. Sunt chestii elementale, cum au folosit la Panopticon, spuse Tamara. Nu pot fi sparte. Am putea trece de ele prin magie, dar asta va cere multă muncă şi s-ar putea declanşa o alarmă.

— Prin urmare, nu vom ieşi printr-o fereastră, spuse Jasper. Ce-ar fi să-i trimitem un mesaj lui Ravan?

Tamara clătină din cap.

— Ca s-o facem, tot trebuie să ieşim de aici. Aş putea încerca să chem un alt elemental de foc, să-l trimit s-o găsească, dar asta cere iscusinţe avansate. Nu am mai încercat până acum una ca asta.

— Păi, Maestrul Joseph a spus că pot să-l hrănesc pe Havoc cu carne din frigider şi mai ştie şi că trebuie să-l scot afară, zise Call. Cel puţin asta ne va permite să ieşim din clădire.

— Nu ni se va permite *tuturor* să-l scoatem la plimbare, preciză Tamara. Maestrul Joseph nu poate fi într-atât de necugetat.

Jasper se încruntă.

— Nu. Dar probabil că în jur mai sunt şi alţi Călăreţi ai Haosului, nu? Aici este fortăreaţa Inamicului Morţii. Aici se află toţi.

— Şi? întrebă Tamara, rupând un alt volan de la o bluză şi lăsând să atârne o mulţime de fire. Nu e şi mai rău pentru noi?

Jasper furişă o privire spre Call.

— Nu, pentru că asta înseamnă că sunt câţiva pe care Call îi poate controla. Ce-ar fi să-l plimbăm pe Havoc, iar Call să intre-n legătură cu unul dintre Călăreţii Haosului *ai lui,* ca să se bată cu cei ai lui Alex? Va fi de-ajuns să-i distragem, ca să ne putem strecura printre ei.

Call respiră adânc.

— Poate că ar trebui ca voi doi să fugiţi. Îi scoateţi pe Havoc, aşa cum aţi spus, şi nu vă mai întoarceţi. Havoc v-ar putea păzi de orice aţi întâlni prin pădure, iar eu voi rămâne în urmă ca să-i opresc pe cei care vor vrea să vină după voi. V-aţi putea întoarce cu ajutor. S-ar putea ca magii să mă urască, dar nu vor să stau cu Maestrul Joseph; vor considera asta prea periculos.

— Call, dacă noi o ştergem, s-ar putea ca Maestrul Joseph să plece de aici şi să te ia cu el, spuse Tamara. Nu va aştepta ca noi să ne întoarcem cu Adunarea şi cu armata. Va trebui să plecăm împreună.

— În plus, spuse Jasper, dacă Adunarea te va găsi şi tu vei fi alături de Maestrul Joseph, vor considera că te afli cu el de bunăvoie.

Jasper, îşi zise Call, are un obicei tâmpit: îşi imaginează întotdeauna cel mai nasol lucru pe care l-ar putea gândi oamenii. Probabil pentru că şi mintea lui lucrează în felul acesta. Deşi asta nu-l face să aibă mai puţină dreptate.

— Bine, spuse Call, şi atunci care-i planul?

Tamara trase adânc aer în piept.

— Călăreţii Haosului, spuse ea.

— Îi facem să se lupte între ei, cum am zis eu?

Jasper arăta încântat.

— Adevărat?

— Nu, îl contrazise Tamara.

— Poate că toţi cei aflaţi aici îi sunt supuşi lui Alex, spuse Call.

— Nu cred asta, spuse Tamara. Adu-ţi aminte ce a zis: *Eu i-am creat pe aceştia.* Nu i-ar fi putut crea pe toţi Călăreţii de aici şi de prin jur. Sunt mult prea mulţi. Unii dintre ei au fost creaţi de Constantine Madden și-ți sunt credincioşi ție.

Call şi-l aminti pe servitorul Călăreţ al Haosului din sufragerie şi felul în care înclinase capul în direcţia lui.

— Cred că ştiu către cine să mă îndrept, spuse el rar.

Aerul nopţii era răcoros, aşa că s-au despărţit ca să-şi ia jachetele, urmând să se întâlnească pe holul pe care se găseau camerele lor. Hanoracul lui Jasper avea pe el un cal. Tamara purta o rochie lungă de un verde-pal, cu volanele rupte, scurta ei de blugi şi şapca băieţească. Call îl ţinea pe Havoc de lesă.

— Hai s-o facem, spuse Tamara înverşunată.

Coborâră scările spre intrarea masivă. Era întuneric, luminile păliseră. Call îi întinse Tamarei lesa lui Havoc şi se strecură în sufragerie, în momentul în care Maestrul Joseph cobora scara.

— Ce faceţi aici? îi întrebă el pe Tamara şi pe Jasper.

Call îşi lipi ochiul de gaura cheii. Maestrul Joseph purta un halat de baie cenuşiu şi pufos, care ar fi trebuit să fie caraghios, dar nu era. Pe faţă i se citea o cruzime pe care o ascunsese la cină.

— Trebuie să-l scoatem pe Havoc, spuse Tamara, ridicându-şi bărbia. Altfel se întâmplă lucruri urâte. Pe podeaua ta. Şi pe covoare.

Havoc scânci. Maestrul Joseph oftă.

— Foarte bine, spuse el. Să nu vă depărtaţi de casă.

Spre surprinderea lui Call, Maestrul Joseph rămase să-i urmărească pe Tamara şi pe Jasper, care deschiseră uşa din faţă şi – privind neîncrezători unul la celălalt – ieşiră pe verandă. În depărtare putea zări apa, fluviul care stătea între ei şi continent. Casa avea ceea ce era considerată probabil o privelişte minunată, dar Call începuse deja s-o urască.

Maestrul Joseph mai rămase un moment în faţa uşii închise după ei, după care se întoarse şi o luă spre capătul holului.

Call simţi o uşoară stare de panică atunci când se întoarse şi înfruntă întunericul din sufragerie. Să-i pese Maestrului Joseph aşa de puţin de Tamara şi de Jasper încât să-i lase să plece? Oare încerca să le arate că pot

avea încredere în el? Sau afară se afla ceva îngrozitor care nu-i lăsa să se depărteze, ba poate chiar care să le facă rău?

— Stăpâne, se auzi o voce.

Call tresări. Din întuneric se desprinse o umbră. Era Călăreţul Haosului care-şi plecase capul în faţa lui ceva mai devreme.

Avea părul negru şi ochii scânteietori ai celorlalţi Călăreţi ai Haosului. Şchiopăta la mers. Trebuie că fusese rănit înainte să moară. Uneori, lui Call îi venea greu să-şi amintească faptul că aceşti Călăreţi ai Haosului erau cadavre ambulante. Call îşi reprimă o tresărire la gândul că, poate, pentru alţii nu era aşa greu.

— Du-mă afară, spuse el. Într-un mod în care Maestrul Joseph să nu bage de seamă.

— Daaa!

Călăreţul Haosului se întoarse şi-l conduse pe Call afară din sufragerie şi apoi prin mai multe pasaje sinuoase. Call zări în treacăt o încăpere imensă, care avea în podea o conductă asemenea unui duş, şi o alta, care avea rafturi după rafturi pe care se găseau elementale scânteietoare închise în borcane. Call avu impresia chiar că văzuse o cameră cu belciuge prinse în perete.

Brrr!

Călăreţul Haosului îl duse printr-un ultim coridor spre o uşă care se deschidea prin tragerea mai multor zăvoare ruginite. Dincolo de ea era latura casei în care se găsea pajiştea cu iarba crescută sălbatic.

Reuşise!

Întinderea de iarbă era înconjurată de o pădure cu copaci necunoscuţi. Aerul era rece, prea rece pentru luna septembrie. Trebuie că se găseau într-un punct nordic. Se îndreptă spre pădure, strângându-şi braţele peste trup. O să-şi facă mai târziu griji din pricina frigului.

— Bun, îi spuse Call Călăreţului Haosului care-l urmase, paşii acestuia tulburând liniştea. Eu o să aştept aici. Mergi la prietenii mei – o fată cu o pălărie şi un băiat cu o tunsoare ciudată – şi spune-le unde mă pot găsi. Vreau să

spun, nu cu cuvinte. Dar ai putea să le arăţi…?

Călăreţul Haosului îl privi lung cu ochii lui nestatornici. Call se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i descrie pe Tamara, pe Havoc şi pe Jasper într-un alt mod. Călăreţul Haosului s-ar putea să nu-şi dea seama care tunsoare ar putea fi ciudată. Poate că ei au gusturi pentru lucruri aiurea.

— Daaa! spuse acesta din nou.

Deşi arăta sinistru, Call nu-şi mai făcu griji. Călăreţul Haosului prinse să tropăie spre partea din faţă a clădirii.

Call se aşeză pe un buştean aflat prin preajmă, întorcându-şi privirea spre casa imensă. În ciuda tuturor luminilor pe care le ştia aprinse, părea cufundată în întuneric şi pustie – abandonată. Alte iluzii create de magia aerului. Call trebuia să fie atent cu fiecare lucru care părea să fie într-un fel, dar de fapt era altceva.

Avea o senzaţie ciudată când se gândea că pleacă. Nu că ar fi vrut să rămână – nu-l plăcea pe Maestrul Joseph, îl ura pe Alex, iar Anastasia îl băga în sperieţi –, dar nici ideea de a se întoarce în temniţă nu-l încânta. Şi, dacă Tamara voia să-l ştie în siguranţă, el ştia că acest lucru nu va fi deloc uşor.

Lumea magilor dorea să se răzbune pe Constantine Madden şi nici că-i păsa ce s-ar fi întâmplat cu Callum.

Se simţea ca şi cum nimănui nu-i păsa de el, în afară de Constantine.

Auzi foşnetul paşilor care se îndreptau spre el şi înlătură gândul apăsător. Tamarei îi păsa. Lui Havoc îi păsa. Şi lui Jasper îi păsa într-un fel sau cel puţin nu-l lua pe Call drept Constantine.

Şi lui Alastair îi păsa. Poate el şi tatăl lui vor putea pleca din ţinut. La urma urmei, Alastair nu dorise niciodată să-l vadă pe Call căzut în mâinile magilor – din acest motiv. Probabil că era pregătit. Iar vânzarea de antichităţi în Europa trebuia să fie o chestie specială.

— Call! strigă Tamara alergând spre el. Ai reuşit!

Jasper privi spre Călăreţul Haosului şi se cutremură. Havoc adulmeca agitat aerul. În depărtare se auzi un urlet.

— Ne poate ajuta şi mai mult, spuse Call, arătând spre

Călăreţul Haosului. Du-ne spre cel mai apropiat şi mai mare drum.

— Daaa, spuse Călăreţul Haosului. Sssă mergem pe aici.

Adunându-şi puterile pentru un alt drum lung prin întuneric, cu piciorul lui care-l durea, Call se ridică.

Cei cinci înaintau la lumina lunii cât de repede îi duceau picioarele, Havoc când deschizând drumul, când închizându-l. Call rămase în urmă. Se dezobişnuise de mersul pe jos. Câteva luni, singurul lui exerciţiu fizic fusese să se plimbe prin celulă şi să meargă la interogatoriu. Piciorul îl ardea.

Din fericire, Călăreţul Haosului îşi potrivi pasul după Call.

— Vor băga de seamă că am plecat, spuse Jasper, privindu-l rugător pe Call. Vor veni după noi.

— Merg cât de repede pot, îi şopti Call furios.

Ura faptul că situaţia asta se crease din cauza lui şi tot el era cel care le încetinea înaintarea.

— Nu vom fi uşor de găsit, spuse Tamara, aruncând o privire spre Jasper. Habar nu au pe unde am luat-o. Şi pun rămăşag că nu ştiu nici că am avem o călăuză cu noi.

Call se bucură că-i sărise în ajutor, dar tot nu se simţea în apele lui. Optimismul îi reveni însă curând, când ajunseră pe o colină care cobora spre un drum asfaltat de culoarea cernelii şi îndeajuns de lat ca să cuprindă două benzi de circulaţie.

De bucurie, Havoc lătră o dată.

— Ssssst! făcu Call, deşi şi el era bucuros.

Coborâră în grabă panta.

— Ăăă… cred că tu va trebui să aştepţi aici, bine? îi spuse Call Călăreţului Haosului. Te vom prelua când ne vom întoarce.

Călăreţul Haosului rămase dintr-odată nemişcat, asemenea unei statui care-ţi stârnea groaza. Call se întrebă dacă nu ar putea trece cineva cu maşina care să-l bage în portbagaj, aşa cum adesea făcea Alastair cu statuile găsite pe marginea drumului.

— Dacă-s maşini, şopti Jasper, dând zor spre şosea şi

căutând un locşor mai bine luminat ca să încerce să oprească pe cineva, trebuie să existe şi un pod, un drum care să ne scoată de pe insulă…

Call nu se gândise la lucrul acesta, dar argumentul îi mai ridică ceva din greutatea de pe piept. Poate că erau mai aproape de libertate decât crezuse el. Dacă exista un pod şi ei ar fi putut să-l străbată, atunci, practic, s-ar fi aflat în afara ariei de influenţă a Maestrului Joseph. Privi în susul şi-n josul drumului – părea pustiu. Trecură de o cotitură, iar Călăreţul Haosului le dispăru din vedere.

Deodată, fură învăluiţi de lumina unor faruri. Tamara icni scurt. Era o dubă de curierat pe care scria, pe lateral, FLORI DIN TĂRÂMUL ZÂNELOR, cu nişte litere bolnăvicios de dulcege.

— O dubă care transportă flori, spuse Jasper, părând uşurat.

Luând în considerare ce se găsea pe insulă, vehiculul arăta doar puţin sinistru.

Tamara ţâşni în mijlocul şoselei, agitându-şi mâinile. Ar fi făcut o treabă mai bună cu magia focului, gândi Call, dar lucrul acesta ar fi îngrozit o persoană obişnuită.

Duba opri scrâşnind din cauciucuri. Un om de vârstă mijlocie, cu părul tuns scurt şi cu o şapcă pusă cu cozorocul la spate, îşi scoase capul pe geam.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am rătăcit, spuse Tamara.

Îşi scoase şapca, lăsându-şi părul să-i cadă pe umeri şi clipi cu nevinovăţie din ochi. Cu rochia ei pastelată, părea abia scăpată dintr-o vânătoare de ouă de Paşti.

— Am venit pe insulă s-o vizităm, dar barca s-a desprins de ţărm fără să băgăm de seamă şi soarele a apus…

Îşi trase nasul.

— Ne puteţi ajuta, domnule?

Call gândi că *domnul* va socoti povestea cam prea gogonată, dar tipul păru convins.

— Bineînţeles, spuse bărbatul, părând stânjenit. Bănuiesc. Păi… urcaţi, copii.

Când se apropiară, îşi scoase un braţ ca o frânghie. Pe

bicepşi avea un tatuaj mare şi negru, care aducea puţintel cu un ochi. Arăta ciudat de cunoscut.

— Ia staţi! Cu ăsta ce mai e?

Şi arătă spre Havoc.

— E câinele meu, spuse Call. Îl cheamă…

— Nu-mi pasă cum îl cheamă, spuse tipul. E uriaş…

— Nu-l poate părăsi, spuse Tamara, privindu-l cu ochii ei mari. Vă rog! E foarte blând.

Şi aşa se treziră Call, Jasper şi Havoc în habitaclul gol al dubei, unde nu se găseau scaune şi nici geamuri, ci doar o podea şi pereţi de metal. Hugo (cum se numea tipul) o invitase pe Tamara să ia loc lângă el, în cabină. Tamara îşi ceru scuze din priviri lui Call şi lui Jasper, în vreme ce Hugo trântea uşa din spate, închizându-i în dubă.

— Trădat, spuse Jasper. Încă o dată de o femeie.

Duba o luă din loc. De cum porniră, Call simţi cum tensiunea din corp dispare. Poate că se găsea el în beznă alături de Jasper, dar scăpase de Maestrul Joseph şi de Alex.

— Ştii ce, spuse el, genul ăsta de atitudine nu te va ajuta s-o recâştigi pe Celia.

Scânteie o luminiţă. Era un mic jar produs prin magia focului, care ardea în palma lui Jasper. Lumina interiorul dubei şi chipul îngândurat şi încruntat al lui Jasper.

— Ştii ce, spuse el, nu prea miroase a flori pe-aici.

Acum, că pomenise de asta, Call îi dădu dreptate. Şi nici nu se găseau resturi de petale sau tulpini pe podea, la picioarele lor. În dubă stăruia un miros, dar era al unui produs chimic – aducea cu formaldehida.

— Nu mi-a plăcut privirea tipului, spuse Jasper. Şi nici tatuajul.

Deodată, Call îşi aminti unde văzuse ochiul acela tatuat. Pe porţile Panopticonului. Temniţa care nu dormea niciodată. Îşi simţi inima în gât. Să fie tipul un paznic trimis să-i ducă înapoi în închisoare?

Call o auzi pe Tamara, care se găsea în cabină, strigând:

— Nu, nu pe aici! Nu!

Hugo îi răspunse ceva. Erau pe un drum cu hârtoape şi

duba se zgâlţâia zdravăn, iar Call nu distinse cuvintele.

Apoi maşina se opri. După un moment, uşa din spate se deschise.

Înaintea lor se găsea Maestrul Joseph, cu o expresie de stupoare pe chip. Hugo îi dusese înapoi la fortăreaţa Inamicului Morţii!

— Haide, Callum, spuse Maestrul.

Vocea îi era calmă şi egală, dar Call văzu cum îşi strânge pumnii. Era furios, deşi nu voia ca Hugo să vadă asta.

— Trebuie să vorbim. Speram s-o facem mâine şi în alte împrejurări, dar nu te pot lăsa să hoinăreşti pe insulă.

Tamara coborî din cabină, arătând copleşită. Call şi Jasper săriră din dubă, urmaţi de Havoc, care-şi puse nasul în palma lui Call, vădit buimac de tot ceea ce se întâmpla.

Din păcate, Call înţelegea totul chiar prea bine. Închisoarea Maestrului Joseph nu era casa, ci întreaga insulă!

— A fost o onoare să vă răpesc, domnule, îi spuse Hugo lui Call, zâmbind până la urechi. Probabil că nu vă amintiţi de mine, dar eu v-am văzut în Panopticon.

Bătu cu degetul în tatuajul său.

— Eram şi eu acolo, închis, încă de la război. O mulţime dintre noi erau acolo. Dar, când aţi venit dumneavoastră, am ştiut că totul va fi bine. Am crezut tot timpul în dumneavoastră, chiar şi atunci când ei au susţinut că eraţi mort. Dacă cineva poate să învie, atunci nu poate fi decât Inamicul Morţii.

Jasper şi Call o priviră pe Tamara, care-şi dusese mâinile la gură. La urma urmei, evadarea pusă la cale la Panopticon nu fusese doar pentru a-l elibera pe Call. Maestrul Joseph se folosise de Anastasia ca să-l ajute să-i elibereze şi pe foştii supuşi ai lui Constantine.

— Nu vreau să stau pe insula aceasta, spuse Call. Nu crezi că, din moment ce-mi eşti supus, ar trebui să faci ceea ce doresc eu?

— Mulţumesc că i-ai adus înapoi aşa iute, spuse Maestrul Joseph, înainte ca vorbele lui Call să aibă vreun efect asupra lui Hugo.

Hugo zâmbi din nou, dădu din cap spre Call şi se urcă înapoi în dubă.

— Baftă la recuperarea memoriei, spuse el. Vă veţi aminti curând de ce vreţi să vă aflaţi aici.

Cu inima grea, Call urmări duba care demara în trombă, luând cu ea şi planul lor de evadare.

Era îndeajuns de deprimat ca să-l urmeze fără o vorbă pe Maestrul Joseph în casă, dimpreună cu Tamara, Havoc şi Jasper. Maestrul Joseph scoase o cheie din buzunar şi descuie un cabinet pe care nu-l observaseră până atunci. Părea să nu beneficieze de încălzire, căci era la fel de frig ca afară. În partea opusă se găseau nişte uşi duble, iar în centru, două canapele.

Maestrul Joseph le făcu semn să se aşeze, dar el rămase în picioare.

— Aş putea să vă văduvesc de magia şi de viaţa voastră, spuse el. V-aş putea prelua eu puterile! Vă doriţi asta?

— Dacă asta ţi-ai pus în cap să faci, ce mai aştepţi? Întrebă Call.

Tamara şi Jasper se ridicară pe jumătate de pe canapea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să înceapă lupta. Havoc mârâi.

Dar Maestrul Joseph se mărgini să râdă.

— Vreau să vă propun ceva… ia fiţi atenţi. Callum, de îndată ce vei îndeplini sarcina pe care ţi-o voi da, poţi să părăseşti insula împreună cu prietenii tăi, dacă vei dori în continuare s-o faci.

— O sarcină? întrebă Call. E cumva vreo cursă, va trebui să îmblânzesc un elemental nesuferit sau să separ murdăria de nisip pe o plajă întinsă?

Maestrul Joseph zâmbi.

— Nimic de genul ăsta.

Se duse şi deschise uşile din partea opusă a încăperii. După un moment, Call şi ceilalţi îl urmară.

Dincolo se afla o cameră mare, vopsită în alb. Nu exista decât o masă de metal. Pe ea zăcea un corp perfect păstrat, acoperit până la gât cu un cearşaf alb şi subţire.

— Sarcina, spuse Maestrul, este să-l învii pe Aaron Stewart din morţi.

CAPITOLUL ŞASE

Call auzi geamătul de groază al Tamarei. Se împletici în spate, dar Jasper o prinse de braţ. Call nu o putea face. Încremenise!

Pe masă era chiar Aaron, nu exista nicio îndoială. Zăcea întins pe spate. Părul lui blond fusese pieptănat. Ochii lui verzi erau deschişi şi pustii.

Havoc îşi lăsă capul pe spate şi scoase un singur urlet îngrozitor de însingurare, abandonare şi spaimă. Era ca şi cum ar fi scos sunetul pe care Call nu-l putea scoate. Reverbera la nesfârşit în urechile lui Call, al cărui corp începu să tremure.

— Dumnezeule, opreşte urletul ăsta…

Era Alex Strike, care apăruse lângă ei îmbrăcat în pijamaua lui de mătase neagră. Arăta bosumflat, adormit şi supărat, dar privirea îi deveni dintr-odată dispreţuitoare.

— Ah, văd că ai hotărât să le arăţi ce se întâmplă *cu adevărat* pe-aici.

Tamara, Call şi Jasper îl urmăreau cu groază cum se apropie de masă şi trage deoparte cearşaful. Aaron purta

haina în care intenţionaseră să-l îngroape – uniforma din Anul de Bronz. Alex îi ridică una dintre încheieturi, la care străluci brăţara lui. Banda era presărată cu pietre primite pentru eroism, alături de pietrele pentru Anii de Fier, Cupru şi Bronz. Şi piatra neagră a haosului, căci fusese un Makar.

Mult bine îi făcuseră, gândi cu amărăciune Call. Alex îi furase magia, iar acum era doar o carapace – o carapace care odată găzduise viaţă, suflet şi haos şi pe Aaron.

— Nu-l atinge, mârâi Call.

Alex dădu drumul mâinii lui Aaron care, inertă, căzu cu zgomot pe masă.

— Mort, spuse el vesel. *Muerto!*

— Cred c-am înţeles ideea, spuse Jasper. Mulţam!

— Ce se întâmplă? spuse Tamara cu voce pierită. De ce se află Aaron aici? Magisteriumul va băga de seamă că lipseşte corpul.

Maestrul Joseph rămăsese lângă uşă, urmărindu-i cu o linişte sinistră. Acum se îndreptă spre centrul camerei, măsurându-l pe Aaron cu ochii, de parcă s-ar fi găsit într-o eprubetă.

— Păi, deja au aflat. A fost luat cu ceva timp în urmă. Nu au avut nimic de zis, căci n-ar fi fost nicidecum în interesul lor ca lumea magilor să afle că au dat greş şi cu chestia asta. Să pierzi corpul unui Makar mort, după ce nu au băgat de seamă că l-au avut printre ei, trei ani, pe Inamicul Morţii? Adunarea ar fi explodat.

— Ca să fim corecţi faţă de Call, spuse Jasper, n-ar fi fost chiar aşa de uşor să bănuieşti că el era. Este foarte viclean.

Havoc se smucea în prinsoarea lui Call. Acesta îi dădu drumul. Se simţea prea amorţit ca să-i mai pese dacă Havoc voia să se repeadă la Maestrul Joseph ca să-l muşte de faţă.

Dar Havoc nu asta urmărea. În schimb, se apropie de masa pe care zăcea corpul lui Aaron, adulmecă înduioşător şi se băgă sub ea.

— Nu pricep, spuse Tamara, căznindu-se să-şi oprească

lacrimile. Ce noimă au toate astea? Nimeni nu poate învia morţii! Constantine nu a reuşit şi de aceea avem Călăreţii Haosului.

— Constantine *ar fi putut,* spuse Maestrul Joseph. Mai avea nevoie doar de câteva zile până la reuşită, când a izbucnit al Treilea Război al Magilor. Apoi, din pricina Masacrului Rece, a fost silit să o ia de la început. Dar el – tu – o poate face acum. Iscusinţa era în sufletul lui, iar sufletul lui este aici, în tine, Call!

Call privi la Aaron întins pe masă. Pentru prima oară, spusele Maestrului Joseph nu mai păreau aşa de nebuneşti. Moartea era groaznică – Alastair încă o deplângea pe Sarah, şi trecuse mai mult de un deceniu de la moartea ei. Lui Call i-ar fi plăcut să aibă o mamă, chiar dacă ar fi manifestat unele rezerve faţă de el. Şi toţi cei care-l urau aveau acest sentiment, întrucât Constantine Madden îl luase pe unul dintre ei. Dacă el, Callum Hunt, ar putea învia realmente oamenii morţi, nu doar pe jumătate, ca în cazul înfricoşătorilor Călăreţi ai Haosului, ci să-i învie de-a binelea, ei l-ar fi iertat. L-ar fi iertat pentru orice.

Şi l-ar fi avut din nou pe Aaron drept cel mai bun prieten. Aaron, viu, râzând. Aaron, renăscut. Tamara nu şi-ar mai face griji că a greşit alegând să-l salveze. Call nu i-ar mai simţi lipsa. Lucrurile ar intra iarăşi pe vechiul făgaş.

— Iată înţelegerea pe care doresc s-o fac, urmă Maestrul Joseph. Callum, tu rămâi aici şi te străduieşti să-l învii pe Aaron din morţi. Alex te va ajuta, căci el este arhitectul acestui nefericit accident.

Call se pregătea să precizeze că moartea lui Aaron nu fusese nicidecum un accident şi că Alex era ucigaşul, dar Maestrul Joseph nu-şi întrerupse vorba:

— Vei avea acces la notiţele lui Constantine şi vei putea apela la experienţa mea. De îndată ce-l vei aduce înapoi pe Aaron, te poţi hotărî să-ţi urmezi destinul şi să pui capăt morţii… sau poţi să pleci pentru totdeauna. Dacă vei decide să pleci, Callum, voi fi de acord. Voi accepta faptul că nu este destul din Constantine Madden în tine şi te voi

elibera de destinul lui.

Pentru o clipă, Call crezu că nu-l aude bine pe Maestrul Joseph. După toată strădania sa, îl va lăsa să plece?

— Dar Tamara şi Jasper? întrebă Call. Şi Aaron?

— Toţi puteţi pleca, promise Maestrul Joseph. Tamara, Jasper, Aaron, Havoc. Puteţi pleca cu toţii. Tot ceea ce îţi cer este asta: îl duci pe Aaron în faţa Adunării, ca să vadă de ce suntem în stare. Dacă vor vrea în continuare război, atunci aşa să fie. Dar am sentimentul că, văzând pe unul dintre cei îndrăgiţi de ei readus la viaţă, îşi vor schimba intenţiile. Pentru că, dacă-ţi poţi învia prietenul, atunci îi vei putea învia şi pe prietenii lor. Pe soţii şi soţiile lor. Pe părinţii lor. Pe copiii lor. *Toţi* au pierdut pe câte cineva. Toţi, adânc în inimile lor, ar fi vrut să mai trăiască încă puţin.

Tamara îşi drese vocea. Nu mai privea spre Aaron, deşi Call îşi dădu seama că asta ar fi vrut.

— Pare corect, spuse ea.

Call simţi un val de uşurare. Se bucura că nu fusese lăsat singur. Dacă Tamara voia s-o facă, atunci era în regulă dacă şi-o dorea şi el.

— Dar, Callum, urmă Maestrul Joseph, dacă-ţi vei simţi inima tulburată de ceea ce ai făcut, dacă vei descoperi că membrii Adunării sunt nişte laşi, temându-se să sondeze adâncimile magiei haosului sau să lase pe altcineva s-o facă, atunci va trebui să rămâi cu noi. Tamara şi Jasper, cât veţi fi aici, vă voi instrui. Avem nevoie de tineri magi isteţi ca voi. Aţi auzit o mulţime de lucruri despre supuşii Inamicului Morţii. Probabil că vi s-a inoculat că am fi nişte ticăloşi, dar, după ce veţi petrece aici un timp, s-ar putea să vedeţi că suntem altfel, aşa cum aţi fost în stare să-l despărţiţi pe Call de poveştile înfricoşătoare despre Constantine Madden.

— Ne vei instrui? întrebă Jasper. În ce?

Maestrul Joseph îi zâmbi.

— Probabil că aţi uitat că, pe vremuri, predam la Magisterium. Am şcolit o mulţime de ucenici, majoritatea dintre ei neinteresaţi în magia haosului. I-am instruit pe

părinţii unor ucenici din Magisteriumul de azi.

Call îşi imagină că părinţii aceia nu se prea făleau că fuseseră elevii Maestrului Joseph. Se întrebă dacă odraslele lor cunoşteau acest fapt.

— Accepţi înţelegerea? îl întrebă Maestrul Joseph pe Call. Call privi la corpul lui Aaron şi vru să spună da. Dacă ar fi existat vreo şansă să-l aducă înapoi pe Aaron, el, unul, voia s-o încerce.

Dar nu era vorba doar despre o serie de puncte de pe lista sa de Lord al Întunericului. Era chiar lista. Era înfăptuirea întreagă. Spunând da, devenea un Lord al Întunericului. Şi nu unul oarecare. Ci chiar Inamicul Morţii.

Totuşi Tamara nu se opusese şi nu se opunea nici acum. Nici măcar Jasper nu avea ceva de spus împotrivă. Şi ei voiau ca Aaron să se reîntoarcă. Call ştia asta. Constantine vrusese să-şi aducă fratele înapoi, dar fusese cu totul altceva. Aaron era un om bun. Aaron nu trebuia să moară.

— Da, spuse Call. O s-o fac. O să-l aduc înapoi.

Maestrul Joseph zâmbi încordat, în vreme ce Alex se încruntă ameninţător.

— Există o problemă pe care nu am menţionat-o, spuse Maestrul Joseph.

— Nu poţi să schimbi înţelegerea, protestă Tamara.

— Ah, nu-i vorba de asta!

Atitudinea Maestrului Joseph nu mai era nicidecum prietenoasă. Arăta dur şi rece şi înfricoşător, aşa cum arătase când Call îl întâlnise pentru prima oară.

— Fii atent, dacă vei fugi din nou, voi ciopârţi corpul lui Aaron astfel încât nu va mai exista nicio şansă să se întoarcă. Iar dacă vei fugi oricum, o să-l ucid pe unul dintre voi. Eu, unul, voi respecta termenii înţelegerii noastre, atât timp cât îi veţi respecta şi voi.

Jasper trase adânc aer în piept.

— Nu-l poţi ucide pe Call, spuse el. Ai nevoie de el. Este magul tău de haos.

— Acum şi Alex are puterea haosului, răspunse Maestrul Joseph cu aceeaşi voce înspăimântătoare. Şi-l avem pe

Alkahest. Nu doar c-o să-l ucid pe Call dacă e nevoie, dar am şi mijloacele de a o face. Şi pentru a-i lua şi puterea.

Îşi aminti de cuvintele grele spuse de Maestrul Joseph la cină: *Hai să-i acordăm lui Call şansa de a afla cine este cu adevărat, căci, dacă nu o va face, o să-i iau puterea cu mâna mea.*

— Dar sunt convins că nu vom ajunge până acolo. Acum, la culcare.

Privirea înfricoşătoare dispăruse, Maestrul Joseph revenise la normal. Mă rog, la normalul lui.

— Vom începe studiul dis-de-dimineaţă.

Acestea fiind spuse, îi scoase din camera unde se găsea corpul lui Aaron, închizând uşa în spatele lui.

Privind pentru ultima oară în spate, Call se îndreptă spre scări. Urcându-le, se simţi din cale-afară de istovit. Îşi începuse ziua în temniţă şi şi-o încheiase acceptând să facă singurul lucru pe care crezuse că nu-l va face niciodată – să încerce să învie un mort.

Ajungând pe palierul de sus, o luă spre uşa de la camera sa, deşi nu era sigur că va putea dormi acolo. Se întoarse spre Tamara, care se îndrepta spre camera roz.

— Pot să dorm la tine pe podea? o întrebă el. Odaia ta este singura care nu te înspăimântă.

— Şi eu? întrebă Jasper, agăţându-se de idee.

Tamara zâmbi în colţul gurii.

— Da. E în regulă.

Jasper fugi după lucrurile lui de noapte. La fel şi Call. După ce se băgă în pijama, îşi trase salteaua în odaia Tamarei, aşezând-o lângă picioarele tăbliei din spate de la patul ei.

Tamara stătea la fereastră, îmbrăcată tot în pijama, una albă, cu volane de dantelă. Îl privi pe Call intrând, iar el văzu cât de tulburată era.

Înlemni pe loc. Tamara arăta ca şi cum şi-ar fi pierdut şi ultimul strop de spirit de luptă.

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Aaron, spuse ea. Era oricum îngrozitor faptul că murise, dar ca Maestrul Joseph să-i mai fure şi corpul…

felul în care *arăta,* alb şi rece pe masa aceea…

Call îşi mişcă picioarele fără să conştientizeze lucrul acesta. Nu putea s-o lase în starea aceea vrednică de plâns. Traversă odaia spre ea şi întinse mâna cu intenţia de a o bate pe umăr. Dar în momentul când ajunse lângă ea, Tamara îşi aruncă braţele pe după gâtul său şi-şi îngropă faţa la pieptul lui.

Call rămase nemişcat, abia îndrăznind să respire. Îşi simţea inima aidoma unui balon scăpat din mână, zbătându-i-se în piept. O îmbrăţişă cu grijă. Era micuţă şi caldă. Uneori, uita cât de micuţă era, întrucât curajul ei părea uriaş în mintea lui.

Mirosea a săpun şi a soare. Voia să-i adulmece parfumul, dar îşi dădu seama că un asemenea comportament ar fi putut părea ciudat şi dătător de fiori.

Îşi aminti de cuvintele Anastasiei şi, în ciuda repulsiei amintirii, pulsul prinse să i se accelereze într-atât încât crezu că Tamara o să bage de seamă.

— Call, spuse ea cu o voce înăbuşită, mă temeam că, după dispariţia lui Aaron, n-o să vrei să mai fii prietenul meu.

Call îşi simţi inima în gât.

— Şi eu mă temeam de acelaşi lucru.

— Deci nu-i adevărat, nu? spuse ea, ridicându-şi spre el privirea întrebătoare. Suntem prieteni în continuare. Vom fi mereu prieteni, indiferent ce se va întâmpla.

El se trezi că-i atinge părul cu blândeţe. Că îl mângâie chiar. Simţea că ar fi altcineva, nu Callum Hunt. Cineva care merita ca Tamarei Rajavi să-i pese de el.

— Da, spuse el cu surprindere şi uşor panicat de cuvintele care-i ieşeau pe gură. Încă de când te-am întâlnit prima oară…

Uşa se deschise şi cei doi se desprinseră iute. Intră Jasper, îmbrăcat într-o pijama plină de căluţi, trăgând după el o pătură. Se înfăşură în ea şi se întinse în dreptul patului Tamarei, care se aşeză pe marginea saltelei. Străduindu-se să pară indiferent, Call se tolăni pe patul său improvizat.

— Tocmai îi spuneam lui Call, zise Tamara, că trebuie să fim cu ochii-n patru. Neapărat.

— Şi e ceva nou? întrebă Jasper.

— Maestrul Joseph intenţionează să-i ia puterea lui Call cu ajutorul lui Alkahest, spuse Tamara, întorcându-se spre Call. Ia gândeşte-te, astfel *Maestrul Joseph* ar putea *fi* Inamicul Morţii. N-ar mai fi nevoit să se străduiască să-l silească pe Call să-i îndeplinească dorinţele: şi le va putea îndeplini singur!

— Dar el ţine la sufletul lui Constantine, precizã Jasper.

— Ştiu, spuse Tamara. E limpede că el crede despre Call că are o şansă mai mare să învie morţii. Altfel i-ar fi preluat de mult puterile. Şi Call a făcut un lucru isteţ că s-a prefăcut că o să colaboreze cu Maestrul Joseph la învierea lui Aaron.

S-a prefăcut că o să colaboreze? Call se simţise ca şi cum ar fi plutit, iar acum se zdrobea de pământ. Tamara credea că el *se prefăcea că va colabora* cu Maestrul Joseph, că nu avea de gând să-l învie cu adevărat pe Aaron? Dar lui nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva, cu prefăcătoria. El chiar credea în înţelegerea făcută. El chiar credea că, pentru prima oară, nu alesese greşit.

Fuseseră aşa de apropiaţi doar cu o clipă în urmă. Acum totul părea stricat, ca şi cum ar fi încercat s-o păcălească.

— O să găsim noi o cale să ieşim de aici, îi spuse Tamara. Şi vom vedea cum să punem mâna pe Alkahest. Dacă l-am putea şterpeli sau, şi mai bine, dacă l-am putea distruge, tu te-ai afla în mai mare siguranţă. Între timp, trebuie doar să pretinzi că te străduieşti să-l învii pe Aaron.

— Da! spuse Call mult mai apăsat decât ar fi vrut. Să pretind. Sigur. Taman asta aveam intenţia să fac.

Dar primind somnul liniştitor, avându-l alături pe Havoc să-i ţină de cald, el ştia deja că minţea. Ţinea în continuare să-l aducă pe Aaron înapoi din morţi.

Poate că nu era cel mai corect lucru, dar, dacă totul va reveni la fel cum fusese înainte, dacă Aaron va fi viu şi cu toţii vor fi fericiţi, nu-i mai păsa dacă era corect sau nu.

CAPITOLUL ŞAPTE

Micul dejun din dimineaţa următoare fu servit de Călăreţul Haosului, ca şi cum Call şi ceilalţi ar fi fost în cel mai ciudat şi trăsnit internat din lume. Călăreţul Haosului trânti farfuriile pe masă, de parcă ar fi fost pietre, făcând bucatele să sară în sus şi în botul lui Havoc. Masa era încărcată cu felii de pâine prăjită unse cu unt, cu şuncă şi omletă, cu suc proaspăt de portocale şi cereale.

Tamara şi Jasper dădeau dovadă de o purtare ireproşabilă, încercând să-l convingă pe Maestrul Joseph că erau hotărâţi să se ţină de înţelegere. Tamara îşi pusese o rochie de un albastru-deschis, cu doar o parte din dantelă ruptă, iar pe cămaşa şi pantalonii lui Jasper se găsea o întreagă herghelie.

Era prezent şi Alex, deşi nu punea nimic în gură, mărginindu-se să bea cafea. Call avea senzaţia că Alex deţinea o întreagă listă de sarcini a Lordului Întunericului, dar că evaluarea sa se făcea într-un mod diferit. Probabil că obţinea un punct ori de câte ori se îmbrăca în negru sau înspăimânta copiii mici. Poate că primea şi o steluţă de aur dacă le făcea pe amândouă odată.

După micul dejun, Maestrul Joseph îi duse pe Tamara şi pe Jasper în bibliotecă pentru a începe lecţiile, în vreme ce Alex, agitat din pricina cafelei, şi Call se întoarseră în camera unde se găsea corpul lui Aaron.

La început nu-şi vorbiră. Call se resemnase să-şi petreacă timpul cu Alex, cu toate că nu era altul pe lume pe care să-l urască mai mult. Alex îl minţise ani în şir, îi ucisese cel mai bun prieten, îl luase pe Aaron de lângă el. Lui Call nu i-ar fi părut rău să-l vadă mort. Ştia că era o exagerare a Lordului întunericului din el, dar o accepta, deşi conştientiza faptul că Alex era, în acelaşi timp, calea care ducea la Aaron. Ştia mai multe despre metodele lui Constantine decât ştia el însuși.

Call nu mai ştiu dacă să se simtă uşurat sau nu când reieşi că trupul lui Aaron fusese luat din încăpere. Acolo se afla acum o altă masă de metal. Pe ea zăcea ceva mic, ţeapăn şi mort.

Call se dădu înapoi.

— Hei, ce-i asta? spuse el.

— Hermină de grădină, spuse Alex, apropiindu-se de masă. Le creştem noi. Ca să facem practică pe ele.

Văzu expresia de pe faţa lui Call şi ridică o sprânceană.

— Este vorba despre necromanţie, Callum. Poate fi periculos şi se face mizerie. Iar dacă facem vreo stricăciune corpului lui Aaron, nu mai putem repara nimic.

— Cum a reuşit Maestrul Joseph să fure corpul lui Aaron? întrebă Call, în vreme ce Alex luă de pe un raft două perechi de mănuşi dintr-un material gros.

Întinse una dintre perechi lui Call, iar pe cealaltă şi-o puse el.

— După funeralii, Anastasia se găsea în Magisterium, spuse Alex. S-a înţeles cu Maestrul Joseph să elibereze un elemental al aerului care să care trupul aici.

Rânji în timp ce-şi trăgea pe mâini mănuşile negre.

— Pun pariu că maeştrii ăia se auzeau răcnind prin tot sistemul de peşteri.

— Deci bănuiesc că nu ţi-e dor, spuse Call, punându-şi la rândul lui mănuşile. De Magisterium. De Kimiya.

— Kimiya? făcu Alex, izbucnind în râs. Crezi că oftez după Kimiya? Crezi că mă simt prost că am minţit?

— Bănuiesc că ar fi fost penibil să-i spui că eşti un ucigaş înrobit de Maestrul Joseph, spuse Call.

Alex ridică o sprânceană.

— N-am băgat de seamă să te văd bântuind prin împrejurimi şi spunând lumii micul tău secret, *Constantine!*

— Păi, spuse Call, de-acum îl ştiu cu toţii.

Alex îi aruncă o privire ciudată.

— Da, aşa e. Şi Kimiya ştie despre mine.

Se aplecă asupra herminei.

— Să începem.

— Să începem, repetă Call. E vremea să-ţi împărtăşeşti înţelepciunea. Cum învii morţii?

— Anastasia spunea că ai adus-o înapoi pe Jen Matsui, spuse Alex.

— Da, dar ea era… Călăreţ al Haosului.

Call se cutremură.

— Era total smintită.

— Era capabilă să răspundă la întrebări. Călăreţii Haosului nu pot să facă asta. Este un început.

Call se încruntă. Fireşte că orice Călăreţ al Haosului putea răspunde la întrebări. Puteau vorbi! Să însemne asta că Alex nu-i putea auzi?

Acum, că se gândea la asta, lui Call i se părea ciudat că Jen se întorsese fiind auzită de toată lumea. Să însemne asta că el, Call, făcuse ceva diferit în ceea ce-o privea, ceva ce Alex nu făcuse cu propriul său Călăreţ al Haosului?

Call îşi ridică mâinile înmănușate.

— Credeam că tu eşti expertul aici. Credeam că ai „practicat metodele lui Constantine” sau mai ştiu eu ce.

— Ştiu destule, spuse Alex supărat. Mai întâi că suntem magi ai haosului. Haosul este o energie instabilă. Impulsul nostru este să înhăţăm haosul ăsta şi să-l vârâm într-un trup golit de suflet. Aşa obţii un Călăreţ al Haosului.

— Îhî, spuse Call dând din cap şi acceptând cele auzite, deşi partea cu impulsul îi dădea fiori.

— Dar fiecare element are acces la opusul său. Iar opusul haosului este sufletul. Chestia umană care-i face pe oameni să fie ceea ce sunt. La fel ca şi herminele.

Alex arăta amuzat de sine însuși.

— Va trebui să cotrobăim ca să găsim micuţul suflet al acestei hermine, după care să-l punem la loc în trupul ei, exact aşa cum Constantine şi-a pus sufletul lui în trupul tău.

— Bine, spuse Call, aducându-şi aminte cum se simţise când căutase sufletul lui Jennifer Matsui.

El şi cu Aaron descoperiseră urmele lui ca s-o facă să vorbească, dar după aceea a început să dispară, ducându-se înapoi în vid. Vrusese să-l prindă, dar se fărâmiţase. Îşi aminti cum trimisese magia în firicelele acelea strălucitoare ca să-l reţină.

Dar ea devenise un Călăreţ al Haosului.

— Bine, spuse Alex, dar Call nu-l auzi.

— Asta e tot? întrebă el.

Îşi dădea seama, cu o groază incipientă, că Alex nu ştia mai mult decât ştia el despre învierea din morţi.

Şi ce însemna asta, când se presupunea că Alex studiase metodele lui Constantine, iar Call orbecăise în aceeaşi tehnică sau chiar într-una şi mai bună? Să aibă Maestrul Joseph dreptate în ceea ce-l privea pe Call, că sufletul lui Constantine îl făcea în mod automat mai bun la aducerea înapoi din moarte?

Alex îl privi pe Call cu o expresie de dispreţ pe chip.

— S-ar putea să consideri că nu e mult, dar nu este atât de uşor pe cât sună.

Call oftă.

— Am încercat deja.

— Ce? se încruntă Alex. Tu nu ai…

Lui Call nu-i păsa de Alex sau de felul lui de a fi.

— Aşa am adus-o înapoi pe Jennifer. Nu am intenţionat să o aduc drept Călăreţ al Haosului. Dar nu mai rămăsese prea mult din sufletul ei.

Pentru o clipă, Call avu impresia că Alex o să-l lovească.

— Cunosc lucruri, *lucruri secrete*, spuse el, împungând

cu degetul spre Call.

Dar era limpede că nici vorbă de aşa ceva.

— Dacă ceea ce spui tu va funcţiona, atunci nu mai avem nevoie de experimente. Maestrul Joseph spunea că Constantine era în pragul unei mari descoperiri, nu că o şi făcuse.

Call oftă.

— Vreau să cercetez şi eu notiţele lui Constantine.

— De ce?

Nimic din situaţia asta nu era pe placul lui Alex care, în mod limpede, nu avea de gând să cedeze nicicum.

Call se săturase să se încontreze.

— Dacă tu nu eşti de acord să le văd, va fi de acord Maestrul Joseph.

— Hai să încercăm să înviem hermina asta, spuse Alex. Ia concentrează-te!

— Nu ştiu…, spuse Call.

— Atunci am s-o fac de unul singur.

Alex îşi strânse tare ochii, ca şi cum ar fi vrut să-şi spargă vena din frunte.

Call putea percepe magia haosului în aer, o putea mirosi ca pe un vânt fierbinte.

Pe masă, hermina prinse să se mişte. Tremura din tot trupul. Picioarele din spate zvâcniră. Mustăţile tresăriră. Şi apoi deschise nişte ochi rotitori.

Călăreţ al Haosului.

Alex îşi deschise şi el ochii cu speranţă, dar când văzu ce se găsea pe masă, lovi cu pumnul în perete.

— Trebuia să mă ajuţi, spuse el. Avem nevoie de mai multă putere!

Hermina sări jos de pe masă îndreptându-se spre uşă, când Havoc, trezit din somn, se repezi la ea. Call auzi o izbitură şi apoi un ţipăt ascuţit.

— Şi de o altă hermină, i se adresă el lui Alex, jurându-se să nu-l lase vreodată să se apropie de trupul lui Aaron.

↑≈△○◎

Hotărârâ să facă o pauză de masă, deşi lui Call nu-i era tocmai foame. *Câteva ore cu o hermină moartă o să te înduplece*, gândi el.

În vreme ce Alex o luă spre sufragerie, Call se îndreptă spre bucătărie, ca să îmbuce repede ceva… şi ca să nu fie silit să-l vadă pe Alex înfulecând. Acolo dădu peste un tânăr care aranja vesela pentru ceai pe o tavă.

— Salut, spuse tânărul.

Nevrând să fie nepoliticos, Call îi răspunse:

— Bună!

Observând nedumerirea lui Call, tânărul râse sincer şi spuse:

— Numele meu este Jeffrey şi dau o mână de ajutor pe-aici. N-am trecut testele ca să pot intra în Magisterium, dar Maestrul Joseph s-a oferit să mă instruiască chiar şi aşa, în loc să-mi ia magia.

— Aha, spuse Call.

Trebuia să recunoască, era o metodă foarte bună de a obţine recruţi, deşi Call nu era sigur că vor deprinde prea multă magie. Şi dacă totuşi vor învăţa tot ce trebuie? Call îşi aminti de Hugo, şoferul dubei, de toţi deţinuţii din Panopticon şi se întrebă câţi oameni se găseau pe insulă.

— Tu eşti Callum, nu-i aşa? întrebă tânărul.

— Da, spuse el.

— Vino cu mine. Femeia din Adunare, Tarquin, vrea să te duc la ea dacă eşti în pauză.

Call nu ştia dacă Jeffrey avea cunoştinţă despre ceea ce făcea el, dar îl urmă într-un salonaş în stil victorian, unde Jeffrey lăsă tava cu ceai şi sandviciuri pe o masă aflată între două jilţuri mari, tapiţate cu catifea.

Geamurile unui bovindou dădeau spre pajiştea pe care un Călăreţ al Haosului împingea o maşină de tuns iarba după un tipar ciudat. Anastasia domina încăperea, purtând unul dintre costumele ei albe. Îi făcu semn lui Call să se aşeze în jilţul din fata ei.

Jeffrey plecă, iar Call se aşează cu stângăcie. Între ei era suportul de argint pe care se aflau prăjiturele glazurate şi sandviciuri. El luă un sandvici cu ou şi cu salată, ţinându-l

cu delicateţe.

— Cred că eşti foarte supărat pe mine, spuse Anastasia.

— Aşa crezi?

Call muşcă din sandvici. În general, prefera lichenii.

— Adică pentru că ai minţit-o pe Tamara, pentru că ne-ai trădat şi i-ai permis Maestrului Joseph să ne răpească? De ce aş fi supărat din asemenea motive?

Ea strânse din buze.

— Call, te aflai în Panopticon. Trebuia să fac tot ce puteam să te scot de acolo. Credeai că te vei afla în libertate? Nu. Ai fi fost vânat de magi din momentul în care şi-ar fi dat seama că lipseşti.

— Nu văd care este diferenţa dintre faptul că aş fi căzut în mâinile lor şi faptul că am căzut în mâinile Maestrului Joseph, spuse Call. Aici este tot o închisoare, dar cu sandviciuri.

— În decursul vieţii mele, spuse Anastasia, am învăţat că loialitatea nu contează. Poţi să fii nimicit de cei care-şi spun buni la fel de bine ca şi de cei care sunt în mod evident nişte egoişti. Pentru mine, Call, tot ceea ce contează este ca tu să rămâi în viaţă şi în siguranţă.

Se aplecă în faţă.

— Fă exact ce-ţi spune Maestrul Joseph. Te va ajuta să-l învii din morţi pe Aaron. Apoi, după ce-l vei aduce la viaţă, poţi să te prezinţi în faţa Magisteriumului ca să le arăţi ce ai înfăptuit. Chiar crezi că vor refuza un asemenea dar? Toată lumea urăşte moartea, Call.

— Dar nu oricine trebuie să fie inamicul ei.

Ea clătină din cap.

— Tu nu înţelegi, Call. Îţi spun că te vor accepta. Te vor primi drept Makarul lor, aşa cum vor primi magia ta, pe care-o vor folosi ca să-şi aducă înapoi pe cei dragi. Nu vei mai fi deloc în primejdie.

— Nu ştiu dacă voi reuşi, murmură el, dar ea nu păru a-l fi auzit.

— Ţi-am umplut camera cu lucrurile tale… cu lucrurile lui Constantine, precizează ea. Ştiu că încă te lupţi să afli cine eşti cu adevărat. Ironia sorţii, pentru că el era tot timpul

încăpăţânat.

Ea-l privi cu blândeţe.

— L-ai îngropat pe cel care eşti de mult timp. Acceptă fotografiile şi hainele în jurul tău, lasă-ţi sufletul să-şi amintească.

Oftă.

— Ţi-aş fi spus poveşti despre tine în fiecare zi, despre ce făcea Constantine când era un copilaş.

Suna drept cel mai îngrozitor lucru la care s-ar fi putut gândi Call.

— Pleci? spuse el, prudent.

— Trebuie să mă întorc la Magisterium şi să le servesc o variantă acceptabilă despre cum ai fost tu luat şi cum am scăpat eu cu viaţă. Din fericire, pot să fiu îndeajuns de convingătoare, aşa că voi putea să trag cu ochiul la planurile lor încă un timp.

— Şi dacă nu pot să fac ce-mi cere Maestrul Joseph? o întrebă Call, gândindu-se la corpul rece al lui Aaron întins pe masă.

Sigur, îl voia pe Aaron înapoi, dar nu avea de gând să-l lase pe Alex să-l învie drept un Călăreţ al Haosului. Va face orice îi va sta în putinţă spre a se asigura că acest lucru nu se întâmplă.

— Constantine nu putea aduce înapoi morţii… poate nici eu. Dacă voi da greş, Maestrul Joseph îl va folosi pe Alkahest ca să-mi ia puterea.

Anastasia îl cercetă cu privirea.

— Maestrul Joseph are nevoie de tine. Se va folosi de Alkahest ca să-ţi ia puterea doar dacă va fi silit s-o facă. Nu-l sili să ia decizia asta, Call. El are nevoie de noi… iar noi avem nevoie de el.

— Nu te deranjează că mă ameninţă? o întrebă Call. Nu crezi că ar trebui să ne facem probleme?

— Dacă aş fi ştiut un loc mai sigur decât acesta, acolo aş fi mers, spuse Anastasia. Dar sufletul tău, sufletul tău neliniştit, Con, nu a fost făcut să-şi găsească pacea. Ci să aibă putere!

Se apropie de el.

— Tu eşti puternic. Nu poţi renunţa pur şi simplu la această putere. Lumea nu te va lăsa. Eu nu te voi lăsa să te ascunzi ca să fii în siguranţă. Trebuie să alegi: să conduci lumea sau să fii strivit sub călcâiul ei.

Părea sinistru şi teatral, dar Call se mărgini să dea din cap, încercând să pară gânditor, nu înspăimântat. Anastasia îi atinse obrazul o dată, plină de dor, după care se ridică.

— La revedere, dragul meu!

Oricât de ciudat s-ar fi purtat cu el şi oricât de mult nu şi-ar fi dorit ca ea să insiste cu faptul că era Constantine, îi părea oarecum rău s-o vadă plecând. Anastasia voia ca el *să fie* Constantine, fiul ei pierdut, şi asta nu era posibil, dar cel puţin simţea că ea era într-un fel de partea lui.

Maestrul Joseph nu era, oricât ar fi pretins contrariul.

Call termină de mâncat sandviciul său cu ou de unul singur, urmărindu-l pe Călăreţul Haosului împingând maşina de tuns iarba direct în râu.

Apoi îi căută pe lângă casă pe Tamara şi pe Jasper, sperând că ei îl vor putea convinge pe Maestrul Joseph că ar putea învăţa împreună. Negăsindu-i, se întoarse în încăperea unde se găsea hermina. Alex se afla acolo cu două noi hermine, parţial dezgheţate.

Lui Call i se făcu greaţă.

— Uite, spuse Alex, aruncând pe masă un carnet negru înţesat cu foi volante. Asta a fost ultimul carnet al lui Constantine. Şi, dacă vrei să le vezi pe celelalte, nu trebuie să cauţi prea departe. Sunt în camera ta, pe rafturi, aşa cum au insistat Maestrul Joseph şi cu Anastasia.

— Mulţam, spuse Call în silă, ridicând carnetul.

— Acum e rândul tău, spuse Alex, arătând spre micile creaturi aflate pe masă.

Call privi herminele. Nu era sigur că o putea face. Dar îl voia pe Aaron înapoi. Şi dacă exista vreo şansă…

Îşi încercă magia haosului pe una dintre creaturi. Putea simţi răceala care o învăluia, putea simţi rămăşiţele argintii acolo unde se găsise sufletul ei. Ceva încă stăruia acolo.

Încercă să-l cuprindă, să-l încălzească şi să-l readucă la viaţă. Dar rămăsese prea puţin. Disperat, se strădui să umfle ceea ce se găsea acolo. *Avem nevoie de mai multă putere,* spusese Alex.

Call trase aer în piept, concentrând haosul din el, ajungând la întunericul, violenţa şi mişcarea învârtejită pe care numai un Makar putea să le vadă. Apucă haosul de parcă şi-ar fi folosit amândouă mâinile, împingându-l deznădăjduit în sufletul umflat al herminei de parcă ar fi vrut să aprindă un foc în mijlocul unui gheţar.

Simţi scânteia aprinzându-se şi crescând…

Alex scoase un strigăt. Call se ghemui ca şi cum prin încăpere s-ar fi răspândit o pocnitură răsunătoare. Când se ridică din nou, prin faţa ochilor îi jucau pete negre. Se simţea slăbit şi extenuat, golit de energie şi de magie.

Alex îl privi cu furie. Era împroşcat cu bucăţi din ceva de nedescris, la care Call nici nu voia să se uite.

— Ai făcut hermina să explodeze, spuse Alex.

— Da?

Call era uluit, dar nefericita dovadă era peste tot. Nu-l atinsese, pentru că se ghemuise sub masă, dar Alex şi jeanşii lui de firmă nu avuseseră acelaşi noroc.

Alex îşi scoase mănuşile şi le aruncă pe masă.

— Pentru astăzi îmi ajunge până-n gât.

Plecă ţanţoş şi, după un minut, Call se luă după el. Nimeni n-ar fi vrut să rămână într-o cameră cu două hermine moarte, dintre care una făcută bucăţi.

Spera ca Jeffrey, făcând curăţenie, să nu rămână împotmolit în mizerie.

↑≈△○◎

— Cum a mers? întrebă Maestrul Joseph în seara aceea, la cină.

Se adunaseră iarăşi cu toţii în sufragerie, dar scaunul Anastasiei era gol. Masa gemea de bunătăţi: salată de cartofi, salată de varză, costiţă afumată strălucind de la sosul condimentat, fasole fiartă în melasă, varză cu frunze

de culoarea smaraldului. Jasper deja înfulecase o bucată bună de costiță.

— Call a făcut o hermină să explodeze, raportă Alex.

Arăta proaspăt spălat, de parcă tocmai făcuse duşuri unul după altul.

— Nimeni nu se aşteaptă să ai succes chiar de la început, spuse Maestrul Joseph ronţăind dintr-o costiţă. Dar mă aştept să faci progrese constante.

— Sunt convins că şi un altul poate să fie la fel de bun la asta ca şi Call, spuse Alex.

Îl privi pătrunzător pe Maestrul Joseph, ca şi cum i-ar fi comunicat speranţa sa că Maestrul îl va goli numaidecât de putere pe Call, cu ajutorul lui Alkahest, şi va regândi lucrurile.

— Sunt convins că nu, spuse Maestrul Joseph, strângând din maxilare.

Call îl privea fascinat.

Vrusese oare vreodată Maestrul Joseph să-l folosească pe Alkahest ca să deţină el însuşi magia Haosului? Mai întâi, stătuse în umbra lui Constantine, acum în cea a lui Call. Nu-l deranjase niciodată? Era greu de spus. Vocea lui era calmă când spuse:

— Nu am avut niciodată doi Makari înainte să lucrăm la acest proiect. Chiar şi Constantine a fost singur.

Eu sunt singur sută la sută, gândi Call. Alex nu-i era de nici cel mai mic ajutor. Dar Alex îi rânji urât din partea cealaltă a mesei.

— O să reîncepem mâine în zori, spuse Alex.

După cină, Tamara şi Jasper dădură buzna în dormitorul lui Call, ca să schimbe informaţiile zilei. Maestrul Joseph îi învăţase cum să facă suprafeţe solide şi incasabile din aer şi apă.

Dar, aşa cum îşi dăduse seama Call după întâlnirea cu Jeffrey, nu erau singurii cărora li se predau asemenea lucruri. Mai erau şi alţi magi, cu alte grupuri. Hugo preda la zece elevi mai tineri, iar Tamara şi Jasper observaseră cel puţin alte patru grupuri de ucenici – grupuri de ucenici mai mari decât cele permise la Magisterium. Probabil că şi

Jeffrey preda.

— Dar nu ne lasă să făurim lucruri ascuţite, spuse Jasper. Probabil că e normal. Nu vor să posedăm arme. Socotim că ar fi un soi de elemental de aer care îl protejează pe Alkahest, asemenea unui paznic.

Zâmbi forţat.

— Dar e-n regulă, am descoperit un drum care-l ocoleşte.

— Dar tu, Call? spuse Tamara privindu-l cu nelinişte. A fost aşa de rău?

Call se opri în dreptul raftului. Pe el se găseau şiruri de fotografii cu Constantine şi cu amicii lui. Era greu să nu observi că, în fiecare dintre ele, Constantine se afla în centrul grupului, râzând. Ceilalţi nu-și luau ochii de la el.

— A fost bine, minţi el. Oricum, mă prefac doar că încerc.

— O să mă străduiesc să mă apropii mai mult de Maestrul Joseph, spuse Jasper. O să mă port ca şi cum aş vrea să mă implic în planurile lui malefice, să văd dacă-mi spune câte ceva. La urma urmei, nu cred că planul lor este să-l ridice pe Aaron din morţi. Nu este de-ajuns pentru a pune stăpânire pe lume.

— Crezi că are o armată? întrebă Call. Vreau să spun, dincolo de deţinuţi şi elevi. O armată de Călăreţi ai Haosului?

— *Toţi* cred că are o armată, răspunse Jasper. Dar noi credeam că Inamicul Morţii era încă viu, creând alți și alți Călăreţi ai Haosului. Dacă singura persoană care-i mai poate crea este Alex, atunci poate că armata lui nu este chiar aşa de mare.

Call îşi mută privirea la Tamara, care se uita la o fotografie de pe dulapul său, una în care apăreau părinţii lui şi cu Constantine.

— E ciudat să-i văd, spuse Tamara. N-ai fi crezut niciodată că unul dintre ucenici va împărţi în două lumea magilor.

Call se privi în oglindă. Nu-şi amintea să-şi fi periat părul în dimineaţa aceea, iar pe cămaşă avea o pată de

grăsime. Şi nici nu arăta în vreun fel ameninţător, dar era stăpânit de un simţământ neplăcut, că următoarele câteva săptămâni aveau să-i traseze destinul.

Deși se adunaseră să vorbească în camera lui Call, de dormit merseră să doarmă în odaia Tamarei. Dar când ceilalţi căzură într-un somn adânc, Call rămase cu privirile fixate în tavan, cu lupul lui ghemuit lângă el. *Sufletul tău*, spusese Anastasia, *sufletul tău neliniştit nu a fost făcut să-şi găsească pacea.*

Nu mă cunoşti, gândi Call. *Nu-mi cunoşti sufletul.* Se întoarse şi-şi închise ochii strâns, dar adormi greu, foarte greu.

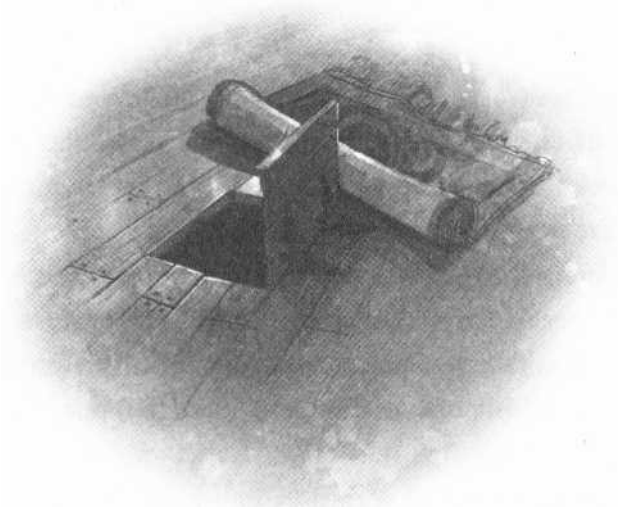

CAPITOLUL OPT

O fi sperat Alex la lucruri măreţe, dar a doua zi lucrurile merseră şi mai prost decât în prima. Call petrecu jumătate din timp răsfoind notiţele lui Constantine, întocmite în coloane metodice, care-l făceau pe Call să lase la o parte orice pretenţie la scrisul lui de mână. Dacă era să posezi sufletul cuiva, gândi Call, ar fi fost frumos să-i deprinzi şi măiestria caligrafică. Constantine înşiruise o mulţime de numere, indicând experimente şi apoi măsurători care păreau legate de haos. Determinase energia minimă care era cerută ca să aduci înapoi un Călăreţ al Haosului şi întocmise o listă cu îmbunătăţiri pe care le poţi obţine cu mai mult haos şi cu o mai consistentă mânuire delicată a sufletului.

Una dintre ele era vorbitul, lucru care-l enerva pe Alex.

Dar spiritul – esenţa a ceea ce lipsea într-o persoană – părea ceva ce Constantine nu fusese în stare să explice sau să recreeze. În ciuda faptului că Maestrul Joseph insista că ei ajunseseră în pragul unei reuşite, Call nu găsi nimic în lista cu experimente care să indice clar aşa ceva.

Ceea ce făcuse practic Constantine fusese să-şi împingă

sufletul său existent în trupul altuia. O magie impresionantă, care salvase viaţa lui Constantine, dar nu era vorba despre înviere.

În seara aceea, la cină, atât Tamara, cât şi Jasper apărură într-o stare de agitaţie care-l nedumeri pe Call. Păreau să vibreze de o energie ciudată, iar Tamara îi trimitea permanent lui Call Priviri Semnificative, gesticulând pe deasupra tăiţeilor. Dar Call habar nu avea ce voia ea să transmită.

Îşi aminti că Anastasia pretinsese că Tamara se îndrăgostise de el. Atunci când îl plăcuse, Celia făcuse o serie de lucruri confuze şi inexplicabile. Poate că Anastasia avea dreptate… dar asta nu lămurea ce-i cerea Tamara *să facă.*

— Azi am făcut progrese, minţi Alex.

Îl privi pe Maestrul Joseph, în căutarea unei aprobări.

Dar Maestrul Joseph se uită la Call.

— Nu forţaţi, spuse el. Relaxaţi-vă. În asta stă iscusinţa.

Call se holbă la Tamara. Mima să facă ceva cu pisica. *Pisica*? îşi mişcă el buzele în direcţia ei, iar ea dădu din cap şi mimă că-şi perie părul. Call era complet zăpăcit. Exista o pisică pe undeva şi ea voia ca el s-o perie? Lui Call îi plăceau pisicile, dar Havoc le considera mai mult o delicatesă. Nicio pisică n-ar fi stat să fie periată în preajma unui gigantic lup Călăreţ al Haosului. Ce-o fi fost în capul Tamarei?

Doar dacă ar fi fost o pisică şi ea Călăreţ al Haosului… Găsise Tamara aşa ceva?

— Cred cu tărie că putem face paşi înainte, urmă Alex. Să schimbăm felul în care este făcută magia.

O privi pe Tamara ca şi cum ar fi sperat s-o impresioneze măcar *pe ea.* Lucru care-l înfurie pe Call. Nu se mai interesă de gesticulaţia Tamarei şi-şi îndreptă atenţia spre Alex, dorindu-şi să-i tragă un pumn.

Call era gelos. Gelos pe Alex, pentru că era genul de băiat plăcut celorlalţi. Call ştia că Tamara îl ura pe Alex pentru că-l ucisese pe Aaron şi, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat asta, ea *tot* nu l-ar fi plăcut, pentru c-o făcuse pe

sora ei să plângă. Şi, deşi ştia toate astea, nu-şi putea opri gelozia.

Indiferent că Tamara făcuse o pasiune pentru Call sau nu, conta mai puţin. Call o plăcea.

O plăcea şi avea de gând să-i spună.

— Aşa, spuse Jasper, băgând de seamă tăcerea încordată. Făcu un gest spre marginea mesei. Vrea cineva din prăjitura aia cu ciocolată?

După cină, Jasper, care lucra în continuare la planul său de a-l impresiona pe Maestrul Joseph, întrebă dacă magul mai în vârstă i-ar putea arăta cum să creeze câmpurile de forţă de aer care protejau ferestrele. Alex, care era un mag al aerului, se oferi numaidecât să-l înveţe.

— N-o să poţi folosi informaţia asta ca să încerci să scapi, să ştii, spuse Alex, cu o plăcere vădită. Este o tehnică foarte avansată. În plus, chiar dacă reuşeşti să ieşi din casă, nu vei putea oricum să pleci de pe insulă.

— A, nu, spuse Jasper, nu mă gândeam să încerc s-o şterg.

Maestrul Joseph îi zâmbi cu indulgenţă.

— Sigur că nu. Hai cu mine! spuse, deschizând drumul spre una dintre camerele folosite pentru predare.

În momentul în care dispărură, Tamara îl apucă pe Call de mână.

— Vino, şuieră ea, trăgându-l afară din sufragerie spre salonaş.

Închise uşa şi se sprijini de ea.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise ea, privind în jur ca şi cum cineva s-ar fi putut ascunde în umbră, ca să-i spioneze.

Era îmbrăcată într-o altă rochie pastel de culoarea caisei, cu poalele dantelate.

Acum e acum. O să-i spună lui Call că-l place.

Nu, ar trebui să-i spună el primul. Pentru că, dacă apuca ea să vorbească, lui o să i se lege limba şi va cădea iar de prost. Era pe cale să se lase prins în ceea ce avea de spus, fără să mai fie în stare să spună şi altceva.

— Te plac, izbucni el. Eşti drăguţă şi te plac şi

dintotdeauna te-am plăcut, chiar şi pe vremea când tu nu mă plăceai. Eşti curajoasă şi isteaţă şi măreaţă şi cred că acum o să tac din gură.

— Sub casă sunt tunele, spuse şi Tamara aproape în acelaşi timp.

Podeaua păru să-i fugă de sub picioare. Ea nu avusese de gând să-şi destăinuie sentimentele. De fapt, se uita la el de parcă era o nouă specie de gândac, pe care n-o mai studiase până atunci.

Fața îi ardea.

— Tunele? repetă el absent.

— Jasper şi cu mine am tras cu urechea şi i-am auzit pe Hugo şi pe Maestrul Joseph vorbind despre ele. Se pare că livrările se fac pe acolo şi că tot acolo depozitează proviziile. Ei le spun catacombe.

Vorbise un pic cam afectată, ca şi cum se mira singură de ceea ce spunea.

— Aha, spuse Call, realizând cu întârziere gesticulaţia făcută de Tamara. Încercai să mimezi *catacomba*[1].

— Îmi pare rău, spuse ea, dar, dacă e să le explorăm, trebuie să mergem acum, dacă e să mergem. Cât timp Jasper îl reţine pe Maestrul Joseph. Putem vorbi mai târziu.

— Sunt gata să mergem, spuse Call, încercând să se poarte normal. Dar nu e musai să vorbim despre ce am spus. Poate niciodată.

Anastasia se înşelase, sigur că se înşelase. Tamara nu-l plăcea. Nici vorbă să facă o pasiune pentru el.

El crezuse asta doar pentru că vrusese să fie adevărat.

Tamara îi zâmbi timid şi trecu pe lângă el spre centrul încăperii. Pe podea era întins un covor persan gros. Ea prinse să-l ruleze, dezvăluind o trapă pătrată. Îşi ridică privirea.

— Vino să mă ajuţi!

Call se apropie şi îngenunche lângă ea. Un junghi îi străbătu piciorul. Câteva minute se luptară cu trapa, încercând să găsească un mâner sau un buton pe care să

[1] Joc de cuvinte în engleză: cat - pisică, comb - perie de păr (n.r.)

apese sau orice ar fi săltat-o.

În cele din urmă, Call îşi muşcă buza.

— Lasă-mă să încerc ceva, spuse el.

Îşi puse mâna deasupra trapei şi se concentră asupra magiei haosului pe care o poseda, străbătând vidul pentru a găsi ceva. Spaţiul gol, sălbatic, agitat al elementului haos. Ridică acel haos de parcă ar fi fost fum şi-l lăsă să iasă din palma sa.

Trapa fu inundată de o întunecime precum cerneala. Trapa se răsuci sub mâna lui Call şi dispăru, suptă în vid, dezvăluind o scară ce ducea în jos.

Tamara răsuflă cu putere.

— A fost greu? şopti ea.

— Nu, răspunse Call.

Şi era adevărat. Pe vremuri, folosirea magiei haosului se dovedise dificilă, dar acum aducea tot mai mult cu folosirea oricărui alt element. Nu ştia dacă lucrul acesta trebuia să-l sperie sau nu.

Singura problemă era că tocmai distrusese o parte din podea, iar dacă cineva avea să păşească pe covor, putea să cadă în spărtura făcută. Dar în momentul acela, cu inima frântă, nu era sigur că-i mai păsa.

Măcar erau prieteni, îşi spuse el. Măcar vor fi pe veci prieteni.

Coborâră într-un tunel lung şi întunecat, cu pereţi de piatră. Maestrul Rufus îi repetase mereu că haosul nu era rău prin sine însuşi. Era un element ca oricare altul. Dar existau o mulţime de locuri unde Makarii erau ucişi la naştere, pentru că haosul avea o putere de distrugere extrem de mare. Din pricina asta Anastasia îl mutase pe Constantine în America după ce-l născuse, ca să-i salveze viaţa.

Şi uite ce turnură luaseră lucrurile!

Tamara aprinsese un mic foc în palmă. Se ghidau după el, luminiţa portocalie dezvăluind şerpuirea şi coturile coridoarelor şi multele încăperi spre care-i conducea. Cele mai multe erau goale. În unele se găseau lăzi unele peste altele sau borcane destinate vădit depozitării

elementalelor. Într-una zăriră un morman de lanţuri de oţel pe care Call le recunoscu: fuseseră folosite de Maestrul Joseph pentru a-l întemniţa pe Aaron.

Tamara se opri în faţa unei uşi.

— Aici, spuse ea, coborându-şi vocea.

Intrară şi Call realiză numaidecât ce observase ea. Pe perete atârnau un arc şi o săgeată şi o lance ascuţită se sprijinea de o alta. Întreaga încăpere era un amestec de chestii ciudate: cărţi, albume cu fotografii, haine băieţeşti, mobilă şi echipament sportiv.

Un fior rece se cuibări în stomacul lui Call. Tamara ridică un stilet care avea imprimate pe el două iniţiale – *JM.*

— Jericho Madden, spuse el. Probabil că i-a aparţinut lui.

— Şi ce caută aici? întrebă ea.

Call se încruntă.

— Probabil Constantine l-a pus aici pentru când avea să-şi aducă fratele înapoi din morţi.

Înseamnă că se găsea acolo de vreo 20 de ani. Şi acum, că trupul lui Jericho fusese distrus, avea să rămână aici şi mai mult timp.

Call nu se putu opri să nu se întrebe unde se aflau lucrurile lui Aaron, dar nu era în stare să vorbească despre asta. I-ar fi dat de înţeles Tamarei că el chiar era hotărât să-l aducă pe Aaron înapoi.

Aaron, care sigur nu ar fi râs dacă i-ar fi spus Call lucrul absurd pe care-l făcuse.

Bine, Aaron nu fusese perfect. Poate că ar fi râs.

Îndepărtând toate aceste gânduri, Call continua să cotrobăiască prin lucrurile puse unele peste altele, privind în jur. Dădu peste nişte manuale şi peste nişte romane, iar apoi găsi un carneţel micuţ, fără însemne. Call îl deschise. Scrisul părea să aparţină unui adolescent. Marginile paginilor erau ornamentate cu şopârle şi copii. Spre deosebire de carnetul lui Constantine, nu erau doar diagrame şi experimente.

Fac un proiect special cu Maestrul Joseph şi cu Con. Maestrul Rufus mi-a dat carnetul acesta şi mi-a spus să iau

notiţe cu ce se întâmplă, aşa că asta am să şi fac. Până acum, fiind fratele Makarului, trebuie să-mi târâi şi eu picioarele pe oriunde merge el. Abia dacă sunt luat în seamă ca fiind şi eu un mag. Altfel, toţi mă consideră contragreutatea lor. Nimeni nu vrea să ştie ce ciudat este să-i simt sufletul cum trage de al meu.

Call ridică înfiorat carneţelul.

— Jericho ţinea un jurnal, îi spuse el.

Tamara îşi ridică sprâncenele. Se uita la o fotografie Polaroid, pe care-o întoarse spre Call. În ea se găsea Anastasia alături de doi băieţi îmbrăcaţi în alb. Anastasia era îmbrăcată într-o rochie înflorată şi stătea întinsă în iarbă, fără să zâmbească. Tamara o întoarse. Cineva scrisese anul pe spatele fotografiei.

Cu un oftat, căci Call ştia ce avea să urmeze, îndesă jurnalul într-un buzunar al cămăşii sale, ca să-l citească mai târziu.

— Poate că se află aici ceva ce le-a scăpat din vedere, spuse Tamara. Ceva ce nu ne-ar lăsa să-l avem, dar îl păstra pentru el.

— Cum ar fi un telefon mobil? întrebă Call, gândindu-se la cel de pe pupitrul Maestrului Rufus, pe care-l folosise ca să ia legătura cu tatăl său, prima oară când venise la Magisterium.

— Ar fi prea bine ca să sperăm la aşa ceva, spuse Tamara. Cotrobăiră fără încetare, dar nu dădură peste nimic care să le fie de folos. Singurul lucru cât de cât interesant era un teanc de cărţi vechi despre Makarii din toată lumea şi despre realizările lor dubioase. Câţiva dăduseră denumiri unor lucruri, cum ar fi Coasa sufletelor, Vânturelul cu glugă, Devoratorul de oameni, Stomacul, Formatorul de carne, Biciul Luxemburgului, Secerătorul făţos, clar inspirate din „Inamicul Morţii” al lui Constantine. Câţiva pretinseseră că descoperiseră secretul nemuririi, printre alte lucruri înfricoşătoare, dar era evident că aceste cărţi nu-ți şi dezvăluiau unde puteai găsi secretele. În cele din urmă, Tamara se lăsă pe un scaun din apropiere.

— Ar trebui probabil să ne întoarcem înainte să bage careva de seamă că lipsim, spuse ea.

Call aprobă din cap, dându-şi seama dintr-odată că erau doar ei doi şi că tocmai îşi descărcase inima în faţa ei. Nu era nici Jasper prin preajmă, ca să facă remarci ironice, şi nici Maestrul Joseph sau Alex, care să se holbeze înfricoşător la ei. Doar el şi Tamara.

— Ascultă, Tamara, spuse el, tot ce am spus înainte a fost o tâmpenie. Probabil că-l plăceai pe Aaron. Probabil că nici nu intenţionai să mă salvezi pe mine în locul lui. Probabil că acum regreţi din suflet.

Tamara se întinse şi-l prinse pe Call de mână. El nu-şi dăduse seama cât de frig era până când nu simţi căldura pielii ei.

— M-am trezit noaptea cu regretul că nu-l salvasem pe Aaron. Dar, Call, nu-mi pare rău că te-am salvat pe tine.

El nici nu putea să respire.

— Nu-ţi pare rău că m-ai salvat?

Ea se aplecă spre el. Feţele le erau foarte apropiate. Îi putea vedea colierul cu mica Fatima strălucindu-i la gât.

— Credeam că ştiai ce simt.

— Ce simţi?

Call se întrebă dacă era blestemat să repete tot ce spunea ea. Emoţionată, ea îi prinse ambele mâini. Ochii ei erau mari, întunecaţi şi fixaţi asupra lui.

— *Call*, spuse Tamara, iar el o sărută.

Mai târziu, n-ar fi putut spune cu siguranţă ce-l îndemnase sau ce-i sugerase că ar fi o idee bună. Habar n-avea ce instinct îi spusese că nu va fi pălmuit sau, mai rău, informat că era într-adevăr un foarte bun prieten, dar Tamara nu avea vreun alt sentiment pentru el.

Însă niciunul dintre aceste lucruri nu s-a petrecut. Tamara a scos un mic sunet şi şi-a căutat o poziţie mai bună, iar ceea ce era apăsarea clocotitoare a gurii lui Call pe gura ei deveni altceva.

Ceva ce-l făcu să simtă cum îi explodează inima în piept. Ea îşi puse mâinile pe obrajii lui şi sărutul continuă atât de mult timp, încât urechile lui Call prinseră să huruie.

În cele din urmă, se despărţiră. Tamara era îmbujorată, dar arăta încântată. Iar Call se simţea fericit. Pentru prima oară de la moartea lui Aaron, se simţea fericit.

Aproape că şi uitase cum era să fii fericit.

Tocmai am primit primul meu sărut în fortăreaţa Inamicului Morţii, într-o cameră plină cu lucrurile fratelui său mort, gândi Call. *Povestea vieţii mele.*

Dar nici că-i păsa. În clipa aceea, nu-i păsa de nimic.

— Să mergem, spuse Tamara, cu obrajii îmbujoraţi. Înainte să intre cineva în salonaş şi să observe că am deschis trapa.

Call nu era acord. Ar fi vrut să rămână şi să continue să se sărute. Era o descoperire subapreciată sau cel puţin una pe care nu o apreciase îndeajuns de mult până atunci.

Tamara îşi puse mâna în mâna lui şi, ca hipnotizat, Call o urmă afară pe uşă şi înapoi prin catacombe, ţinând-o strâns. Să se ţină de mână era de asemenea uluitor de bine. Ori de câte ori drumul cotea, ea-l strângea de degete, trimiţându-i mici săgeţi de lumină de-a lungul braţului.

Ajunşi la scara care ducea la salonaş, trebuiră să se desprindă. Tamara urcă prima şi Call după ea şi un timp fură absorbiţi de dereticarea camerei, pentru a o face să arate aşa cum fusese înainte să intre ei acolo. Găsiră câteva scânduri care păreau să poată suporta greutatea cuiva şi le fixară peste spărtură.

Se furişară afară din salonaş şi urcară pe palierul de sus. Call se pregătea să vadă dacă Tamara era dispusă să se mai ţină de mână, când deodată din umbră se ivi Jasper.

— Unde aţi *fost*? întrebă el.

Call îl fulgeră cu privirea. Jasper tot trăncănea despre aventurile lui sentimentale, ai fi zis că şi-ar putea da seama când nu era dorit. Dar Jasper nu era deloc la curent cu multele lui defecte severe de personalitate.

— Am explorat catacombele, aşa cum am plănuit, spuse Tamara, dând din cap în direcţia din care veniseră.

În acel moment, Call îşi aminti că Jasper şi Tamara petrecuseră întreaga zi împreună, punând la cale lucruri.

Gelozia i se aprinse din nou, măcar că abia o sărutase.

La urma urmei, Jasper era vechiul prieten al Tamarei şi nu se ştie cum o convinsese pe ultima fată care-l plăcuse pe Call să-l placă şi mai mult pe el.

Gândul îl lovi ca un şuvoi de apă rece. Dintr-odată realiză mai multe lucruri: (1) sărutatul crease o atmosferă de prosteală care durase cel puţin zece minute; (2) acum, că se diminuase, habar nu avea ce însemnase faptul de a o săruta pe Tamara; şi (3) habar nu avea ce trebuia să facă în continuare.

Pe neaşteptate, Call simţi un impuls copleşitor să-l ia pe Jasper de guler şi să-l silească să-i destăinuie toate secretele lui romantice. Înainte, Call le considerase ridicole, dar acum era pregătit să-l asculte fără prejudecăţi.

— Păi, am tras de timp cât am putut, dar voi ar trebui să o tuliţi în camere înainte ca Maestrul Joseph să bage de seamă că aţi lipsit, spuse Jasper, după care, lăsând iritarea deoparte, adăugă: Aţi găsit ceva?

Tamara dădu din cap. Se îndreptară cu toţii spre camera roz, cu Call la urmă. Dormitul în aceeaşi cameră îl făcuse să se simtă ciudat. Îşi aminti că mai dormise alături de ea în pătuţul din hambarul unde-şi ţinea Alastair maşina. Şi atunci fusese ceva mai ciudat, dar departe de cum era acum, când împărţeau aceeaşi cameră.

Tamara era frumoasă, curajoasă, uluitoare. El credea că era sortită să fie iubita unui soi de erou, cum fusese Aaron, sau să se abandoneze în braţele unui aristocrat uşuratic, cum era Jasper. Ideea că, până la urmă, îl plăcea pe el, când crezuse că-l plăcea, ca apoi să creadă contrariul, îi producea ameţeli.

Aşezându-se pe salteaua întinsă pe podea, trase cu coada ochiului la Jasper, gândindu-se la copiii de bani gata. Tamara se duse în baie, de unde ieşi în pijamaua purpurie, cu volane la umeri.

Numai privind-o, simţi în piept o durere care-i produse un soi de panică. Dacă era să ştie sigur un lucru despre el era că putea să primească orice lucru bun din care să facă o mizerie.

— Ce aţi găsit? întrebă Jasper.

— Jurnalul lui Jericho, spuse Call. Încă nu l-am citit, dar poate e ceva acolo.

Se opri, dându-şi seama că ceea ce spera el să găsească în jurnal nu era ceva care să-i intereseze pe ceilalţi.

Adică, felul în care să ajungem la Alkahest, cum să scăpăm de pe insulă sau despre armata dispărută.

— Ar trebui să ne întoarcem să vedem dacă nu ne-a scăpat ceva din vedere, spuse Tamara.

Să fie asta o invitaţie la noi săruturi? Call nu putea fi sigur. Se uită la ea, dar Tamara îşi fixase ochii în tavan.

Jasper dădu din cap.

— Am stat lipit de Maestrul Joseph, dar, până acum, singurul lucru pe care l-am descoperit este reţeta lui de tocană. Lecţia despre câmpurile de forţă magice nu a adus prea multe informaţii.

Call nu-şi mai bătu capul cu schimbatul hainelor pentru noapte. Se întinse pe saltea, cu capul plin de la sărut şi de confuzia care-i urmase.

— Noapte bună, Call, spuse Tamara, cu un zâmbet care părea să poarte o mulţime de secrete.

Jasper îi aruncă lui Call o privire ciudată. Call se hotărî ca a doua zi să-i ceară lui Jasper să-i spună tot ce ştia despre fete. Şi spera doar să nu fie prea târziu.

Pentru prima oară, visele lui nu mai dădură pe afară de haos.

CAPITOLUL NOUĂ

Când Tamara, Jasper şi Call se treziră de dimineaţă, băieţii se retraseră în camerele lor ca să facă duş şi să se schimbe pentru micul dejun. Plecând, Call îi făcu Tamarei un semn cu mâna, dar ea nu păru să bage de seamă.

După un duş rapid, Call smulse cu dezgust din dulap hainele lui Constantine selecţionate pentru acea zi – o altă zi, o altă cămaşă în carouri. Şi-ar fi dorit propriile haine pe care să le poarte.

Punându-şi deasupra geaca de blugi, din buzunarul interior al acesteia căzu jurnalul lui Jericho. Call îl ridică şi-l întoarse încet în mâini. Fratele lui Constantine deţinuse acest carnet. Scrisese în el. Call nu se gândise niciodată la Jericho ca la o persoană, de fapt nu se gândise deloc la el. Chiar şi atunci când rămăsese lângă cadavrul îmbălsămat al lui Jericho, aflat în cavoul Inamicului, se gândise doar la ce simţise Constantine la moartea fratelui său.

Acum însă se baza pe jurnalul lui Jericho ca să-i ofere informaţia pe care notiţele lui Constantine refuzau să i-o înfăţişeze.

Se auzi o bătaie în uşă. Înainte ca Jasper să-şi bage capul, Call mai avu timp doar să strecoare carnetul înapoi în buzunar.

— A venit Hugo, spuse acesta, intrând nonşalant în camera lui Call fără să fi fost invitat. Spune că Tamara şi cu mine, după ce ne terminăm lecţiile de dimineaţă, avem liber după-amiază. El o să se ducă undeva împreună cu Maestrul Joseph, iar eu am de gând să-i urmăresc.

Îşi miji ochii la Call.

— Mă asculţi?

— Vreau să aflu tot ce ştii tu despre fete, spuse Call.

— Ştiam eu că, în cele din urmă, vei apela la vastele mele cunoştinţe din domeniul dragostei, spuse Jasper mulţumit de sine.

— Cum o faci pe o fată să afle că o placi? întrebă Call. Şi dacă o săruţi, înseamnă că ai o relaţie cu ea?

Jasper se sprijini cu spatele de perete, punându-şi o mână sub bărbie.

— Depinde, prietene, spuse el, privind pieziş, ca şi cum ar fi avut un monoclu. Cât de bine o cunoşti pe domnişoara în cauză?

— Foarte bine, spuse Call, stăpânindu-se să nu-i spună lui Jasper că seamănă cu mascota Mr. Peanut.

Jasper se încruntă.

— Ciudat că mă întrebi taman acum, spuse el, având în vedere că suntem blocaţi aici, în mijlocul unui pustiu, cu nicio fată prin jur, cu excepţia… Tamarei.

Faţa i se lungi dintr-odată.

— Tu şi *Tamara*?

Call se zbârli.

— Pare ceva de necrezut?

— Da, spuse Jasper. Tamara este prietena ta. Ea nu e… nu simte altceva pentru tine.

— Pentru că sunt Inamicul Morţii? se răsti Call. Pentru că sunt putred pe dinăuntru şi nu o merit? Mulţumesc, Jasper! Mulţumesc foarte mult!

Un moment care părea să nu se mai sfârşească; Jasper îl privi fără să vorbească.

— Ştii de ce Celia şi cu mine ne-am despărţit? întrebă el în cele din urmă.

— S-a săturat de moaca ta?

— I-am spus că voi merge să-ţi fac o vizită la închisoare, iar ea mi-a spus că nu mă lasă. Spunea că, dacă eşti Inamicul Morţii, eşti un ucigaş. M-a pus să aleg între ea şi tine.

Call clipi de câteva ori. O parte din el se simţea rănită, chiar şi acum, de cuvintele Celiei, o durere îndepărtată, undeva în adâncul lui. Cealaltă parte se arăta uluită de Jasper.

— *Tu* ai fost de partea mea?

Jasper păru să regrete cele spuse.

— Nu-mi place să mi se spună ce să cred.

Call nu voia să se arate recunoscător faţă de Jasper, dar o făcu. O recunoştinţă copleşitoare.

— Mulţumesc, spuse el.

Jasper făcu un gest cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să dea deoparte cuvintele acestuia.

— Da, bine, dar ceea ce vreau eu să punctez e că, atunci când îţi spun că Tamara nu te place în felul ăsta, n-o spun pentru că te consider un om rău. Ci doar că Tamara… ascultă, Call, cred că-l place *pe un altul*, dacă pricepi ce spun.

Aaron. Se referea la Aaron.

Call se pregătea să protesteze, să dezvăluie că *Anastasia* susţinuse că Tamara îl place pe el, dar putea să-şi imagineze ce avea Jasper să răspundă la aşa ceva, că Anastasia habar n-avea ce vorbea, în cel mai bun caz, şi era vădit că nu arăta ca un expert în dragoste. Iar Tamara nu-i aruncase nicio privire lui Call în dimineaţa aceea şi nici nu-i adresase prea multe vorbe după episodul cu sărutul. Şi nu-i spusese ce simte pentru el, dar poate credea că el ştie.

Jasper arăta gânditor.

— Iar dacă te-a sărutat, a făcut-o probabil ca să nu moară singură şi pentru că o respectă prea mult pe Celia ca să se dea la mine.

Ba nu a fost deloc aşa, ar fi vrut să-i spună Call.

— Tot pot să o rog să fie iubita mea, nu?

La urma urmei, chiar dacă fusese o greşeală, poate că a fost una pe care ea ar vrea s-o repete de încă vreo câteva ori.

— Doar dacă vrei să fii respins, spuse Jasper. Dar, hei, are balta peşte! Pentru fiecare cap se găseşte o pălărie. Chiar şi pentru al tău.

Call i-ar fi tras un pumn în faţă, lucru derutant, întrucât încă îi era recunoscător lui Jasper că o rupsese cu Celia de dragul lui.

Cu inima strânsă, Call îşi dădu seama că sfatul lui Jasper nu-i va goni fluturii din stomac. Ci va aduce şi mai mulţi.

↑≋△○◎

Următoarele câteva zile trecură ca printr-o perdea de teorie a haosului. Maestrul Joseph le preda lui Call şi lui Alex dimineţile, după care-i lăsa să experimenteze toată după-amiaza, timp în care le preda Tamarei, lui Jasper şi celorlalţi elevi.

Call trebuia să recunoască faptul că Maestrul Joseph era un profesor captivant. Le dădea voie să încerce lucruri, să testeze idei noi, fără să-i pese în mod special de riscuri. Call învăţă foarte multe despre haos, învăţă să-l ţină în mână, să-l modeleze şi să-l fasoneze. Învăţă să aducă din vid creaturile haosului şi să le ţină cu el întreaga zi, umbre întunecate care se înfăşurau pe picioarele lui şi-l nelinişteau pe Havoc. Învăţă să caute direct în vid, un loc al umbrelor unde, cu cât se uita mai mult, cu atât mai mult umbrele păreau să devină contrariul, apărând dintr-odată compuse din toate culorile şi învârtejindu-se în ochii lui Call.

Seara mâncau împreună. Uneori gătea Maestrul Joseph. Alteori comanda mâncarea pe care i-o aducea unul dintre supuşii lui. În seara aceea aveau un delicios pui fript, cu o mulţime de garnituri. Call rodea un os, dus pe gânduri. Era limpede că răul deţinea o artă culinară de nota zece.

— Mâine, spuse Maestrul Joseph, voi fi plecat toată ziua, aşa că aş vrea ca voi doi, Call şi Alex, să vă ocupaţi de experimentele voastre. Jasper şi Tamara, vouă am să vă dau nişte exerciţii.

Tamara surprinse privirea pe care Call i-o aruncă peste masă, dar el nu-i mai putea citi în priviri. Probabil că ea voia să spună: *Bun, Maestrul Joseph va fi plecat, aşa că am putea cotrobăi prin casă;* deşi el ar fi vrut ca ea să spună: *Bun, va fi plecat, aşa că ne putem furişa undeva unde să fim singuri.*

Nu se mai sărutaseră de atunci, când fuseseră în odaia lui Jericho, iar Call simţea cum o ia uşor razna. Îl place pe altul, spusese Jasper. *Iar dacă te-a sărutat, a făcut-o probabil ca să nu moară singură.* Cuvintele lui îl bântuiau pe Call.

Chiar trebuia să nu se mai gândească la Tamara, având în vedere că salvarea şi vieţile lor erau în primejdie? Probabil.

Jasper zicea ceva pe muteşte, strâmbându-şi ochii şi buzele. *După masă*, spunea el fără cuvinte, *la mine în cameră.*

Alex îi privea cu indolenţă. Call n-ar fi putut spune vreodată câtă atenţie acorda Alex la ce făceau ei. Părea să-l preocupe doar chestiile lui personale, adică să se închidă în camera lui, aflată în cealaltă parte a casei, să asculte heavy metal cu volumul la maximum şi să colecţioneze hanorace de firmă cu cranii pe ele.

După cină, Call şi Tamara se duseră în camera lui Jasper. Cea mai mare parte din jucăriile care reprezentau cai de catifea fusese îngrămădită sub pat, iar încăperea părea ciudat de goală.

— Care-i şpilul, Jasper? întrebă Tamara, cu mâinile în şolduri.

Purta o rochie albastru-pastel, iar părul îi era despletit, curgându-i peste umeri.

— Mâine, spuse Jasper, trebuie să o tulim măcar pentru câteva ore, după-amiază. Trebuie să le distragem atenţia lui Alex şi lui Hugo.

— De ce? întrebă Call.

— Pentru că e ceva la care trebuie să ne uităm, răspunse Jasper. Maestrul Joseph vine şi pleacă de aici pe elementale, dar nu aterizează lângă casă. Alaltăieri noapte l-am văzut pe unul aterizând şi l-am urmărit să văd unde se așază.

— Pe bune? spuse Tamara, părând neîncrezătoare. De ce nu ne-ai luat şi pe noi?

— Un lup singuratic vânează singur, spuse Jasper. În plus, nu mă aşteptam la aşa ceva şi n-aveam când să vă mai chem. În fine, nu am găsit elementalul. Dar am găsit altceva.

— Ce? întrebă Call.

Dar Jasper clătină doar din cap. Arăta îngrijorat.

— Va trebui să vedeţi cu ochii voştri. Nu vreau să vorbesc despre asta aici.

Şi oricât îl presară să le spună, el tăcu chitic, promiţându-le însă ca a doua zi, lăsând deoparte ce aveau de făcut, se vor întâlni afară, înainte de prânz, pe drumul pe care-l plimbau pe Havoc.

— Trebuie să-l aducem şi pe Havoc, spuse Call. Ca acoperire, în caz că cineva ne va întreba ce căutăm pe-acolo.

Tamara se încruntă.

— Crezi c-o să poţi să scapi de Alex?

Call dădu din cap.

— Fără probleme, spuse el, deşi, de fapt, se îndoia că nu va fi nicio problemă.

— Bine, merg la culcare atunci, spuse Tamara. Sunt terminată.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri, se întoarse şi-l sărută pe Call pe gură.

— Noapte bună, spuse ea cu oarecare timiditate, ţâşnind apoi pur şi simplu afară pe uşă.

Jasper rămăsese cu gura căscată.

— Frăţioare! spuse el, după ce uşa se închise în urma Tamarei.

Call nu spuse nimic. Era uluit şi redus la tăcere.

Apoi îşi drese vocea. Se simţea cu nervii în pioneze.

— Acum ştii de ce am nevoie de sfaturi!

Jasper chicoti mai mult pentru sine.

— Ai probleme, spuse el. Îmi pare rău pentru tine, prietene!

— Şterge-o, Jasper! spuse Call, exasperat. Nu-mi eşti de niciun ajutor.

— E camera *mea!* preciză Jasper.

Call trebuia să recunoască faptul că avea dreptate. Se întoarse la el în cameră şi rămase treaz mare parte din noapte, visând uneori că Aaron era mort, la picioarele lui, alteori că Aaron era viu, iar el şi Tamara se îndepărtau de Call, pentru a nu mai reveni niciodată.

Zorii zilei următoare se arătară şi, cum soarta hotărâse, dimineaţa era întunecată, ameninţând cu ploaia.

Alex se arătă a fi într-o dispoziţie nasoală. Call îl privea posomorât, în vreme ce încercau, fără succes, să vină cu idei noi pentru a învia o hermină care nu era nici Călăreţ al Haosului şi nici nu era pe cale să explodeze.

Call întrevăzu o cale de a scăpa de el. Dacă şi-ar putea folosi superputerea sa de a fi enervant, probabil că Alex şi-ar fi văzut înfuriat de ale lui.

Primul lucru pe care-l făcu Call fu să fredoneze un cântecel, total fals, doar pentru el, în vreme ce răsfoia cărţile de alchimie pe care Maestrul Joseph le pusese la dispoziţia lor. Alex îi aruncă o privire otrăvită.

Apoi Call alese o carte de istorie despre un Makar numit Vincent din Maastricht, una dintre puţinele care scăpaseră să fie duse în pivniţă, şi prinse să citească cu voce tare:

— *Puţine se ştiu despre metodele folosite de Vincent pentru a păzi corpurile supuse experimentelor, dar se crede...*

— Nu ne apucăm odată de lucru? îl întrerupse Alex.

Call se prefăcu pe moment că nu-l auzise, până când Alex îi smulse cartea din mână. După care-şi ridică ochii cu

nevinovăţie:

— Îh?

— Am spus, declară Alex, încercând în mod vădit să-şi fixeze pe Call privirea cea mai cruntă a Lordului Întunericului, că am face bine dacă ne-am întoarce la treabă.

Call căscă într-un mod exagerat.

— Muncesc. Gândesc gânduri de seamă. La urma urmei, eu *sunt* Constantine Madden. Dacă cineva poate să-şi închipuie cum se învie morţii, acela nu pot fi decât eu.

— Tu? muşcă Alex momeala, cu o voce ucigătoare. Tu nu-ţi doreşti decât chestii banale. Am putea să creăm mai mulţi Călăreţi ai Haosului. Am putea încerca să înviem *oameni*, nu hermine. Am putea chiar să modelăm carnea şi să făurim ceva născut cu totul din haos. Constantine Madden nu ar fi tăiat frunză la câini toată ziua. Pentru că este un lucru searbăd şi la fel eşti şi tu.

— Du-te şi înghite un ciorap murdar! îi spuse Call, având un sentiment ciudat legat de insulta pe care o scosese pe gură. Habar n-ai ce-ar face Constantine.

— Ba eu ştiu ce ar face! spuse Alex, întorcându-i spatele lui Call şi plecând cu un mers ţeapăn.

Era îndeajuns de ameninţător să-l neliniştească pe Call, dar nu avea timp să-şi facă griji. Trebuia să se întâlnească cu Jasper şi cu Tamara. Se părea că reuşise să-şi facă după-amiaza liberă. Nu era însă prea sigur cât avea să-l coste lucrul acesta.

↑≈△○@

Tamara şi Jasper îl aşteptau privind la apa din curte. Apropiindu-se de ei, cei doi îşi întrerupseră brusc conversaţia, iar Call avu sentimentul dezagreabil că vorbeau despre el. Ar fi putut pune pariu că Jasper avea o mulţime de sporovăit despre faptul că ea îl sărutase pe el… şi nimic de bine.

— Eşti sigur că Alex nu te urmăreşte? întrebă Jasper, în vreme ce Havoc sărea în jurul lui Call, punându-i labele pe

piept.

Call privi neliniştit peste umăr.

— Nu cred.

— Să mergem, spuse Tamara. Înainte să ne zărească cineva.

O luară prin pădure, lucru care-l făcu pe Jasper să arunce în jur priviri temătoare. Era aşa de încordat, încât atunci când Havoc hăpăi leneş după un fluture, tresări violent.

— Pe aici, spuse el, conducându-i printr-un pâlc de copaci.

De partea cealaltă apăru ceea ce părea să fie o excavaţie veche.

Era săpată în stâncă, iar în partea de jos era un ochi de apă, ca şi cum cineva reuşise să sfredelească prin pământul insulei până ajunsese la marea care apăruse de dedesubt.

— După ce au săpat? întrebă Tamara, apoi, privind pieziş, îşi răspunse singură la întrebare: pare că e granit.

— E un drum care coboară, spuse Jasper arătând spre o potecă pe care se putea merge în jos.

Era îndeajuns de lată ca să poată trece un vehicul, dar suficient de abruptă să-l facă pe Call să se teamă că s-ar putea împiedica şi rostogoli până la poale. Se ţinea bine de crengile pe lângă care trecea.

— Chiar trebuie să coborâm până acolo? întrebă el. Nu poţi să ne spui doar despre ce e vorba?

Jasper clătină mohorât din cap.

— Nu, trebuie să vedeţi cu ochii voştri.

Le luă ceva timp să ajungă la ochiul de apă. Tamara îl luă pe Call de mână ca să-l ajute, un lucru frumos, dar şi stânjenitor. Ştia de piciorul lui şi, oricum, îl sărutase, aşa că n-ar fi trebuit să o deranjeze. Problema era că s-ar fi putut să-l deranjeze pe el.

Fireşte, nu prea era sigur ce însemna toată tevatura aia cu sărutatul. Jasper se arătase aşa de sigur că ea nu-l plăcea, iar Anastasia aşa de sigură de contrariul! Unde mai pui că-l sărutase în faţa lui Jasper, or asta conta în vreun

fel.

Trebuia să spună ceva. Nu ştia când vor mai avea prilejul să fie singuri.

— Ăăă…, făcu el, abilităţile sale în privinţa conversaţiei fiind uluitoare.

Tamara îl privi, aşteptând în mod vădit ca el să-i spună ceva.

El încercă să-şi amintească ponturile lui Jasper care le făceau pe fete să-l placă, dar tot ce-şi aminti era că nu trebuia să clipească şi, din moment ce Tamara mergea pe lângă el, poate că nici n-ar fi observat.

— Ieşim împreună? bâigui el în cele din urmă, iar cum ea nu-i răspunse imediat, continuă: sunt iubitul tău?

După care îşi dădu seama că trebuia să-i dea drumul la mână, pentru că palma îi era transpirată. Şi, cum tăcerea se întindea încet, prinse să gândească la faptul că o rostogolire până jos nu ar fi cel mai rău lucru din lume. Cel puţin ar fi însemnat schimbarea automată a subiectului.

— Vrei să fii iubitul meu? întrebă într-un târziu Tamara, privindu-l printre genele ei lungi şi negre.

Cel puţin nu era prima oară când se făcea de râs în faţa ei.

— Da, spuse el.

— Bine, spuse ea, zâmbindu-i cu toată strălucirea. Atunci, o să fiu iubita ta.

În răspunsul ei el distinse ceea ce ar fi trebuit s-o întrebe: *Vrei să fii iubita mea*? Dar nu părea să fie deranjată. Ea îi strânse mâna şi, pentru un moment, îl făcu să simtă că lucrurile bune sunt posibile chiar şi pentru el.

Te-ai înşelat! voia el să-i strige lui Jasper. *Pe mine mă place, de fapt! Nu pe Aaron, pe mine!*

Poteca se termină într-o plajă nisipoasă, unde apa băltea înconjurată de pietre de granit mai mari sau mai mici şi de toate formele. Era un peisaj frumos sau ar fi putut să fie, gândi Call, până ce zări ce se afla *sub* apă.

La început păreau să fie pietre, fundul excavaţiei în apa puţin adâncă, doar că între ele existau nişte adâncituri întunecoase. Nu, de fapt se uita la nişte capete cu părul

plutind în apă, ca nişte alge. Sute, nu, mii de trupuri ale unor Călăreţi ai Haosului. Aşezate în şiruri ordonate, aşteptând ordinele care să-i arunce în luptă.

Call se opri, forţând-o pe Tamara să se oprească în spatele lui. Îşi dădură drumul la mâini şi se holbară. Jasper era deja la marginea apei, arătând în jos.

Vântul îi aduse lui Call părul peste faţă. Îl dădu la o parte cu mâna. Nu-şi putea lua ochii de la imagine.

— Ce mulţi sunt, şopti Tamara. Cum… Alex nu putea să creeze aşa de mulţi.

— Nu, spuse Jasper cu ochii fixaţi pe apă. Acum ştiţi de ce am ținut să vedeţi cu ochii voştri.

— Constantine i-a creat, spuse Call. Ştiu.

Nu putea explica cu claritate de ce ştia, nu avea amintiri din viaţa lui Constantine. Dar citise ce avusese de spus Jericho despre fratele său şi avea propriile sale simţăminte. Ştia.

— În tot timpul acesta credeam că nu sunt decât Călăreţii Haosului pe care-i vedeam, spuse Tamara, cu nelinişte în voce. Dar sunt aşa de mulţi!

— Toţi susţineau că majoritatea au fost nimiciţi în Războiul Magilor, spuse Jasper.

— Sunt sigur că o mulţime dintre cei care au participat la bătălie au fost nimiciţi, spuse Call. Dar existau cu mult mai mulţi. Constantine era prudent. Îşi dorea o armată îndeajuns de mare ca să cucerească Magisteriumul, Colegiumul, Adunarea… totul!

— Trebuie să-i distrugem, spuse Tamara, cu o voce mai energică. Dacă am folosi cu toţi elementalul de foc… dar, nu, nu le putem da foc sub apă. Poate reuşim să construim o bombă.

Call simţi o undă de afecţiune pentru Tamara. Fata nu se încurca cu nimicuri.

— Sau le-ar putea porunci Call să se autodistrugă, spuse Jasper.

— Dacă într-adevăr sunt ai mei… ai lui Constantine, spuse Call, cuprins dintr-odată de îndoieli.

Se întoarse spre apă. Călăreţii Haosului erau liniştiţi,

asemenea unor copaci care crescuseră sub apa din excavaţie. Ca şi cum s-ar fi aflat acolo când fusese inundată groapa şi nici nu se mişcaseră vreodată – aidoma acelor oraşe scufundate atunci când se construiau lacurile de acumulare.

Call întinse mâna cu palma în faţă.

— Călăreţi ai Haosului! strigă el. Înviaţi! Veniţi la cel ce v-a făcut!

Tăcere. Vântul rece bătea în rafale. Call începu să creadă că pornise cu stângul, când suprafaţa apei prinse să vălurească şi să se întunece. Se mişcau! Călăreţii Haosului se mişcau sub apă! Când un cap ieşi din apă chiar la picioarele sale, Jasper dădu drumul unui ţipăt! Era un bărbat, cu faţa înmuiată de apă, cu ochi mari şi orbi. Prinse să se rotească spre Call.

Tamara îl prinse pe Call de braţ.

— Nu acum! spuse ea. Trimite-i înapoi!

Call privi în ochii goi ai Călăreţului Haosului.

— Care sunt ordinele primite de voi? întrebă el.

Când Călăreţul Haosului răspunse, Call ştiu că Tamara şi Jasper vor auzi doar gemete şi hârâieli lipsite de sens. Însă el auzea cuvinte. Limba pe care o împărtăşea cu cei morţi şi pe care nimeni altcineva nu o putea vorbi.

— Înviaţi! spuse Călăreţul Haosului. Distrugeţi!

— *Call!* strigă Tamara.

El se întoarse spre ea.

— Sunt periculoşi.

— Ştiu, spuse ea. Acum trimite-i înapoi.

— Încă nu e timpul, le spuse Call. Întoarceţi-vă în apă şi aşteptaţi!

Toţi ca unul, Călăreţii Haosului se întoarseră şi dispărură sub suprafaţa apei. Mintea lui Call lucra cu rapiditate. Le-ar fi putut porunci să se distrugă unul pe altul. Ar fi putut chiar să-i trimită înapoi în vid, dacă ar fi deschis un portal. Dar, folosindu-se de ei, ar fi putut să năruie casa Maestrului Joseph, s-o facă una cu pământul. Putea să-i nimicească pe Maestrul Joseph şi pe Alex deopotrivă. Poate că şi Tamara tot la asta se gândea.

Exista o singură problemă: Aaron.

— Trebuie să avertizăm pe cineva, spunea Jasper. Trebuie s-o ştergem.

— Poţi porunci acestor Călăreţi ai Haosului? întrebă Tamara.

Call dădu din cap, dar simţi o slăbiciune la inimă.

— Bine, spuse ea, punând la cale ceva, în vreme ce se întorceau către casă. Plecăm la noapte şi vom lua armata Maestrului Joseph cu noi. În felul acesta, îţi vei recăpăta numele, Call! Nimeni nu se va îndoi de tine dacă vei aduce Adunării victoria.

Pentru un moment, Call se imaginã el însuşi într-o atitudine eroică, în fruntea unei armate de Călăreţi ai Haosului, o armată pe care o va face să îngenuncheze dinaintea Adunării. Poate că, într-adevăr, îl vor primi înapoi. Poate că, într-adevăr, va fi iertat.

Dar, dacă vor pleca la noapte, îl vor părăsi pe Aaron.

Şi dacă totuşi Call învăţase o mulţime despre magia haosului, o mulţime despre cum să umpli sufletele cu haos, nu putea să-şi dea seama cum ar fi putut să-l învie pe Aaron din morţi. Iar de vor evada de pe insulă, orice punte către Aaron va fi fost tăiată.

Doar dacă ar fi reuşit Call să-l învie în noaptea aceea!

↑≈△○@

Se dovedi că era şi mai uşor să scape de Tamara şi de Jasper decât fusese să scape de Alex. Call le spuse că va avea belele dacă nu se întoarce, şi nici Tamara, nici Jasper nu-i puseseră vreo întrebare.

Când fu singur, Call puse mâna pe jurnalul lui Jericho şi coborî în salonaș ca să-l citească. Îl mai răsfoise în căutarea descrierii unor experimente sau a unor secrete, dar acum prinse să-l citească cu ardoare. Dacă Jericho ştia ceva care i-ar fi putut oferi lui Call un indiciu despre cum l-ar putea învia pe Aaron, atunci trebuia să afle. Dând paginile, simţi cum îl cuprinde treptat groaza. La un moment dat, Call dădu de un pasaj care-i îngheţă sângele

în vine:

Nu-i nimeni căruia să-i spun cum mă simt, dar în fiecare zi devin şi mai istovit, şi mai înspăimântat de viitor. Când am devenit prima oară contragreutatea lui Constantine părea să fie o aşa mare onoare să-i ofer siguranţă fratelui meu mai mare. Dar niciunul dintre noi nu a înţeles cu adevărat ce face o contragreutate.

Şi Constantine a învăţat cum să-mi scoată sufletul cu regularitate, fără să şi-l compromită pe al lui. M-a adus în pragul morţii iar şi iar. Mi-a înapoiat doar puţin din propria mea putere, ce abia-mi permitea să fiu conştient, dar mult prea puţină ca să pot să mă folosesc de magia mea. Mă tem că-mi va epuiza sufletul, înainte să bage de seamă. N-a fost întotdeauna aşa, dar s-a schimbat într-atât de mult în ultimul an, încât mă face să cred că nu-l cunosc câtuşi de puţin. Mi-e foarte frică şi nimeni nu-mi dă crezare, atât de vrăjiţi sunt toţi de farmecul lui Constantine.

Call mai dădu câteva pagini.

Urăsc întru totul să aduc animale pentru experimentele lui Constantine, dar să-i aduc trupuri omeneşti din spitale este şi mai rău.

Call întoarse pagina cu dezgust. Era ca şi cum ar fi citit un roman de groază, doar că mai înfricoşător. Un roman de groază despre el însuşi.

Eu nu sunt Constantine, îşi spuse el. Dar acum era mai greu. Anastasia credea că este Constantine. Ca şi Maestrul Joseph. Singura persoană care nu credea asta era Tamara. Ea considera că era Call, el însuşi pe de-a-ntregul. Şi Aaron crezuse în el. Şi iată unde-l adusese asta…

S-a întâmplat ceva groaznic. Eram prea obosit să mai aduc un trup dintr-un mormânt pentru Constantine, aşa că a chemat un elemental de aer şi am zburat amândoi spre spital. Am aterizat pe pista de elicopter; lucru care l-a făcut să râdă. M-a ajutat să cobor scările şi, pentru un minut, mi s-apărut că era din nou fratele pe care mi-l aminteam, cel care avea grijă de mine. L-am întrebat de ce mă adusese cu el şi mi-a răspuns că voia să ne simţim bine împreună.

Ne-am îndreptat direct spre morgă şi apoi, pe hol, spre terapie intensivă. S-a folosit de magia aerului ca să mascheze prezenţa noastră, să nu ne descopere asistentele. Era înfricoşător să te afli printre toţi bolnavii aceia, care nu ştiau că eram acolo.

Am intrat într-o rezervă unde zăcea o femeie cu ochii închişi, cu un tub băgat pe gâtlej. Lui Con îi străluceau ochii. Îmi cam închipuiam ce voia să facă, dar deja era prea târziu. „Con, nu e moartă."

„Poate că asta e soluţia", a spus el. „E în pragul morţii, poate că trebuie să foloseşti haosul cât încă mai există o scânteie de viaţă."

„Las-o în pace", i-am spus. „E vie!"

Repetam necontenit cuvintele astea, până m-a dat deoparte şi a întins o mână spre ea. Din degete i-a izbucnit haosul negru. Am văzut trupul femeii contorsionându-se şi tremurând.

Am simţit o pişcătură în piept. Am icnit şi am căzut în genunchi, taman când bătrâna şi-a deschis ochii; erau goi, dar în ei se învârtejeau culorile, aidoma ochilor Călăreţilor Haosului. S-au fixat pe mine şi, nu ştiu cum, am simţit că mă recunoaşte. Jericho, *spuneau ochii ei,* Jericho!

Mi-am dat seama că Constantine nu se bizuia pe mine doar pentru energie. Folosea bucăţi din sufetul meu, ca pe nişte baterii, împingându-le în Călăreţii Haosului, în femeia aceea, ca un fel de şoc electric care ar fi putut s-o aducă înapoi la viaţă.

Nu am văzut-o pe femeie murind. L-am auzit pe Con strigând cu frustrare că pierise. Un alt experiment ratat. Tot ce puteam să fac era să mă întreb cât din sufetul meu îmi mai rămăsese, după ce fratele meu îl făcuse bucăţi.

Call lăsă carnetul jos. Respira cu aşa greutate, că-l apucase ameţeala. Cuvintele înşirate pe pagină erau ca o palmă dată în plină faţă. Îl cunoscuse pe Constantine Madden drept Inamicul Morţii, cauza decesului mamei lui, monstrul cu care Adunarea ar fi încheiat mai degrabă un armistiţiu de teama izbucnirii unui nou război, dar tot era înfiorător într-un mod cu totul diferit. Era ceva personal

ceea ce-i făcuse fratelui său, îi fărâmiţase sufletul în bucăţele. Şi Constantine n-o făcuse ca să salveze pe cineva drag. N-o ucisese pe femeia aceea din disperare. Făcuse pur şi simplu un experiment. Doar din curiozitate. Şi din cruzime.

Constantine Madden nu fusese silit să facă alegerile acestea groaznice condus de durere. Făcuse asemenea alegeri mult înainte să moară fratele său.

Şi, dacă era posibil ca Maestrul Joseph să-l fi îndrumat pe calea asta la început, era limpede că, după aceea, Constantine aderase la rău ca raţa la apă.

Call lăsă carnetul şi se apropie de fereastră, privind cum soarele de după-amiază împestriţa iarna. Îi era teamă că avea să vomite. Îşi simţea capul cuprins parcă de o furtună.

Dar, după câteva clipe, îşi mai reveni. Iar la câteva minute distanţă i se întâmplă ceva nou. De ani întregi, Call se temea că era prea sarcastic, prea duşmănos, prea superficial. Îşi imaginase o linie dreaptă de la acumularea a prea multe puncte ale Lordului Întunericului, neducând gunoiul sau mâncând ultima felie de pizza, la conducerea unei armate de Călăreţi ai Haosului.

Dar Call ştia că n-ar face niciodată ce-i făcuse Constantine fratelui său, n-ar fi furat niciodată bucăţi din sufletul cuiva pe care-l iubea. Ştia că nu ar putea ucide pe cineva fără un motiv anume. Dacă aşa era răul, el nu avea de gând s-o sfârşească aşa din întâmplare.

Poate că ar fi trebuit să nu-şi mai facă griji că ar putea deveni Constantine Madden şi să se preocupe de Alex. Alex, care-şi dorea puterea şi nu se dădea la o parte să ucidă pentru asta. Alex, care s-ar fi putut să-şi dorească să facă tot ce făcuse Constantine şi chiar mai mult.

Tamara şi Jasper aveau dreptate: trebuiau să plece de aici şi încă repede, înainte ca Alex să se obişnuiască cu ideea puterii sale, înainte ca Maestrul Joseph să-şi piardă încrederea în Call şi să-l folosească pe Alkahest.

Dar, cu tot maleficul din el, Constantine avusese dreptate cu un lucru. Moartea nu era corectă. Aaron nu

trebuia să moară, iar dacă acum Call îl va putea aduce înapoi *la viaţă*, nu ca pe un Călăreţ al Haosului, atunci din experimentele înfricoşătoare ale lui Constantine, din războiul lui teribil va ieşi ceva bun.

Dar pentru asta trebuia să spargă codul. În toate zilele cât fuseseră aici, Call auzise şi citise despre o mulţime de experimente încercate de Constantine. La ce oare nu se gândise?

Trebuia să existe ceva, o cheie.

Call se gândi la pasajul pe care-l citise, cel în care Jericho se văzuse oglindit pe el însuşi în ochii femeii, ca şi cum ar fi fost însufleţită de o bucată din propriul lui suflet.

Era ceva acolo, ceva care atrăgea gândurile lui Call.

Pe vremea când Call era copil, Constantine făcuse probabil ceva foarte asemănător, îşi împinsese propriul suflet în trupul lui Callum Hunt. Cum funcţionase oare?

Call se încruntă, concentrându-se.

Şi apoi, pe neaşteptate, îi veni o idee. O idee adevărată, nu una dintre cele bâjbâind-prin-întuneric, poate-o-să-meargă, pe care el şi Alex le urmăreau cu experimentele lor serbede.

Ascunzând carnetul în buzunarul cămăşii, Call se îndreptă spre camera unde se făceau experimente şi unde era păstrat Aaron şi făcu singurul lucru de care se ferise: se apropie de masa unde zăcea Aaron şi smulse cearşaful care-i acoperea faţa.

— Sper c-o să mă ierţi, spuse Call.

Dacă gândise corect, totul avea să se sfârşească cu bine. Puteau fugi cu toţii la Magisterium, iar Call n-ar mai fi fost dus nici la temniţă, neputând cu niciun chip să-l închidă pentru că altcineva comisese o crimă. S-ar întoarce în triumf, cu armata de Călăreţi ai Haosului a Maestrului Joseph. Şi dacă Tamara, cum credea Jasper, îşi dorea să fie iubita lui Call doar pentru că era deprimată sau aşa ceva, păi, cine ştie, poate avea să-l placă. Poate că ar fi convins-o.

Cât timp Aaron era bine, era sigur că ea îl va ierta pentru ce făcuse.

Încăperea era plină de umbre. Aaron zăcea nemişcat pe masă, alb, cu pielea ca ceara, cu faţa inexpresivă. Arăta şi nu arăta ca Aaron. Ceea ce-i conferise lui Aaron personalitate şi forţă dispăruse.

Sufletul său, îşi spuse Call. *Spune-i pe nume!* Nu crezuse în suflete înainte să vină la Magisterium, dar Maestrul Rufus îl învăţase cum să-l vadă pe al lui Aaron.

Îşi puse mâinile pe pieptul lui Aaron. Îl mai atinsese şi înainte, în prezenţa lui Alex, dar acum avea un sentiment ciudat. Ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun de la Aaron.

Or, nu asta făcea. Dimpotrivă. Îşi chemă mintea înapoi de pe potecile întunecate în care voia să se afunde, poteci care-i reamintiră că era singur în încăpere, alături de un cadavru. Toate filmele de groază pe care le văzuse îşi aduceau contribuţia la starea lui de spaimă. *Ăsta e Aaron,* îşi spuse el retoric. *Cea mai puţin înfricoşătoare persoană pe care o cunosc.*

Constantine se folosise de sufletul fratelui său, smulsese bucăţi din el ca să-şi alimenteze experimentele. Dar ceea ce nu făcuse era ceea ce Call era pe cale să facă. Nu folosise o bucată din *propriul* său suflet.

Continuând să-şi ţină mâinile pe pieptul lui Aaron, Call coborî în adâncurile sinelui său. Încercă să-şi amintească cum fusese atunci când văzuse sufletul lui Aaron. Se gândi la acel ceva care-l făcea să fie el însuşi, amintirile sale cele mai timpurii: figura lui Alastair, străzile din oraşul lor, caldarâmul răsunând sub paşii lui. Porţile Magisteriumului, piatra neagră de la brăţara sa, felul în care Tamara îl privea. Emoţia din pieptul lui când simţea atracţia magiei lui Aaron, cum era să fii contragreutate, întunecimea haosului…

Din degetele sale ţâşni întunericul sub forma unui fum. Se împrăştie peste pieptul lui Aaron asemenea cernelii, răsucindu-i-se pe trup.

Call icni. Simţea energia scurgându-se din el, prin mâinile sale, făcându-i corpul să vibreze. Îşi putea simţi propriul suflet presând asupra cutiei toracice.

Îşi adună mintal degetele în jurul sufletului şi strânse.

Se simţi străbătut de o scânteie care se scurse din venele sale în cele ale lui Aaron. Trupul lui Aaron tresări, mâinile se crispară, iar picioarele bătură în masa de metal.

Call era scăldat în sudoare, cu trupul cuprins de spasme. Scânteia era înăuntrul lui Aaron, o putea simţi. O putea chiar vedea: Aaron începuse să strălucească dinlăuntru, de parcă în el ar fi fost aprins un felinar. Îşi deschise gura şi trase adânc şi încet aer în piept.

Groaza îl paraliză pe Call, gândindu-se cum odată urnise haosul în trupul cuiva, gândindu-se la felul în care ochii lui Jennifer Matsui se deschiseseră, învârtejindu-se la nesfârşit de haos.

— Te rog, îi spuse el lui Aaron, fii tu. Luptă să fii tu. Te rog!

Call n-avea să şi-o ierte vreodată dacă Aaron revenea drept Călăreţ al Haosului.

N-ar fi trebuit să fac asta, gândi el. Era o trufie, era prea riscant. După ce citise jurnalul, era sigur că nu-i semăna lui Constantine. Şi probabil că nu era, pentru că nici măcar Constantine nu experimentase pe fratele său. Până şi Constantine avea mai mult bun-simţ.

Pieptul lui Aaron se ridică şi se lăsă, ca în somn, dar ochii tot nu-i deschisese.

— Aaron, şopti Call, Aaron, te rog, fii tu!

Apoi Aaron îşi mişcă mâna haotic, rostogolindu-şi trupul. Se întoarse pe o parte, se ridică în capul oaselor şi deschise ochii, cutremurându-se.

Ochii nu-i scânteiau.

Erau de un verde limpede şi uniform.

— Aaron?

Call simţi că abia putea scoate un sunet din gâtlej.

— Call, spuse Aaron.

Nu suna ca şi cum ar fi fost chiar el… nu încă. Poate pentru că vocea sa nu fusese folosită un timp îndelungat, dar în felul în care vorbea exista un gol ciudat, o lipsă bizară de inflexiuni.

Lui Call nu-i păsa. Aaron era viu. Orice ar fi fost în neregulă cu el putea fi reparat. Call îşi îmbrăţişă prietenul,

simţind cum pielea prindea să i se încălzească şi sângele îi circula mai repede. Îl strânse tare în braţe.

Aaron mirosea ciudat, nu ca lucrurile moarte sau putrezite, ci a ozon, mirosul aerului străbătut de fulger.

— Eşti bine! spuse Call, de parcă spunând asta îl făcea să fie aşa. Eşti bine! Eşti viu şi bine!

Aaron îşi trecu braţele pe după el, bătându-l pe umăr. Dar, trăgându-se în spate, Call văzu că faţa lui Aaron era inexpresivă şi încordată. Privea prin încăpere fără să recunoască ceva.

— Call, spuse el cu o voce răguşită, ce-ai făcut?

CAPITOLUL ZECE

— E-n regulă, spuse Call.

Îi luă mâinile într-ale lui. Erau reci, dar nu *reci.* Erau în mod clar mâini vii. Call ştia că trebuia să freci mâinile oamenilor ca să se încălzească, aşa că prinse s-o facă.

Aaron îşi roti privirea în jur. Se mişca foarte încet, de parcă avea toţi muşchii amorţiţi.

— Unde ne aflăm?

— Ar trebui să te concentrezi pe starea ta ca să-ţi revii, spuse Call.

— Să-mi revin?

În mod clar, Aaron părea aidoma unuia care se trezise după mult timp, lucru care avea sens.

— Când m-am îmbolnăvit?

Call nu ştiu cum să răspundă la asta. În schimb, spuse:

— Zi-mi care sunt ultimele tale amintiri.

— Eram în pădure, spuse Aaron.

Pe faţă îi reveneau încet culorile. Ochii îi erau de un verde-pal, cum fuseseră întotdeauna, niciun pic de altă culoare învolburată. Iar un Călăreţ al Haosului n-ar fi putut

vorbi, îşi reaminti Call. Nu aşa, în propoziţii întregi, normale.

— O căutam pe Tamara…

Aaron îşi încreţi nasul, adâncit în gânduri. Call îşi desprinse mâinile, iar Aaron îşi relaxă degetele. Mâini normale, piele netedă normală, gâtul îi pulsa normal… Inima lui Call bătea cu putere. O făcuse, îl adusese pe Aaron înapoi, reuşise imposibilul…

— Apoi Alex ne-a atacat, urmă Aaron, concentrându-se şi mai mult. El fusese trădătorul, tot timpul. Îl avea pe Alkahest. Ne-a făcut să îngenunchem…

Stai, îşi dădu seama Call. S-ar putea să devină urât.

— Aaron, e-n regulă. Nu trebuie să…

Dar Aaron începuse să tremure. Nu frisoane, ca şi cum i-ar fi fost frig, ci spasme care-i făceau trupul să i se cutremure. Se prinse de marginea tărgii.

— Ne-am lăsat în genunchi, spuse el. S-a produs o explozie. Ai fost aruncat de lângă mine. Am zărit lumina albă a lui Alkahest. Umpluse cerul. Call…

Se ridică cu ochii lui verzi înnebuniţi.

— Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi că nu e ce cred eu.

Call nu putui decât să clatine din cap. Aaron îşi privea mâinile. Erau palide şi Call le vedea ca fiind normale. Dar Aaron păru să şi le îndepărteze de el.

Apoi Call îşi dădu seama la ce privea Aaron: unghiile îi crescuseră lungi şi zimţate. *Unghiile şi părul cresc şi după moarte*, îşi aminti Call. Părul lui Aaron crescuse şi el, trecându-i peste urechi.

— Call, spuse Aaron, am fost… am fost…

Call îl întrerupse cu disperare:

— Nu mai avem timp. Trebuie să ieşim de aici. Trebuie să ne mişcăm, înainte să ne afle careva. Aaron, te rog!

Aaron şovăi… apoi dădu din cap. Disperarea din vocea lui Call părea să-i fi împrăştiat bănuielile. Se dădu jos de pe masa de metal, stând în picioarele goale.

Picioarele îi cedară instantaneu. Se prăbuşi la pământ şi se rostogoli, gemând. Se făcu ghem de durere, iar Call se aplecă deasupra lui. Sudoarea îi lipise părul de frunte.

— Picioarele mele… mă *ard…*

În încăpere răsună un râs. Un râs răsunător, sceptic, aspru.

— Probabil că glumiţi!

Call îşi îndreptă trupul. Era Alex, într-un alt costum negru, stând în pragul uşii. Call îşi simţi inima grea.

Aaron se împinse în mâini, aşezându-se în genunchi. Prinsese o culoare albă, ca de ceară.

— Nu tu, spuse el. Nu poţi să fii aici. Nu!

— N-am crezut niciodată c-ai să reuşeşti, se băgă în seamă Alex. N-am crezut niciodată c-o să ai îndrăzneala, Constantine junior.

Call se puse între Aaron şi Alex.

— Nu te apropia de el… de noi, spuse el.

— Bineînţeles, vorbi Alex cu o voce tărăgănată. O s-o şterg pur şi simplu şi o să pretind că *nu* ai înviat pe cineva din morţi, lucru pe care nimeni nu l-a reuşit efectiv înaintea ta…

Aaron ţipă.

Era un sunet groaznic. Call şi Alex se traseră amândoi înapoi când urletul inuman izbucni din gâtlejul lui Aaron. Zgâria podeaua, cutremurându-şi umerii, dar pe obraji nu-i curgea nicio lacrimă. Nu plângea.

— Aaron! spuse Call, îngenunchind. Trebuie să te linişteşti. Te rog, linişteşte-te!

Aaron deveni ţeapăn.

— Sunt mort, şopti el. *Am murit.* De aceea totul pare cenuşiu şi… şi groaznic…

Uşile se deschiseră brusc. În încăpere dădu buzna Maestrul Joseph, urmat de Jasper şi de Tamara. Avea mâna ridicată, din palmă izvorându-i un mănunchi de flăcări. Venise atras de ţipătul lui Aaron, dar acum rămăsese nemişcat, holbându-se surprins la Aaron. Dintr-odată păru mult mai bătrân, cu pielea prea zbârcită, cu gura transformată într-o linie dreaptă.

— Dumnezeule! exclamă el.

Alex râse amar.

— Dumnezeu nu are niciun amestec aici.

— Ridică-l, spuse Maestrul Joseph cu o voce răguşită. Ridică-l în picioare. Trebuie să văd că e viu.

Call se întoarse pentru a-l proteja pe Aaron, dar Alex se afla deja acolo, trăgându-l pe Aaron în sus. Aaron îşi ridică fruntea, privind pe lângă Maestrul Joseph, spre Tamara şi Jasper, care rămăseseră în pragul uşii. Faţa lui Jasper era o mască a surprizei, dar Tamara… Tamara arăta de parcă străbătuse un drum lung şi rămăsese fără aer în plămâni. De parcă nu mai putea să respire.

— Tamara, şopti Aaron.

Tamara îşi duse ambele mâini la gură şi făcu un pas înapoi, aproape dărâmându-l pe Jasper, care-o prinse de braţ. Ea clătina cu putere din cap, şuviţele negre abătându-se asupra feţei ei. Call simţi că i se face rău.

— Tamara…, începu el.

— Tăcere! strigă Maestrul Joseph. Tăceţi cu toţii!

Se uita la Aaron de parcă ar fi fost o stafie. De parcă nu şi-ar fi imaginat niciodată că planul lui va putea funcţiona vreodată. De parcă n-ar fi crezut niciodată că Aaron va putea fi readus la viaţă.

— Ai reuşit! spuse el.

Privirea îi era aţintită la Aaron, dar era limpede că i se adresase lui Call.

— Am avut dreptate. Am avut dreptate să las ţinta învierii pe mâinile tale, Constantine. Ai *reuşit!*

— Call, şopti încet Jasper. *Tu* ai făcut asta?

Call îşi dădu seama că ar fi trebuit să gândească întregul plan până la capăt. N-ar fi trebuit să-l învie pe Aaron fără să aibă şi soluţia de a-l scoate de aici, fără să aibă soluţia ieşirii tuturor de pe insulă, aşa cum sperase Tamara. Ar fi trebuit să găsească modalitatea de a o face înainte ca agitaţia să cuprindă întreaga casă.

Fireşte, nu credea că va reuşi. Habar nu avea cât timp putea să-i ia sau ce se va scurge din el.

Pe neaşteptate, Call se simţi buimac de-a dreptul.

Şi în acel moment îşi aminti: îi lipsea o bucăţică din suflet.

Realiză că-i vine să leşine. Din instinct, căută pe cineva

de care să se prindă, dar nu era nimeni prin preajmă.

Când căzu la podea, Call era complet singur.

↑≋△○◎

Call se trezi în fosta cameră a lui Constantine. Spre groaza lui, la capul patului stătea Anastasia, într-un taior alb, cu o broşă trecută printr-unul dintre revere. De pe ea sclipea spre el un adular, o Piatra Lunii[2].

Îşi înghiţi ţipătul.

Sunetul strangulat care-i scăpă însă din gâtlej o anunţă că se trezise.

— Ce-i cu tine aici? vru el să ştie.

Ea îşi netezi haina care-i acoperea pieptul.

— Maestrul Joseph mi-a spus ce ai făcut. Ai salvat lumea, îţi dai seama?

Call clătină din cap.

— Ai schimbat rostul magului. Ah, Call, tu ai schimbat totul! Constantine nu va mai fi socotit un monstru. Moştenirea sa va fi onorată. Moştenirea *ta!*

Call fu străbătut de un spasm. Nu se gândise prea bine la genul ăsta de urmări. Iar ea nu pricepea. Ceea ce făcuse el nu era uşor de reprodus. Nu putea să tot rupă bucăţi din sufletul său. Habar nu avea în ce fel ceea ce făcuse avea să-i afecteze puterea. Unde mai pui că s-ar fi putut să nu mai fie în stare să repete lucrul acesta.

Dar îşi îndepărtă acest gând, lăsându-l pentru mai târziu.

— Aaron este… este bine? întrebă el.

— Se odihneşte, îi răspunse ea. Ca şi tine.

— Este… supărat pe mine? vru să afle Call.

Ea clipi spre el a nedumerire.

— Dar, Con, de ce ar fi cineva supărat pe tine? Ai făcut un miracol.

El se luptă să se ridice în capul oaselor. Cuverturile se răsuciră pe lângă el.

— Trebuie să vorbesc cu Aaron, spuse el. Trebuie s-o văd

[2] Piatră semipreţioasă translucidă, cu sclipiri perlate (n.r.).

pe Tamara.

Anastasia oftă.

— Bine, aşteaptă puţin.

Se ridică, netezindu-şi taiorul şi-l privi cu ochi strălucitori.

— Habar nu ai ce înseamnă asta, spuse ea. Habar nu ai pe cine ai mai putea aduce înapoi. Ai pătruns în domeniul morţii, Con. Sunt… erau anumite *motive* pentru care oamenii îi voiau morţi pe Makari în vechiul tărâm. Dar tu ai schimbat toate astea.

Ea ieşi din cameră, iar Call îşi simţi stomacul în gât. Motive pentru care oamenii îi voiau morţi pe Makari? Altele decât cele evidente? Nu se putea gândi al asta. Trebuia să-l vadă pe Aaron. Nu mai înviase pe altcineva, nu mai atinsese vreodată o bucată din sufletul lui. Dar acum meritase. Nu se putea altfel.

Anastasia se întoarse, dar nu singură, ci cu Tamara, care purta o rochie făcută din panglici de dantelă. Mergea cu privirea în pământ, fără să-si ridice ochii la Call.

Anastasia se întoarse spre uşă şi ieşi, deşi Call îi putea zări umbra. Rămăsese pe coridor, ca să asculte.

Dar lui Call nu-i păsa. Se bucura nespus s-o vadă din nou pe Tamara şi trupul i se răci, pentru ca în secunda următoare să se înfierbânte iarăşi. Ar fi vrut să-i vadă expresia feţei.

— Tamara, spuse el, îmi pare rău…

Ea îl întrerupse:

— M-ai minţit.

— Ştiu că eşti supărată, spuse el. Şi ai tot dreptul să fii. Te rog doar să mă asculţi.

Ea îşi săltă bărbia. Avea ochii roşii din pricina plânsului, dar încărcaţi de emoţie.

— Mda, n-ar fi trebuit să mă minţi, dar nu ăsta este principalul, Call. Nu sunt supărată, sunt… speriată.

El îşi simţi iarăşi trupul rece. Întreg trupul.

— N-ar fi trebuit să faci ceea ce ai făcut, urmă ea. N-ar fi trebuit să fii în stare s-o faci. Exista o singură persoană care era în stare să pună în mişcare sufletele, care fusese

chiar la un pas să învie morţii. Am mizat totul pe faptul că nu eşti Inamicul Morţii. Te-am scos din temniţă pentru că am crezut în asta. Dar m-am înşelat.

Clătină din cap.

— Tu *chiar eşti* Constantine.

Call se clătină, ca şi cum ea l-ar fi lovit. Se gândi la toate zilele acelea petrecute în închisoare, când credea că ea ar putea să-i spună toate cuvintele astea. Şi acum i le spusese.

— L-am vrut pe Aaron înapoi, atâta tot, spuse el. Credeam că pot repara nişte lucruri.

Tamara îşi șterse ochii.

— Şi eu îl vreau înapoi. Vreau să cred că s-a întors şi este la fel ca înainte, dar nu ştiu…

Call încercă să se dea jos din pat. Îşi simţea picioarele slăbite, dar se sili să se ridice, ţinându-se de unul dintre stâlpii patului.

— Tamara, ascultă-mă, el nu este un Călăreţ al Haosului. M-am folosit de o bucată din sufletul meu ca să-l însufleţesc. Este Aaron. Poate să vorbească. Poate să-si amintească. Şi l-a amintit pe Alex ucigându-l.

— După ce ai leşinat, el a prins să urle, spuse ea, pe un ton sec. Şi a ţinut-o tot într-un urlet.

— Este îngrozit. Oricine ar fi. Este îngrozit şi este…

— Nu aducea a groază, spuse Tamara, cu faţa de marmură. Call nu voia să creadă că ea are dreptate, dar simţea un gol în stomac. Tamara nu se înşela prea mult.

— Este prietenul nostru cel mai bun, spuse el, cu o voce hârâită. Nu-l puteam lăsa să plece.

— Uneori *trebuie* să-i lăsăm pe oameni să plece, spuse încet Tamara. Uneori se întâmplă lucruri care nu pot fi reparate.

— Ai crezut că trebuie s-o laşi pe Ravan să plece. Ai tăi ţi-au spus… întreaga lume a magilor ţi-a spus că era ca şi moartă, fiindcă folosise prea multă magie a focului şi fusese devorată de element. Dar ea a luat parte la evadarea mea. Ai avut îndeajuns de multă încredere în ea pentru asta. Aşa că ar trebui să crezi că e sora ta, cel puţin

în anumite situaţii. Ştii şi tu că magii se pot înşela.

— E altceva, protestă Tamara. Nu e moartă, este Devorată.

— Şi chiar e altceva?

Call trase adânc aer în piept.

— Ştiu că te nelinişteşte însemnătatea celor făcute de mine. Dar oamenii îl urau pe Constantine Madden pentru că era un psihopat malefic, cu o armată uriaşă de zombi, care încerca să nimicească lumea magilor, nu pentru că ar fi vrut să aducă morţii înapoi la viaţă. Toţi vor asta. De-aia şi avea atâţia supuşi. Pentru că toţi au pierdut pe câte cineva. Pentru că, atunci când pierdem pe cineva, pare atât de lipsit de sens, de aiurea, de idiot că nu există vreun răspuns. Poate că Constantine era o persoană îngrozitoare şi poate că aşa sunt şi eu. Dar aş putea fi îngrozitoarea persoană care l-a salvat pe Aaron.

— Sper asta, spuse Tamara. Vreau să cred în asta. Mi-a lipsit tare mult Aaron şi tot ce doresc este să cred că moartea lui a fost un soi de greşeală oribilă. Dar, dacă nu este el însuşi, Call… dacă nu el s-a întors cu adevărat, atunci va trebui să-mi promiţi că-l vei lăsa să plece o dată pentru totdeauna.

Call îşi fixă privirea pe chipul ei. Arăta tristă, nu încrezătoare.

— Făgăduiesc, spuse el. Nu-l voi lăsa pe Aaron să fie un Călăreţ al Haosului. N-aș face niciodată ceva să-l rănesc.

Tamara îl prinse pe Call de o mână şi-l strânse tare. El se simţi atât de recunoscător şi uşurat încât ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, aşa cum făcuse şi mai înainte. Dar renunţă.

Ea spuse:

— Dacă nu vei mai avea încredere în mine, Call, atunci nu vei avea încotro decât să asculţi de Maestrul Joseph şi de Alex. Şi ei nu sunt de treabă. Ei nu-ţi doresc binele. Şi nici lui Aaron.

— Ştiu asta.

— Prin urmare, va trebui să ai încredere în mine. Dacă voi spune că Aaron nu-i el însuşi, va trebui să mă crezi.

Call dădu din cap.

— Aşa să fie. Am încredere în tine. Dacă vei spune că nu este Aaron, te voi crede.

— Ai face bine, spuse Tamara îndreptându-se spre uşă. Pentru că altfel o să-mi pierd şi eu încrederea în tine.

Call se aruncă din nou pe pat, aplecându-se să-l mângâie pe Havoc pe cap. Lupul scânci o dată, ca şi cum ar fi priceput spusele Tamarei.

După ce ea plecă, Call se simţi prea obosit să se scoale, dar şi prea tulburat ca să se odihnească. Voia să meargă să-l vadă pe Aaron, să se convingă el însuşi că era bine şi că Tamara se înşela, dar se simţea îngrozit că ea ar fi putut să aibă dreptate. Şi dacă Aaron nu revenise cu adevărat? Dacă folosirea sufletului lui Call doar întârziase apariţia ochilor învârtejiţi? Capul i se umplu de gânduri negre, când deodată se auzi o altă bătaie la uşă.

— Intră, spuse el, convins că era Anastasia, cu alte declaraţii care-ţi dădeau fiori despre cât de mare se dovedise el.

Dar, spre surprinderea lui, era Alex.

Avea şi mai mult negru pe el decât înainte, dacă aşa ceva era posibil, iar părul era făcut ţepi, daţi cu gel. La bocanci avea catarame mari de metal, iar la încheietură îi strălucea brăţara şcolară. Găsise pe cineva undeva care să-i fixeze o piatră neagră pe ea, indiciu că era Makar.

— Call, micuţule, spus el. Cina!

Call se întrebă dacă nu era penibil să te afli în aceeaşi casă cu cel pe care l-ai omorât şi care acum, întors din morţi, ar putea plănui să se răzbune. Spera asta.

— Haide, spuse Alex, văzând că nu primeşte niciun răspuns de la Call. Nu sta acolo. Zombiul tău este deja la masă.

— Nu-i spune aşa! se răsti Call.

Alex se mărgini să rânjească.

Forţându-se să se ridice în picioare, Call merse alături de Alex, şchiopătând pe scară în jos, spre sufragerie. Îl durea tot trupul şi în urechi îi răsunau cuvintele Tamarei, de care nu se putea ascunde. Nu-l putea lăsa pe Aaron să-i înfrunte pe ceilalţi de unul singur.

Încerca să se convingă de unul singur că Aaron era bine, chiar bine, şi că Tamara îşi va schimba părerea când va vedea asta, dar o parte din el nu era aşa sigură cum i-ar fi plăcut lui să fie.

Maestrul Joseph îi zâmbi lui Callum. Prezida o masă încărcată cu ceea ce părea un meniu de Ziua Recunoştinţei – curcan şi umpluturi, castroane cu morcovi glazuraţi, mazăre şi cartofi piure, dar şi sos de merișoare.

Anastasia era aşezată lângă Maestrul Joseph, îmbujorată. În faţa ei se aflau Jasper, arătând foarte încordat, şi Aaron, care tresări atunci când Alex pătrunse în încăpere. Call trecu pe lângă Alex şi se aşeză lângă Aaron, care-şi ţinea mâinile împreunate strâns în poală. Îi aruncă lui Call o privire ciudată, ca şi cum s-ar fi bucurat oarecum că-l vede, şi totuşi parcă nu.

Rânjind, Alex se aruncă într-un scaun aflat lângă Anastasia. Absentă, ea întinse mâna şi-i ciufuli părul, deşi ochii ei erau fixaţi pe Call. Ochi înfometaţi, considera el, care-l devorau.

— Unde este Tamara? îl întrebă Aaron pe Call, care tocmai se aşezase.

Call prinse să-şi umple farfuria, după care i-o umplu şi pe a lui Aaron. Aaron luă furculiţa şi cuțitul şi Call se simţi dintr-odată mai bine. Când îl vor vedea cu toţii pe Aaron mâncând, gândi el, vor trebui să accepte că era normal. Călăreţii Haosului nu mâncau.

— E sus, îi răspunse iute Jasper. Se odihneşte. Are o durere de cap.

Aaron lăsă furculiţa jos.

Call păli.

— E-n regulă, şopti el, sperând ca Aaron să-i dea crezare. Mănâncă ceva. Te vei simţi mai bine.

Aaron răsuflă. Tamara spusese că ţipase, iar Call se temu că acum de asta se pregătea, dar Aaron arăta calm, deşi tulburat de lipsa Tamarei. Aaron prinse din nou furculiţa şi-şi duse la gură mâncarea.

Avea umerii ţepeni, ca şi cum ar fi fost mâniat. Call se întrebă dacă nu cumva Aaron îl ura. Avea tot dreptul. Dar

poate că nu era decât neliniştit din pricina Tamarei. Aaron era obişnuit ca lumea să vadă în el un erou. Ar fi fost distrus dacă ar fi aflat că Tamara credea că ceva nu era în regulă cu el.

Tamara se înşela.

Fără îndoială că se înşela.

— Nu este uşor să vezi cum lumea ta se răstoarnă cu fundul în sus, spuse Maestrul Joseph. Aşa cum ea se luptă să accepte o asemenea eventualitate, la fel se va lupta şi Adunarea. Şi Magisteriumul. Dar timpul nostru, timpul de a exploata puterea vidului, începe în clipa asta. Cu tine! adăugă, făcând un semn spre Call. Şi cu tine! mai spuse, întorcându-se spre Aaron.

— Şi cu noi ceilalţi ce se întâmplă? întrebă Alex.

— Call a fost în stare să-l aducă înapoi pe Aaron. Este doar începutul. Aaron nu este decât primul dintre cei plecaţi şi care se vor reîntoarce. Când Adunarea îşi va da seama de ce suntem noi în stare, va trebui să facă o înţelegere cu noi… în condiţiile impuse de noi. Este cea mai mare realizare de la transformarea plumbului în aur încoace. Poate şi mai mare decât aceasta.

— O să fii în stare să repeţi experienţa, sunt convinsă, îi spuse Anastasia lui Alex, răspunzând întrebării lui.

Era limpede că Maestrul Joseph era pierdut aşa de mult în gândurile sale despre viitor încât neglija orice altceva.

— Este uluitor că ai fost în stare să faci ceea ce Constantine nu a fost în stare, îi spuse Jasper lui Call, după care-l privi pe Aaron. Cum te simţi, amice?

Aaron îşi întoarse privirea hăituită spre Jasper.

Preţ de un moment, nu vorbi nimeni. Call îşi ţinu respiraţia.

— Eşti bine? întrebă Jasper.

— Mă simt obosit, spuse Aaron. Şi ciudat. Totul este atât de ciudat.

— Da, şi eu simt asta la greu, spuse Jasper, întinzându-se ca să-l bată pe umăr.

Call holbă ochii. Părea un gest din cale-afară de degajat şi atât de deplasat în acelaşi timp.

— Chiar m-am întors? întrebă Aaron.

Maestrul Joseph îi zâmbi.

— Dacă poţi să întrebi asta, atunci înseamnă că te-ai întors.

Aaron dădu din cap şi-şi reluă mâncatul metodic, un lucru total neobişnuit în ce-l privea. Aaron se arăta fie manierat şi amabil, fie devora mâncarea, ca şi cum s-ar fi temut să nu i-o ia cineva din faţă. Call îl urmărea cu teamă.

Pe de altă parte, dacă Aaron ar fi ieşit din spital, s-ar fi comportat la fel de ciudat. Call încercă să-şi închipuie că tocmai ieşise din mâinile unui chirurg. Cu ani în urmă, Alastair a trebuit să-şi scoată apendicele, iar când s-a întors acasă, s-a arătat prea obosit să facă altceva decât să zacă în faţa televizorului, bând supă dintr-o cutie şi urmărind un maraton al emisiunilor *Spectacolul Antichităţilor,* care dura tot weekendul.

— Şi cum a fost? întrebă în cele din urmă Alex, rupând tăcerea.

Aaron îşi ridică privirea din farfurie.

— Ce?

— Cum a fost să fii mort?

— Gura! şuieră Call, dar Alex îi rânji.

— Nu-mi amintesc, spuse Aaron, plecându-şi iar privirea în jos. Îmi amintesc că muream. Îmi amintesc de *tine.*

Îşi ridică ochii verzi spre Alex – erau la fel de duri şi reci ca malahitul.

— Nu-mi mai amintesc nimic după asta, până când m-a trezit Call.

— Minte, spuse Alex, întinzând mâna spre paharul lui cu cola.

— Dă-i pace, spuse Call, pe un ton aspru.

— Call are dreptate, spuse Anastasia. Dacă Aaron nu-şi aduce aminte…

— Deşi ar fi fost util să avem printre noi pe cineva care să ştie cum e viaţa după moarte, spuse Maestrul Joseph. Imaginaţi-vă ce informaţie puternică ar fi!

Call îşi împinse scaunul înapoi.

— Nu mi-e prea bine. Cred că mă duc să mă întind.

Anastasia se ridică brusc.

— Sunt sigură că eşti extenuat. Te duc înapoi în camera ta.

— Şi Aaron? întrebă Call. El unde o să doarmă?

Încerca să-şi menţină vocea liniştită; şi-l imagina pe Maestrul Joseph spunându-i că Aaron se va duce să doarmă tot în camera unde se desfăşurau experimentele sau că va fi închis undeva.

Nu aşa presupusese că vor merge lucrurile. Reîntoarcerea lui Aaron ar fi trebuit să rezolve totul. Moartea lui Aaron fusese momentul din care lucrurile o luaseră complet razna, Call fiind descoperit ca având sufletul lui Constantine, băgat la temniţă, urât de cei mai mulţi la care ţinuse. O parte din el se aşteptase ca lucrurile să reintre în normal odată cu deşteptarea lui Aaron.

Dar era partea lui naivă.

— Există o cameră care are legătură cu ale voastre, spuse Anastasia. Jericho obişnuia să stea acolo uneori. Ar putea-o folosi Aaron, nu?

Spunând acestea, îl privi pe Maestrul Joseph. Privirea lui nu lăsa să se ghicească răspunsul. În ochi avea o scânteiere care nu-i plăcea deloc lui Call. Acum, după ce o făcuse, înviindu-l din morţi pe Aaron, îi mai era oare util Maestrului Joseph sau Maestrul Joseph avea să decidă că puterile lui Call ar fi fost mult mai utile dacă s-ar fi debarasat de el?

— Fireşte, spuse Maestrul Joseph. Cred că ar trebui să şteargă cineva praful.

Într-adevăr, camera trebuia curăţată de praf – şi încă cum! Anastasia se folosi de magia aerului ca să îndepărteze grosul de pe cuverturi şi storuri, făcându-i pe toţi să tuşească. Jasper se scuză că vrea „să vadă cum e Tamara”, deşi Call bănuia că doar încerca să scape de norii de praf.

După ce Anastasia a fost convinsă să plece, era clar că

nici Jasper şi nici Tamara nu aveau să revină. Se aflau probabil într-una din camerele lor, discutând despre reîntoarcerea lui Aaron şi ce însemna acest fapt. Şi despre Call. Acesta încerca să se convingă singur că totul este în regulă şi că n-ar trebui să fie gelos… dar era.

Aaron se întinse în pat, peste cuverturi, cu privirea în tavan, strângându-şi braţele peste trup, ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Vrei să vorbeşti? îl întrebă Call, simţindu-se stingherit.

— Nu, răspunse Aaron.

— Uite ce e, spuse Call, dacă eşti supărat pe mine…

La uşă se auzi un ciocănit uşor. Apoi uşa se deschise încet.

În cameră intră Tamara. Purta o rochie albastru-vineţie, de pe care nu se mai obosise să rupă dantelele. Arăta drăgălaş, de parcă se îndrepta spre o petrecere în aer liber.

Call clipi, surprins s-o vadă.

— Aaron, spuse ea, mă bucur că eşti cu noi.

El se ridică încet în capul oaselor, privind-o. Ochii nu i se roteau. Nu era un Călăreţ al Haosului. Dar Call o văzu pe Tamara tresărind chiar şi aşa atunci când îşi opri ochii pe Aaron, ca şi cum i-ar fi părut bizar. *Dar e pur şi simplu Aaron,* ţipa mintea lui Call. Era traumatizat. Nu era aşa uşor să revii din moarte. Call ar fi vrut ca Tamara să fie mai înţelegătoare. Nu că nu s-ar fi străduit, biata fată. Tamara se aşează pe un scaun, lângă comodă, şi-şi împreună mâinile în poală.

— Îmi cer scuze că m-am purtat aşa aiurea, spuse ea. Nu ştiam ce să cred.

— Îmi amintesc că plângeai, spuse Aaron. Atunci când am murit.

— Ah! făcu Tamara, înghiţind în sec.

— Şi că l-ai împins pe Call din calea lui Alkahest, adăugă el. În schimb, m-a lovit pe mine.

— *Aaron!* gemu Tamara.

Inima lui Call îi juca în piept. Şi-l aduse aminte pe Jasper

spunându-i: *Eu cred că Tamara... ei bine, Call, cred că Tamara pur şi simplu îl place* pe altul, *dacă pricepi ce vreau să spun,* şi cum se simţise atunci când Tamara îi spusese că nu regretase niciodată că-l salvase.

— Nu ne putea salva pe amândoi şi a luat o hotărâre într-o fracţiune de secundă, spuse Call cu o voce răguşită. Aşa că las-o baltă, Aaron.

Aaron dădu din cap. Call simţi cum presiunea din piept începe să cedeze. Ăsta era Aaron.

— Nu sunt supărat, spuse el. Nici pe Tamara şi nici pe tine, Call. Doar că mă simt ca şi cum… ca şi cum trebuie să fac un efort foarte mare ca să mă adun. De parcă tot ce aş vrea e să zac cu ochii închişi şi să fie întuneric şi tăcere.

— E perfect de înţeles, spuse Call, cuvintele încălecându-se de graba cu care le spusese. Trebuie să te obişnuieşti cu faptul că eşti din nou în viață.

Aaron dădu din cap.

— Cred că oamenii se pot obişnui cu orice.

— E de necrezut, murmură Tamara. Să stau aici şi să te aud vorbind, vorbind pe bune.

— O să fiu un exemplu, spuse Aaron. Maestrul Joseph o să se folosească de mine şi de Call ca să le arate că ştie cum să pună capăt morţii.

— S-ar putea, spuse Call.

— Trebuie să fugim, spuse Aaron. Vor să se folosească de noi, dar, dacă va fi nevoie, nu vor ezita să ne facă rău.

— Da, o să fugim, spuse Tamara. Cu toţii. Trebuie să ajungem la Magisterium.

Aaron păru surprins.

— De ce acolo?

— Ca să-i prevenim, explică Tamara. Trebuie să afle ce pune la cale Maestrul Joseph. Care sunt slăbiciunile lui.

— Nu suntem în siguranţă la Magisterium, spuse Aaron. Schimbăm o primejdie cu alta.

— Dar, dacă nu-i vom avertiza, vor fi în pericol, spuse Call.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Aaron.

Tamara îşi frânse mâinile în poală.

— Vorbim despre prietenii noştri, spuse ea. Magisteriumul… oameni pe care-i cunoşti. Maestrul Rufus, Celia, Rafe, Kai, Gwenda…

— Nu-i cunosc chiar aşa de bine, spuse Aaron.

Nu părea supărat. Doar distant. Plictisit şi distant, cum nu mai fusese înainte.

Tamara îşi dădu părul pe spate.

— Trebuie să mă duc… să mă duc să mă culc, spuse ea, îndreptându-se spre uşă.

Se opri şi luă un carnet de pe comodă. Jurnalul lui Jericho. Call se întrebă pentru ce-l voia. Tocmai era pe punctul s-o întrebe, când Aaron vorbi din nou.

— Toţi trebuie să moară în cele din urmă, spuse el. Nu văd la ce-ar ajuta să murim pentru Magisterium.

Call o auzi pe Tamara înăbuşindu-şi un suspin, în vreme ce dibuia după clanţă, după care părăsi camera.

Când Aaron se întoarse spre el, Call se simţi mai istovit decât fusese vreodată până atunci. Pentru prima oară în viaţa lui, nu mai voia să vorbească cu Aaron. Voia să fie singur.

— Culcă-te, Aaron, spuse el, ridicându-se. Ne vedem mâine.

Aaron dădu din cap şi se întinse, închizând ochii şi adormind aproape imediat, ca şi cum nu se întâmplase nimic care să-i tulbure visele.

↑≈△○@

După o oră în care a ascultat sforăitul lui Havoc şi a perceput sinistra linişte dinspre Aaron – nu se întorcea, nu tresărea şi abia dacă părea să respire –, Call ştiu că nu va avea parte de somn. Se gândea fără contenire la tatăl său, la Maestrul Rufus şi la ce ar spune ei despre ceea ce înfăptuise. Ar fi vrut să poată vorbi cu unul dintre ei, să primească un sfat.

În cele din urmă, se ridică din pat, decis să înfrunte grozăvenia casei şi pe Călăreţii Haosului în căutarea unui pahar cu apă. Coborî scările şi intră în bucătărie.

— Call, îl chemă o voce.

Din umbră apăru Tamara. Pentru o clipă, nu păru posibil să fie ea cea adevărată. Apoi însă Call observă cât de istovită arăta şi-şi dădu seama că n-ar fi putut să şi-o imagineze aşa.

— Nu puteam dormi, spuse ea. Stăteam în întuneric şi îmi munceam mintea cu ce e de făcut.

Purta hainele cu care venise. El îşi coborî privirea spre pijamaua lui şi apoi se uită din nou la ea, buimac.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Spuneai că, dacă nu e el, îl vei lăsa să plece, spuse Tamara. Ai făgăduit.

— E prea devreme.

Era adevărat că Aaron se purta ciudat, ca şi cum o parte din el era încă prinsă în mrejele morţii.

— Îşi va reveni, ai să vezi. Ştiu că ţi s-a părut că ar fi cam aiurea seara trecută, dar abia s-a întors. Şi, uneori, dă semne clare că este el.

Tamara clătină din cap.

— Ba nu, Call. Acel Aaron care a fost cel mai bun prieten al nostru nu se comportă aşa.

Call îşi clătină şi el capul.

— Tamara, a fost *ucis!* Doar nu vrei să se întoarcă la viaţă vesel şi optimist!

Ea roşi.

— Nu mă aştept să fie perfect.

— Chiar aşa? Pentru că asta vrei să spui, zise Call. Ca şi cum ai gândi că ori trebuie să fie exact la fel cum era, ori este… stricat. Nu ai spus că n-ar avea voie să fie altfel sau traumatizat. Nu aş fi fost de acord cu asta.

Ea şovăi.

— Call, felul în care a vorbit despre ceilalţi… Aaron nu se arăta niciodată *nepăsător.*

— Acordă-i un răgaz de câteva zile, spuse Call. O să-şi revină.

Tamara îşi întinse mâna şi-i atinse faţa cu palma. El îi simţi degetele moi în contact cu pielea lui. Se simţi străbătut de un fior.

— Bine, spuse ea, deşi arăta din cale-afară de tristă. Să-i mai acordăm câteva zile. Ar fi mai bine să ne întoarcem la somn.

Call dădu din cap. Luă paharul cu apă şi urcă iar scările.

Pe vremuri, la Magisterium, Call ştia să deosebească binele de rău, chiar dacă nu făcuse întotdeauna lucrul care trebuia. În temniţă se pare că acest simţ îl părăsise.

Poate era doar faptul că Aaron fusese mereu reperul său moral. Nu voia să creadă că ar fi fost ceva în neregulă cu Aaron şi care nu putea fi rezolvat. Îl voia pe Aaron în formă, nu doar pentru că era prietenul său cel mai bun, ci şi pentru că, dacă Aaron nu era teafăr, nici Call nu era teafăr.

Dacă era ceva rău cu Aaron, atunci Call se temea exact de ceea ce se temuseră cu toţii tot timpul.

Înapoindu-se în dormitorul lui Constantine, Call se întinse cu dorinţa de a adormi. Şi de data asta reuşi.

↑≈△○◎

I se păru că se trezise doar după câteva minute, la zgomotul unei explozii. Sărind din pat, se duse la o fereastră. Afară, nişte camioane îşi ambalau motoarele, zgomotul fiind aproape acoperit de strigăte.

Primul gând a fost că a venise Adunarea pentru a-l aresta. Dar, în acelaşi moment, uşurarea luă locul fricii.

Îlvăzu pe Maestrul Joseph coborând de pe verandă, având pe figură masca de argint a Inamicului Morţii. Fără nici cel mai mic efort, se ridică în aer. Sub el, adunate lângă scările verandei, Call văzu nişte siluete: Anastasia, îmbrăcată într-o rochie albă, şi Alex, ursuz.

— Găsiţi-i! Găsiţi-i pe amândoi! striga Maestrul Joseph.

Abia atunci îşi dădu seama Call la ce privea. Cine pusese la cale exploziile.

Tamara şi Jasper o făcuseră. Fugiseră!

Tamara şi Jasper fugiseră, iar pe el îl lăsaseră aici.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Call se aruncă spre fereastră încercând să sară peste pervaz, dar uitând că fusese făurită printr-o magie a aerului.

Fără să se mai gândească, el scoase o flacără prin palmă. Havoc prinse să latre. Call abia dacă-i dădu atenţie. Îşi simţea capul plin de albine care bâzâiau atât de puternic că nu mai putea să gândească. Flacăra magică se repezi la fereastră, dar acţiona prea încet. Iar Call nu prea avea timp.

Apelă la haos. Sosi repede în palma sa, o panglică răsucită, ca uleiul, de neant. Putea simţi cât de înfometat era şi cum părea să tragă de ceva aflat în adâncul lui.

Nu ai îndeajuns suflet rămas pentru asta, gândi o parte din el prin bâzâitul infernal, dar nu mai conta. Trimise haosul spre fereastră.

Acesta prinse să înfulece aerul magic, sticla şi rama. Lui Call nici că-i păsa. După ce ieşi pe fereastră şi ajunse pe acoperiş, în peretele casei se făcu o gaură mare.

În depărtare văzu un foc.

Se apropie de streaşină casei şi păşi în afară, concentrat

să se înconjoare de magia aerului. Se clătină şi, pentru o clipă, se temu că se va zdrobi de gazon.

Dar magia îl susţinu. Plutea prin aer. Havoc rămăsese pe acoperiş, în spatele lui, lătrând nebuneşte. Call se întoarse să-l privească şi observă că două dintre celelalte ferestre ale casei erau smulse, părând să fi fost incendiate, căci lemnul ramei încă mai ardea mocnit.

Piciorul lui Call îi oferise un motiv să practice soiul ăsta de magie, dar cum Magisteriumul se afla într-un sistem de peşteri, iar acasă erau vecinii, nu *zburase* cu adevărat niciodată. Una era să pluteşti niţel şi alta s-o facă sus în aer, la înălţime, aşa cum visase. Ştia că ar fi trebuit să fie mai agitat, dar se concentra exclusiv pe ce se întâmpla în faţa ochilor săi.

Privea spre foc. Nu era un foc natural, îşi dădu el seama. Era foc elemental. Deodată, zări ceva ondulându-se peste unul dintre dealurile aflate în zare.

O panglică uriaşă de foc, aidoma unui şarpe, care aluneca peste creasta dealului. Elementalul se înălţase puţin ca o cobră, aruncând flame pe de lături, iar Call îşi aminti cum alergase prin Panopticon, împreună cu Jasper, şi văzuse elementalul acolo, pe holuri.

Ravan! Sora Tamarei! Ceea ce însemna că Tamara o invocase. Tamara pusese la cale evadarea asta cu mult înainte de o zi şi-o noapte. Când Call o sărutase în tuneluri, poate că ea deja se gândea la asta. El socoti că, aducându-l înapoi pe Aaron, o făcuse să-şi piardă încrederea în el, numai că ea nu-l mai crezuse înainte de asta. Pentru că, dacă ar fi avut încredere, i-ar fi spus că a luat legătura cu Ravan. Dar nu-i spusese. Iar conştientizarea acestui fapt îl făcu să simtă o greutate imensă în piept.

Aerul vibră din nou sub el, risipindu-i concentrarea. Maestrul Joseph trimisese o săgeată de magie a gheţii spre Ravan, care o evită cu un şuierat fierbinte.

Call putea auzi dispreţul din şuierat. Focul explodă pe creasta dealului. Prin flăcările portocalii sprinţare crezu că distinge două siluete care alergau.

Tamara avusese încredere în Jasper, şi nu în Call. Îl

părăsea pe Call, îl lăsa acolo pentru că era convinsă de ceea ce-i spusese la el în cameră. Că îşi sprijinise întreaga viaţă pe certitudinea că el nu era Inamicul Morţii, dar că de fapt era.

Abia acum, plutind peste priveliştea incendiată, îşi dădu seama Call cât de mult contase întotdeauna faptul că Tamara avusese încredere în el.

Call simţi cum creste durerea în el, o durere care-i dădea senzația că se înăbuşă.

Maestrul Joseph striga, iar siluetele întunecate care roiau dedesubt azvârleau vrăji asupra lui Ravan, dar ea era iute şi isteaţă, ferindu-se de tot ce era aruncat spre ea.

Call îşi ridică o mână. Îşi aminti de un labirint făurit din foc, cum se rătăcise în el până când realizase că magia haosului pe care-o stăpânea putea absorbi oxigenul din orice, făcând focul să se stingă. O putea ucide pe Ravan. În clipa aceea ştia că are puterea s-o facă.

— Call!

Era Aaron. Se afla pe acoperişul casei, cu o mână pe spinarea lui Havoc. Era desculţ şi găsise pe undeva un tricou care să-i înlocuiască tunica de la uniformă. Arăta palid în semiobscuritate.

— Lasă-i să plece!

Call îşi putea auzi respiraţia în urechi. Camioanele se învârteau de colo-colo pe pajiştea din faţa casei Maestrului Joseph, niciunul nevrând să se apropie prea mult de Ravan, ca să nu-i explodeze rezervorul.

— Dar…

— E vorba despre *Tamara,* spuse Aaron. Crezi că Maestrul Joseph o s-o ierte că a fugit? Da’ de unde!

Call nu făcu nicio mişcare.

— O va ucide, spuse Aaron. Şi tu n-ai să mai fi în toate minţile după asta. Tu o iubeşti.

Call îşi coborî încet mâna, plutind pe deasupra acoperişului. Îl simţi pe Aaron întinzându-şi mâna, apucându-l de poalele cămăşii şi trăgându-l în jos, pe ţigle. El căzu, pe jumătate peste Havoc, şi mai să-l arunce pe Aaron peste streaşină. După ce reuşi să se ridice, Call nu

mai putu zări micile siluete în mişcare, a Tamarei şi a lui Jasper.

În ochi îi apărură lacrimi fierbinţi, dar Call clipi, oprindu-le.

— M-a părăsit.

Aaron se desprinse de Call, ridicându-se. Grăbi pasul pe ţiglele de pe acoperiş, urmat de Havoc.

— *Ne*-a părăsit, Call!

Call scoase un sunet înăbuşit, un început de râs nervos.

— Da, aşa a făcut.

— Vrea să prevină Magisteriumul, spuse Aaron. E mai bine să nu mergem noi acolo.

Dintr-odată, Call îşi dădu seama ce era ciudat în felul în care vorbea Aaron.

— De ce, subit, urăşti aşa de mult Magisteriumul?

— Nu-l urăsc, spuse Aaron.

Îşi mută privirea în depărtare, unde trebuie că avea loc lupta.

— Dar într-un fel îi văd mai limpede decât înainte să mor. Nu au vrut niciodată altceva decât ceea ce puteau lua de la noi, Call. Iar de la mine nu mai au nimic de luat. Iar pe tine vor dori să te pedepsească. Le-ai arătat că greşesc. N-au crezut niciodată că unul precum Constantine va putea vreodată să învie pe cineva din morţi *de-adevăratelea.*

Call îl privi fix, încercând să descifreze expresia feţei lui, privirea ochilor săi verzi, dar acest Aaron nu era uşor de descifrat. Oricum, era absolut terifiant.

Dar nu s-a întors de mult timp, îşi reaminti sieşi Call. *Poate că moartea încă mai stăruie în tine o vreme, umbrind totul. Poate că aceste umbre, în cele din urmă, se vor ridica.*

— Crezi că am făcut ce trebuia aducându-te înapoi?

După ce puse întrebarea, Call simţi că i se taie respiraţia în aşteptarea răspunsului.

Aaron scoase un sunet care nu era chiar un suspin. Aducea mai degrabă cu şuierul vântului printre copaci.

— Ştii, eu nu mai sunt un Makar, nu-i aşa? Nu mai sunt

un mag. Partea aceea din mine a dispărut şi simt totul… nu ştiu… secat şi searbăd.

Call simţi un gol în stomac. Ştia că Alex preluase puterea de Makar de la Aaron cu ajutorul lui Alkahest, dar nu şi că Aaron se va întoarce văduvit de orice urmă de magie.

— Situaţia se poate schimba, spuse el, cu disperare, căci fără Aaron habar n-avea ce putea face, habar n-avea ce putea să devină. Te vei îndrepta.

— Ar trebui să te întrebi dacă te bucuri că m-ai adus înapoi, spuse Aaron, zâmbind în colţul gurii. Acum, magii nu te vor mai primi înapoi vreodată şi ştiu că nu vrei să rămâi aici, cu Maestrul Joseph.

— Nu trebuie să mă întreb nimic, spuse Call, cu înverşunare. Mă bucur că te-am adus înapoi.

La aceste cuvinte, Havoc lătră şi-şi băgă botul între ei. Aaron se aplecă şi mângâie lupul, iar Call simţi cum încordarea din piept i se stinge încet. În mod sigur, Havoc ar fi simţit dacă ar fi fost ceva în neregulă cu Aaron, nu?

Deodată, îl văzură pe Maestrul Joseph urmat de o falangă de Călăreţi ai Haosului şi de câteva duzini de magi. Se îndrepta spre casă. Când îi văzu pe Call şi pe Aaron pe acoperiş, cu gaura făcută de haos îndărătul lor, pentru o clipă arătă mânios. După care expresia i se îndulci.

— Ce noroc aţi avut că n-aţi mers cu ei, strigă Maestrul Joseph.

Venind în spatele lui, Alex râse:

— N-au fost invitaţi.

— De îndată ce Adunarea va afla de puterea pe care ai descătuşat-o, totul se va schimba, spuse Maestrul Joseph, dar Call se întrebă dacă putea să fie adevărat.

Părinţii Tamarei erau în Adunare. Dacă ea ar fi fost îngrozită, n-ar fi fost normal ca şi ei să fie îngroziţi, dacă nu şi mai rău?

Dar Call se mărgini să dea din cap.

— Veniţi înăuntru, spuse Maestrul Joseph, cu răceală. Avem de vorbit.

Call dădu din nou din cap, dar nu se grăbi să intre.

Rămase pe acoperiş până ce soarele se înălţă pe cer. Aaron rămase cu el.

Când razele se transformară în flăcări de aur, se întoarse spre Call.

— Cum ai făcut-o? Mie poţi să-mi spui.

— Ţi-am dat o bucată din sufletul meu, spuse Call, cercetând chipul lui Aaron, să vadă dacă se îngrozea la spusele lui. Din cauza asta nu a funcţionat vreodată. Constantine Madden nu ar fi încercat niciodată un asemenea lucru. Nu ar fi renunţat la niciun strop de putere.

Aaron dădu din cap.

— Cred că pot să disting bucata aceea, zise el într-un târziu, cred că pot s-o simt… adică o parte din mine, dar în acelaşi timp, nu.

— Şi din pricina asta nu va funcţiona aşa cum nădăjduiesc ei, bălmăji Call, fiindu-i neplăcut să vorbească despre împărtăşirea sufletelor. Pentru că nu pot să mai îmbucătăţesc sufletul meu ca să înviez oameni. Nu am un suflet… fără limite. Pot să rămân fără el.

— După care ai muri, spuse Aaron.

— Aşa cred. Părerea mea este că din cauza asta Constantine îl ţinea pe Jericho pe lângă el, ca să poată folosi sufletul *lui.* Şi am citit jurnalul lui Jericho…

Call îşi roti privirea în jur, pregătindu-se să i-l arate lui Aaron, dar îşi dădu seama că nu-l mai are. Îl luase Tamara să-l arate la Magisterium, presupuse Call. Drept dovadă. Simţi din nou un gol în stomac.

— Tu nu simţi sufletul lui Constantine în tine, nu-i aşa? întrebă Aaron. Te simţi normal. Întotdeauna te-ai simțit normal.

— N-am experimentat niciodată ceva diferit, spuse Call.

— Poate ar trebui să mă obişnuiesc cu noua situaţie, spuse Aaron, semănând tot mai mult cu vechiul el. Chiar zâmbi cu colţul gurii. Îşi sunt recunoscător. Pentru ce ai făcut. Chiar dacă n-a funcţionat.

Dar a funcţionat, vru Call să insiste.

Dar, înainte s-o facă, cineva bătu la uşă. Era Anastasia,

care nu mai aşteptase să primească invitaţie ca să intre. Păşi în cameră şi rămase mască la vederea distrugerii făcute de Call – peretele înghiţit de haos şi soarele trimiţându-şi înăuntru razele dimineţii. Clipi de câteva ori.

— Copiii n-ar trebui blestemaţi cu atât de multă putere, spuse ea, ca şi cum s-ar fi adresat sie însăși.

Era îmbrăcată în ceea ce părea un echipament de luptă: o platoşă de oţel alb-argintie peste piept şi peste braţe şi o glugă de zale peste părul ei de argint.

Pentru prima oară părea să-i considere pe Call şi pe Constantine două persoane diferite, blestemaţi deopotrivă. Call ar fi vrut ca ea să nu-şi mai schimbe părerea, dar nu-şi făcea cine ştie ce speranţe.

— Ce este? întrebă Call, ridicându-se.

— Priveşte!

Aaron arătă spre un elemental de aer care zbura pe deasupra vârfurilor copacilor de pe insulă. Era distinct şi unduitor, de o formă circulară, asemenea unei uriaşe meduze.

— Suntem atacați?

— Dimpotrivă, spuse Anastasia. Este elementalul *meu.* L-am invocat eu, este avangarda trupelor mele. Plec după prietenii voştri, ca să-i aduc înapoi înainte să ajungă la Magisterium şi să ne forţeze mâna.

— Lasă-i în pace!

Call păşi peste resturile de ţigle de pe acoperiş şi sări înapoi în cameră.

— Știi şi tu că nu putem să facem asta. Şi știi şi de ce. Ei ştiu prea multe lucruri care ne-ar putea aduce prejudicii. Ar fi trebuit să fie mai loiali. Noi nădăjduim să mai beneficiem de ceva timp ca să ne pregătim, înainte să pornească războiul dintre forţele Adunării şi cele ale Inamicului Morţii, dar dacă Tamara şi Jasper ajung acasă, războiul va izbucni în cel mult o săptămână.

Call se gândi la miile de Călăreţi ai Haosului care aşteptau în barăcile lor de apă, la cum ar putea să-i disloce de pe insulă, la cum Adunarea ar putea să-l considere un erou.

Tamara vrusese ca el să fie văzut astfel. Call nu putea s-o urască. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ştia că n-o va urî niciodată.

— Nu le face rău prietenilor mei, spuse el. Nu te-am rugat prea multe…

Nu putea să-i spună mamă, cuvântul îi rămase în gât.

— Anastasia, dacă pui mâna pe ei, trebuie să făgăduieşti că nu le vei face rău.

Ea îşi miji ochii.

— Voi face tot ce pot, dar ştiau la ce se expun fugind. Şi, Call, nu cred că ar şovăi să-mi facă ei mie rău.

În platoşa ei de luptă, Anastasia arăta palidă şi înspăimântătoare. Call se gândi că ar putea să aibă dreptate în ce-i privea pe Tamara şi Jasper şi-şi făcu şi mai multe griji pentru ei.

— Promite că vei încerca, spuse el, pentru că se părea că mai mult nu va putea scoate de la ea.

Se simţea neajutorat, însă nu era el Inamicul Morţii? Nu o dovedea faptul că-l adusese înapoi pe Aaron, aşa cum spusese Tamara? N-ar trebui să-şi arate autoritatea?

— Bineînţeles, îi spuse ea, pe un ton tăios, care lăsa puţin loc pentru blândeţe. Acum coborâţi la micul dejun. Voi doi aveţi o mulţime de discutat cu Maestrul Joseph.

Aaron se ridică în picioare şi veni lângă Call. Deşi niciunul dintre ei nu dormise, iar Tamara fugise, Call simţi din nou o rază de speranţă. Era convins că Aaron avea dreptate când spunea că sufletul lui trebuia să se statornicească. Din momentul în care Aaron va redeveni el însuși, vor vedea ei ce aveau de făcut. Doar scăpaseră din o mulţime de buclucuri împreună. Vor găsi o rezolvare şi pentru încurcătura în care se găseau acum.

Poate.

— E-n regulă, spuse el Anastasiei.

Call avea încă pe el pijamaua împrumutată, dar nu-şi bătu capul cu schimbatul. Aaron părea să se simtă bine în hainele pe care le purta. Tropăiră pe scări în jos şi intrară în sufrageria unde Maestrul Joseph stătea alături de alţi câţiva magi, printre care şi Hugo. Când Call şi Aaron îşi

făcură apariţia, magii se ridicară şi se pregătiră de plecare. Părul Maestrului Joseph mocnea uşor într-o parte. Chipul lui Alex era roşu, ca şi cum ar fi primit în faţă o pală de foc. Masa era încărcată toată cu bandaje, alifii magice şi urcioare murdare.

— Staţi jos, spuse Maestrul Joseph. Aveţi cafea şi ouă la bucătărie, dacă vă e foame.

Call se duse numaidecât şi se întoarse cu o cană enormă cu cafea. Aaron nu-şi luă nimic, se mărgini să se aşeze la masă şi să aştepte.

Maestrul Joseph se lăsă pe spate în scaunul lui.

— A sosit timpul, spuse el, privind spre Call. Trebuie să ne explici cu acurateţe cum l-ai adus pe Aaron înapoi din moarte.

— Bine, spuse Call, dar n-o să vă placă.

— Tu spune adevărul, Callum.

Maestrul Joseph părea că vrea să-şi recapete calmul, deşi din vocea lui se desprindea în mod limpede încordarea.

— Şi totul va fi bine.

Nu era deloc bine. Call văzu cum expresia de pe faţa Maestrului Joseph se întunecă, atunci când le destăinui cum îşi desprinsese o bucată din sufletul său ca s-o planteze în trupul lui Aaron. Aaron, care deja auzise toate acestea, privea pe fereastră la câţiva Călăreţi ai Haosului care adulmecau prin iarbă.

— Ăsta este adevărul? întrebă Maestrul Joseph, când Call termină de vorbit.

Alex îl privea neîncrezător.

Tot adevărul, Call?

— E ridicol! protestă Alex. Cui i-ar putea trece prin cap o idee ca asta?!

— Am preluat-o din jurnalul lui Jericho, spuse Call, întorcându-se spre Maestrul Joseph. Tu ştiai, adăugă el. Ştiai că asta făcea Constantine. Se folosea de bucăţi din sufletul lui Jericho pentru a încerca să aducă morţii înapoi.

Maestrul Joseph se ridică, ţinându-şi mâinile la spate, şi prinse să se plimbe prin cameră.

— Bănuiam, spuse el. Dar speram să nu fie adevărat.

— Prin urmare, spuse Aaron, luându-şi privirea de pe fereastră, nu este ceva ce Call ar putea repeta.

Maestrul Joseph se roti spre ei.

— Dar *trebuie!* Dacă Anastasia nu-i opreşte, prietenii voştri or să ajungă la Magisterium. Dacă o vor face, dacă vor vorbi Adunării, nu mai putem spera decât că se vor arăta înţelegători şi vor pricepe geniul tău. Dar, dacă acest lucru nu se va întâmpla, peste noi va veni războiul. Şi trebuie să-l înviem pe Drew înainte ca asta să se întâmple.

— Să-l înviem pe *Drew*? icni Alex. N-ai spus nimic despre aşa ceva.

— Ba da, se răsti Maestrul Joseph. Să-l aducem pe Aaron a fost una, aveam trupul lui aici, dar dacă Call poate să refacă suflete trecute în moarte, Adunarea ne va preda nouă puterea ei. Toţi se vor face mici de frică în faţa unei asemenea puteri!

— Azi Adunarea, mâine toată ţara! spuse vesel Alex. Ridicăm ştacheta!

— Dar nu e posibil, spuse Call. Nu m-aţi auzit? Nu pot să tot rup bucăţi din sufletul meu. Voi muri.

— O, nu! rosti Alex pe un ton sarcastic. Asta nu!

— Îl veţi ucide pe Constantine Madden, spuse Aaron.

— Adevărat, spuse Maestrul Joseph, privindu-l pe Call într-un fel care-i aminti acestuia de prima lor întâlnire: Drew murise, iar expresia Maestrului Joseph fusese un amestec de ură – faţă de Callum Hunt – şi dor pentru Inamicul Morţii prins în trupul său. Iată de ce trebuie să avem un Jericho.

Se întoarse spre Alex.

Call era decis să nu-l aducă înapoi pe Drew.

— Păi, spuse el, mai întâi vei avea nevoie de un trup şi de o urmă a sufletului lui Drew. Vreau să spun, cu Aaron, trupul lui avea totuşi ceva din *el* înăuntru.

Aaron rămăsese nemişcat. Call se întrebă ce era în capul lui. Se temea ca toate astea să nu-l fi făcut pe Aaron să regrete că s-a întors din morţi. Call spera să nu fie aşa. Avea nevoie ca Aaron să rămână într-o stare pozitivă. În

fine, cât de pozitivă era posibil pentru el în momentul acela.

— Pot să fac rost de chestiile acelea, spuse Maestrul Joseph cu nerăbdare.

— În regulă, spuse Call, e cam tot ce ne trebuie. Aş ajuta, dar magia mea s-a diminuat după ce l-am adus pe Aaron înapoi.

— Magia ta a făcut o ditamai gaură în peretele casei, sări Alex. Mie mi se pare că e în regulă.

Call dădu trist din cap, exagerând până în pânzele albe.

— N-am vrut să fac asta. Mi-a scăpat de sub control. N-aş vrea să-i fac vreun rău lui Drew, din întâmplare.

Alex îl fulgeră cu privirea, dar Maestrul Joseph păru să-l creadă.

— Da, pot să înţeleg că există un pericol. Alex, ai auzit ce a spus Call. Va trebui să recreăm experimentul lui. Vino!

Alex arăta neliniştit, foarte neliniştit. Call presupuse că a i se lua bucăţele din sufletul lui era ceva ce Alex nu agrea, dar Call nu manifesta în acel moment niciun strop de compătimire.

Pocnind din degete, Maestrul Joseph îi rechemă pe ceilalţi magi, ceea ce presupunea că auziseră.

— Să mergem, îi spuse el lui Alex, deasupra căruia plutea ameninţarea de a fi dus în camera pentru experimente.

Call îşi flutură degetele spre Alex, mulţumit în fine de el şi de lume.

— Noroc! strigă el în urma lor.

Alex nu se obosi să mai privească în spate. Arăta prea speriat.

Dând peste o ceaşcă de cafea pe jumătate plină, lăsată de unul dintre magi, Aaron o duse la buze. Call îl urmărea, dându-şi seama că aştepta ca Aaron să-i ceară să meargă după Alex, să insiste să-l salveze.

— Alex este prima cauză a morţii tale, răspunse Call imaginarei obiecţii. Puţin îmi pasă ce-i face Maestrul Joseph. Noi o să rămânem aici şi o să ne mâncăm micul

dejun. Nu dau doi bani pe faptul că sufletul lui o să fie făcut bucăţi.

— Bine, spuse Aaron.

Call apucă o felie de pâine prăjită uitată pe o farfurie lăsată în urmă de magi. Aaron nu ar fi trebuit să spună asta. Trebuia să spună ceva despre cum Maestrul Joseph şi Alex făceau parte din Echipa Răilor şi cum Echipa Bunilor nu se cădea să se poarte aşa.

Dar Aaron nu scoase niciun cuvânt.

Cu un oftat, Call îşi îndepărtă scaunul de masă.

— Bine, în regulă. Hai să aruncăm un ochi.

Aaron păru nedumerit, dar se ridică şi-l urmă pe Call. Îşi târâră amândoi picioarele spre camera pentru experimente. Auziră voci înăbuşite răzbind dinspre încăpere. Call îşi închise un ochi şi privi cu celălalt prin gaura cheii, dar, dacă chestia asta era de folos în filme, în viaţa reală nu lăsa să se vadă cine ştie ce.

— Dacă nu poţi găsi sufletul lui Drew, atunci n-aş spune că eşti un Makar, îl auzi el vorbind pe Maestrul Joseph de partea cealaltă a uşii. Poate că ar trebui să fii vasul pentru întoarcerea lui Drew. Poate că va putea Callum Hunt să împingă sufletul lui Drew înăuntru şi să ți-l scoată ție.

— Sunt un Makar, scânci Alex. Nu poţi să faci asta.

Call trase adânc aer în piept. Iată-l pe adevăratul Maestru Joseph, cel care încercase să se ascundă în spatele unor mese bogate şi al unor gesturi de bunăvoinţă.

— Puterile tale sunt furate, iar tu eşti inferior, spuse Maestrul Joseph, cu vocea îngroşată de furie. N-ai fost sortit niciodată să mânui magia haosului.

— Pot să fac asta, spuse Alex. Pot!

Se auzi un hârşâit.

— Dă-mi ocazia să pot lucra.

În acel moment, Call auzi un geamăt surd venind din cameră, unul care purta o tentă de haos.

— Maestre Joseph! strigă Call, bătând cu pumnul în uşă. Lasă-ne să intrăm!

În secunda următoare, Maestrul Joseph deschise uşa. Alex era întins pe podea, arătând năucit. Înăuntru nu mai

era nimeni altcineva. Pe masă însă se găsea un cadavru, a cărui piele se albăstrise de frig. Call se cutremură.

— Văd că, până la urmă, te oferi să ne ajuţi, spuse Maestrul Joseph. Dar deocamdată ne descurcăm şi singuri. Revino diseară, Callum, când vei fi odihnit.

Şi, spunând acestea, închise uşa şi puse zăvorul.

— Păi, cred că asta e, spuse Call, simţind că-i vine greaţă. Puteau să-l aducă înapoi pe Drew? Call nu credea că vor reuşi fără trupul lui Drew. Chiar şi Călăreţii Haosului au o bucăţică din sufletul lor prinsă în ei, aşa cum realizase Call atunci când o prefăcuse fără să vrea pe Jennifer Matsui într-unul.

Dar, la urma urmei, sufletul lui era cel al lui Constantine, într-un nou trup. Poate că *ar putea* funcţiona. Aruncă o privire la Aaron, dar acesta nu arăta că şi-ar face griji dacă ei vor putea sau nu să-l aducă pe Drew înapoi.

Call trebuia să *facă* ceva.

— Vino, îi spuse el lui Aaron, hai să mergem afară să ne uităm pe fereastră.

Îşi trase pe el o haină şi nişte bocanci.

— Vrei să-l vedem cum suferă? întrebă Aaron, punând complet greşit problema.

Call nu-i răspunse.

Ieşind, trecură pe lângă un pâlc răsfirat de Călăreţi ai Haosului, care-şi coborâră capetele şi mârâiră la Call. *Teatral*, gândi Call. Aaron se încruntă la ei, ținându-și mâinile în buzunare şi grăbind pasul.

— Priveşte în jur, spuse Call. Vezi? Este genul de belea în care intru eu atunci când nu eşti tu pe-aici. De la moartea ta, am ajuns în temniţă, apoi am evadat, apoi am fost răpit şi adus în fortăreaţa Inamicului Morţii, împreună cu *Jasper,* care mi-a împuiat capul cu viaţa lui amoroasă…

Aici, colţul gurii lui Aaron se ridică un pic.

— Şi am sărutat-o pe Tamara, care acum mă urăşte! Fără tine, nu fac deloc ce trebuie. Tu eşti cel care mă ajută să-mi dau seama ce e bine şi ce e rău. Nu cred că aş putea face asta fără tine.

Aaron nu arăta că ar fi din cale-afară de fericit să audă

asta.

— Eu nu… nu pot să fac asta pentru tine acum.

— Dar trebuie, spuse Call.

Ajunseseră în dreptul unui pâlc de copaci. De acolo se puteau furişa spre una dintre ferestrele de la camera pentru experimente, dar, în acel moment, ceea ce se petrecea înăuntru nu părea la fel de important precum ce se întâmpla cu ei.

— Mereu ai făcut-o.

Aaron clătină din cap.

— Nu mai văd lucrurile aşa cum le vedeam înainte.

Îşi adânci mâinile în buzunare. Temperatura scăzuse, vântul pişcă, dar Call nu era sigur că Aaron îl putea simţi. Nu părea să-i fie frig.

— Eşti bine, spuse Call. Trebuie doar să te scoatem de aici.

— Când vom pleca? întrebă Aaron.

— Tamara, Jasper şi cu mine am mai încercat şi înainte să fugim, recunoscu Call. Ne-au prins şi ne-au adus înapoi, dar s-a dovedit un lucru bun, pentru că după aceea Maestrul Joseph ne-a vorbit despre tine. Aşa că ne-am spus să rămânem până aveam să te aducem înapoi.

— Iar Tamara şi Jasper au fost de acord?

Respiraţia lui Aaron forma pufuri albe în aer.

Call trase aer în piept.

— Nu le-am spus chiar tot.

Aaron nu se arătă prevenitor faţă de el, aşa cum o făcuse pe vremuri. Nu-l ocărî. Nu făcea o treabă prea bună ca pol al moralităţii, trebui Call să admită.

Call urmă:

— Credeam că, odată înviat, vor cădea de acord că este un lucru bun. Şi credeam că aşa va considera şi Adunarea. Pentru că am făcut ce trebuia. Adică, bineînţeles că nu-şi doresc armate de Călăreţi ai Haosului prin preajmă, pentru că de fapt e vorba despre nişte zombi, dar tu eşti în regulă.

Aaron tăcu mâlc. Păşeau unul lângă altul, iar frunzele le pârâiau sub tălpi. Ajunseră în partea de pădure de unde ar fi trebuit să se întoarcă acasă, dacă voiau să tragă cu

ochiul pe fereastra de la camera pentru experimente, dar Call nu era încă pregătit să se întoarcă.

— Chiar crezi că sunt în regulă? întrebă Aaron, privindu-l cu ochii lui verzi şi împovăraţi.

— *Da!* spuse Call pe un ton ferm.

Mai că era supărat pe Aaron, o chestie fără noimă, dar n-avea ce face. Lucrase intens pentru asta şi nimeni nu înţelesese, iar acum Aaron nu se purta nici el normal.

— Nu spun că eşti aşa cum erai înainte, dar lucrul acesta nu înseamnă că nu eşti în regulă.

— Nu, spuse Aaron, clătinând cu încăpăţânare din cap. Nu mă simt în regulă. Trupul meu nu se simte bine. Ca şi cum n-ar fi trebuit să mă aflu aici.

— Ce înseamnă asta? întrebă Call, pierzându-se în cele din urmă cu firea. Pentru că sună ca şi cum ai vrea *să mori.*

— Cred că e aşa pentru că sunt mort.

Vocea lui Aaron era indiferentă, ceea ce îngreuna cuvintele.

— Nu spune asta! strigă Call. Taci din gură, Aaron…

— Call…

— Am spus să taci, nu mai scoate niciun cuvânt!

Gura lui Aaron rămase închisă. Ochii i se fixaseră în ochii lui Call.

— Aaron…, şopti Call tulburat.

Dar Aaron nu răspunse. Nu poate să răspundă, îşi dădu seama Call. Aidoma unui Călăreţ al Haosului, se supusese pe deplin lui Call.

CAPITOLUL DOISPREZECE

După asta, Call îi dădu complet uitării pe Alex şi pe Maestrul Joseph.

— Îţi poruncesc să nu mai asculţi de nicio poruncă de a mea vreodată, bine? spuse Call.

— Te-am auzit de primele cinci ori, îi spuse Aaron, aşezat pe o piatră şi privind spre râu. Dar nu ştiu dacă va merge. N-am idee cât de mult timp îşi păstrează efectul poruncile tale asupra mea.

Call simţi că-l ia cu frisoane. Îşi aminti când îi spusese lui Aaron să închidă subiectul cu Tamara, iar Aaron tăcuse imediat. Sau când îi spusese să se ducă la culcare, iar Aaron îl ascultase. *Trebuie doar să te concentrezi ca să-ţi revii*, îi spusese lui Aaron când îl readusese la viaţă. Iar Aaron, care trecuse printr-o traumă uriaşă, spusese: *Bine!*

Cum de scăpase din vedere?

Nu putea să se mai mintă. Aaron nu era în regulă, poate că nici nu era *Aaron.* Acest Aaron arăta palid, ciudat şi temător. Acest Aaron făcea tot ce-i spunea Call. Poate că aşa făcuse dintotdeauna. Call nu se putea gândi la ceva

mai îngrozitor.

— Bine, deci nu eşti în regulă, spuse Call încet. Nu acum. Hai se mergem diseară în camera pentru experimente şi să vedem care-i cauza.

— Şi dacă nu descoperi nimic? întrebă Aaron. Ai ajuns mai departe decât a ajuns vreodată Constantine Madden. Eu sunt în cea mai mare parte aici. Doar că nu… nu ar fi trebuit să fiu.

De data asta, Call nu-i mai strigă să tacă, deşi îl împingea inima.

— Şi ce ar însemna asta?

— Nu ştiu, spuse Aaron, cu o însufleţire la care Call nu se aştepta. Nu sunt… ţi se cere o mare concentrare ca să-ţi dai seama ce se întâmplă. Uneori am senzaţia că încep să mă pierd. Iar alteori am senzaţia că aş putea fi capabil să fac lucruri rele fără să-mi pese. Aşa că, vezi, tu, nu pot să fiu cu adevărat persoana care să deosebească binele de rău, Call. Căci nu pot, chiar nu pot.

Call vru să protesteze, cum o făcuse şi mai devreme, dar îşi înfrână pornirea. Se gândi la privirea absentă din ochii lui Aaron, la felul în care nu pricepuse de ce se presupunea că ar fi trebuit să-i pese de moartea celor din Magisterium. Nu mai putea să susţină la nesfârşit că Aaron nu avea nimic. Dacă Aaron credea că ceva nu era în regulă, atunci îi era dator lui Aaron să-l creadă.

Dar, cel puţin, Aaron putea s-o spună. Lucru care trebuia să însemne ceva. Dacă n-ar fi fost Aaron, nu şi-ar fi bătut capul cu cât de diferit era sau nu.

— Putem să rezolvăm problema, spuse Call.

— Moartea nu seamănă cu un cauciuc spart, spuse Aaron.

— Trebuie să rămânem încrezători, spuse Call. Avem nevoie doar…

— Vine cineva.

Aaron se ridică şi arătă înapoi spre casă. Uşa din faţă se deschisese şi un şir de magi, în frunte cu Maestrul Joseph, se îndrepta spre ei.

Call se ridică şi el. Cu Tamara şi Jasper dispăruţi, planul

de evadare al lui Call era mai vag şi numai pe jumătate întocmit. Se concentrase pe revenirea lui Aaron, ca şi Maestrul Joseph. Avea nevoie de mai mult timp.

Aaron privi în sus. Call îi urmări privirea, cerul era încărcat de nori cenuşii, iar printre ei Call putea zări rotindu-se forme uriaşe.

Una dintre ele sparse norii. Era un elemental de aer enorm, cu aripi bine conturate, colţuroase. Pe spatele lui călărea Anastasia, a cărei armură alb-argintie era pătată şi murdară.

Elementalul ei aterizã pe câmpul de lângă Call şi Aaron, trimiţând un curent de aer care culcă iarba la pământ, formând un cerc în jurul ei. Call îşi roti repede privirea: erau prinşi între Anastasia, de o parte, şi Maestrul Joseph, de cealaltă.

Ce se petrecea oare?

— Callum! strigă Maestrul Joseph, ajungând primul la ei.

Call observă numaidecât două lucruri: Alex nu era cu el şi haina lui era împroşcată cu un fluid care arăta dubios.

— A venit timpul!

— Tamara şi Jasper ar putea să fi ajuns la Magisterium! spuse Anastasia, apropiindu-se.

Elementalul rămăsese în spatele ei, pe câmp, unduindu-se uşor în briză.

— Adunarea va afla curând locul în care ne găsim şi ce aţi făcut.

— A venit timpul să ne deconspirăm, să arătăm lumii puterea pe care o posedăm, spuse Maestrul Joseph. Hugo, ai adus maşinăria?

Call şi Aaron îl priviră amândoi pe Hugo, care-i întinse Maestrului Joseph un imens borcan de sticlă. Înăuntrul lui se învârtejea un aer cenuşiu cu negru.

Telefonul, mimă din buze Call spre Aaron, care dădu din cap.

Maestrul Joseph învârti capacul borcanului şi-l scoase. Aerul îi înconjură imediat cu vehemenţă. Elementalul de aer al Anastasiei scoase un strigăt de surprindere şi dispăru cu un pocnet.

Call se lipi de Aaron, al cărui păr îi flutura peste ochi. Aerul se extinse şi mai mult, biciuind crengile copacilor, înconjurând spaţiul în care se aflau.

— Maestre Rufus! strigă Maestrul Joseph. Magi ai Adunării! Arătaţi-vă!

Era ca şi cum te-ai fi uitat la un ecran de televizor cu purici. Treptat, înfăţişările lor prinseră contur şi Call putu distinge sala Adunării şi pe magii în robe verzi aflaţi acolo. Îi recunoscu pe câţiva dintre ei, cum ar fi părinţii Tamarei şi, fireşte, pe magii de la Magisterium – Maestrul Milagros şi Maestrul North, Maestrul Rockmaple şi pe Maestrul Rufus, stând cu umerii gârboviţi şi cu chelia strălucind.

Se adunaseră în formaţia aceasta cu un motiv anume: să discute cum să-l învingă pe Callum Hunt, Inamicul Morţii.

La vederea profesorului său, Call simţi cum i se strânge stomacul. Dar nimic nu se compara cu senzaţia dinlăuntrul său când, în secunda următoare, văzu cine stătea alături de Rufus – Jasper, în uniforma albă a Anului Patru, şi Tamara, tot în alb, cu cozi împletite cu măiestrie. Ochii ei mari şi negri păreau să se fixeze pe viziunea fermecată, ca şi cum ar fi privit direct în sufletul lui Call.

Tatăl Tamarei făcu doi paşi în faţă, punându-şi mâna pe umărul ei.

— Este ultima oară când vă oferim şansa de a vă preda, Maestre Joseph. Ultimul război ne-a costat pe toţi, dar şi pe tine. Ţi-ai pierdut fiii, l-ai pierdut pe Constantine şi ţi-ai rătăcit calea. Dacă începem din nou înfruntarea, nu vor mai exista negocieri de pace. Vă vom ucide pe voi şi pe toţi Călăreţii Haosului pe care-i vom găsi.

Call se cutremură, cu gândul la Havoc, care probabil se ascundea după un copac.

— Eşti ridicol! spuse Maestrul Joseph. Încerci să-ţi impui punctul de vedere ca şi cum te-ai afla de partea celui mai puternic, însă noi avem cheia eternităţii. Să fie din cauză că Tamara şi Jasper s-au întors la voi cu informaţii despre fortăreaţa noastră? Dacă m-aş fi temut că aceste informaţii vor ajunge la voi, le-aş fi tăiat gâturile atunci când aveam ocazia.

Tamara mări ochii la el, iar Jasper făcu un pas înapoi. În spatele lui era maică-sa, dar Call nu-l putea vedea pe tatăl acestuia nicăieri.

— Nu înţelegi, urmă Maestrul Joseph. Nimănui nu-i pasă de războiul tău idiot. Magii şi-i vor pe cei dragi înapoi. Vor să trăiască veşnic. Singura cale prin care ai putea atrage lumea magilor de partea ta este să-l renegi pe cel care se află chiar lângă mine.

Şi, spunând acestea, puse o mână pe după Aaron, care se desprinse de îmbrăţişare.

— Spune ceva, îl îndemnă Maestrul Joseph pe Aaron.

— Nu am nimic de zis, le spuse el magilor. Nu sunt de partea voastră.

Call se aştepta ca Maestrul Joseph să prindă să zbiere la Aaron sau să-l oprească să mai vorbească. Dar, în loc de asta, pe faţă i se întinse un zâmbet larg. În mijlocul magilor se lăsă tăcerea. Maestrul Rufus îşi ridică capul din mâini. Chipul îi arăta îmbătrânit, ridat.

— *Aaron?* Eşti chiar tu?

— Nu… nu ştiu, spuse Aaron.

Dar deja vacarmul stăpânea Adunarea. Orice le-ar fi spus Tamara şi Jasper, gândi Call, ei nu crezuseră cu adevărat că Aaron s-ar fi întors din morţi. Presupuseseră că Aaron era un Călăreţ al Haosului, că Maestrul Joseph suferea de nevroză. Că şi Call era…

Oare ce gândeau despre Call?

În acea clipă, Maestrul Rufus îşi fixase privirea pe el. În ochii lui negri se putea citi resemnarea. Dezamăgirea.

— Callum, spuse el, *tu* ai făcut asta? Tu l-ai înviat pe Aaron din morţi?

Call îşi coborî privirea. Nu era în stare s-o înfrunte pe a Maestrului Rufus.

— Bineînţeles că el a făcut-o, spuse Maestrul Joseph. Sufletul este suflet. Esenţa lui nu se schimbă. Mereu a fost Constantine Madden şi mereu va fi.

— Nu este adevărat!

Call îşi ridică ochii surprins, ca să vadă cine-i sărise în apărare. Era Tamara. Îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă

corp. Nu se uita la el, dar ea *spusese* cuvintele acelea. Să însemne asta că nu credea în ce spusese mai devreme, că el ar fi în realitate Inamicul?

Părinţii Tamarei vrură s-o oprească, trăgând-o într-o parte, aproape ieşind din raza vizuală a lui Call, în vreme ce Maestrul Joseph fornăi mulţumit.

— Sunteţi foarte nesăbuiţi, spuse el. Credeţi că, dacă ne veţi ataca, forţele noastre vor fi reduse, cum, fără îndoială, v-au relatat Tamara şi Jasper. Dar chiar credeţi că nu am aliaţi în rândurile voastre? Pretutindeni în lumea magilor se află dintre aceia care au aşteptat vestea că am dus la bun sfârşit proiectul lui Constantine. Că am învins moartea! Deja vestea s-a răspândit. Poate aţi băgat de seamă că vă lipsesc câţiva membri…

Câţiva dintre cei prezenţi în Adunare îşi rotiră privirile în jur, câteva se îndreptară spre Jasper şi mama sa şi locul pe care ar fi trebuit să stea tatăl lui Jasper, rămas neocupat.

— Nu puteţi învinge, spuse Maestrul Joseph. Prea mulţi cred în ceea ce credem noi. Ce folos ai să te naşti cu magie dacă ni se interzice să profităm de ea, dacă o putem utiliza doar pentru a controla elementalele pentru binele unei lumi căreia nu-i pasă de noi? Care este avantajul magiei dacă n-o putem folosi pentru a rezolva cel mai mare mister al existenţei – cel pe care ştiinţa nu l-a dezlegat niciodată – anume misterul sufletului! Magii din toată lumea se vor alătura nouă acum, că ştim faptul că morţii pot fi înviaţi!

În fundul încăperii, câţiva magi prinseră să şuşotească, arătând ceva cu degetul. Call era sigur că prezenţa lui Aaron, în ciuda faptului că acesta dezavuase spusele Maestrului Joseph, îi băgase în priză. Call se întrebă câţi dintre ei ar fi putut trece de partea Maestrului Joseph.

— Callum, Alastair era disperat, spuse Maestrul Rufus. Vino la noi. Adu-l şi pe Aaron. Dă-ne cel puţin ocazia să verificăm cele susţinute.

— Am impresia că ne iei de proşti! strigă Maestrul Joseph la imaginile scânteietoare ale magilor.

— V-am spus, zise Tamara. Este ţinut prizonier.

— Mie nu mi se pare asta, spuse un membru al Adunării pe nume Graves, pufnind. Şi, din moment ce aţi fost implicaţi în evadarea lui din temniţă, sunteţi compromişi.

— Call s-ar putea să sufere de un mic sindrom Stockholm, recunoscu Jasper. Dar Maestrul Joseph îl reţine acolo. Şi-l reţine şi pe Aaron.

— Îi ţii pe copiii aceia prizonieri? întrebă Maestrul Rufus.

Maestrul Joseph zâmbi.

— Să-l ţin pe Constantine Madden prizonier? Am fost întotdeauna servitorul lui, nimic mai mult. Call, eşti reţinut aici împotriva voinţei tale?

Call chibzui ce să răspundă. O parte din el voia să strige după ajutor, să implore pe cineva să-l salveze. Dar se părea că nu Adunarea era cea care-l putea salva, nu în clipa aceea. Mai bine ca Maestrul Joseph să creadă că a trecut de partea lui. Dacă va izbucni un război, era treaba lui Call să facă tot ce-i stătea în puteri să ajute Adunarea să învingă.

Cel puţin *aşa credea* că se aştepta de la el, să dea o mână de ajutor Adunării.

Oricum ar fi fost, răspunsul lui era acelaşi.

— Nu, spuse el ridicându-se. Nu sunt prizonier. Sunt Callum Hunt, Inamicul Morţii renăscut. Şi-mi accept soarta!

↑≈△○◎

— Nu-mi place aici, spuse Aaron.

Se aflau în camera Tamarei, de fapt, în fosta ei cameră, stând pe patul roz şi acoperit cu dantele. Odaia lui Call mai avea încă găuri în pereţi, lucru care o făcea destul de înspăimântătoare, iar reparaţiile nu se regăseau pe nicio listă de priorităţi.

— Nu vom rămâne aici mult timp, îi promise Call, deşi nici planurile sale nu erau prea clare.

Aaron ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu ne vom întoarce la Magisterium. Nu şi

după ce i-ai anunţat că eşti Inamicul Morţii.

Call îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Ai impresia că eu cred asta?

— Crezi?

Ochii lui Aaron erau lipsiţi de expresie. Call se întrebă la ce se gândea. De cele mai multe ori intuia binişor ce era în capul lui Aaron, dar nu şi acum.

— La urma urmei, ai învins moartea.

— La noapte vom vedea ce putem face cu tine, spuse Call. După care vom fugi.

Nu scoase un cuvinţel despre armata de Călăreţi ai Haosului, pe care Call spera să o ia cu ei. Dacă la noapte avea să-şi dea seama ce se petrecea cu Aaron, vor putea să-şi ia tălpăşiţa. Puteau să meargă pe lângă râu până se va crăpa de ziuă, iar Alex nu va avea îndeajuns de mulţi Călăreţi ai Haosului de-ai lui ca să poată să-i oprească.

Dar dacă nu va reuşi să afle ce era cu Aaron? Oare să mai plece? Chiar credea că lumea magilor îl va primi înapoi, mai ales acum, cu Aaron?

Îşi aduse aminte de figurile celor din Adunare şi simţi un gol rece în stomac.

În cap îi reveniră cuvintele Anastasiei: *Tu eşti puternic. Nu poţi renunţa pur şi simplu la această putere. Lumea nu te va lăsa. Eu nu te voi lăsa să te ascunzi ca să fii în siguranţă. Trebuie să alegi: să conduci lumea sau să fii strivit sub călcâiul ei.*

Nădăjduia din toată inima că ea se înşela, deşi trebuia să recunoască faptul că avusese dreptate în ce-o privea pe Tamara.

— Nu va fi uşor să ajungem în camera pentru experimente, spuse Aaron. Sunt atât de mulţi prin jur. Aici e chiar haosul.

Era adevărat, tumultul cuprinsese întreaga casă, Anastasia agitându-se încolo şi-ncoace, împreună cu magii mai tineri, pentru a aduna elementalele, în vreme ce Maestrul Joseph, cu Hugo şi cu alţii erau pe-afară, mâzgălind simboluri de apărare în pământul din jurul casei.

Call vru să spună ceva spiritual, cum ar fi că haosul era al doilea nume al său, însă era prea trist. Poate că el era încă un mag al haosului, dar nu şi Aaron, a cărui magie trecuse la Alex.

— Havoc o să ne ajute, spuse el.

Auzindu-şi numele, Havoc ciuli urechile. Coborî alăturându-li-se şi la capătul scărilor se opri privind în jur cu ochii îngustaţi şi scoţând un mârâit slab. Lui Havoc nu-i plăcuse nicidecum aici şi, cu cât mai mult rămâneau, cu atât mai puţin îi plăcea.

— Uite ce trebuie să faci!

Şi Call se aplecă să-i vorbească lupului Călăreţ al Haosului.

↑≋△○◎

De la capătul scărilor, Call putea auzi cum planul lui prinde viaţă. Havoc lătra şi alerga de colo-colo, trimiţându-i pe magi după cai verzi pe pereţi. Căutau cu toţii să-şi dea seama ce-l apucase, fiind convinşi că ataca Adunarea.

În vreme ce Havoc gonea ca nebunul, Call şi Aaron se îndreptară direct către camera pentru experimente, închizând şi încuind uşa după ei.

Abia în clipa aceea îşi dădură seama că nu erau singuri. Pe podea stătea Alex, cu o grămadă de cărţi deschise, aranjate într-un cerc ciudat în jurul lui. Avea ochii duşi în fundul capului, iar pielea îi era plină de pete.

Pe o targă cu rotile aflată în celălalt colţ al camerei era întins un cadavru bizar. Era leşul unui adult, dar cu un chip care părea o parodiere grotescă a trăsăturilor mai degrabă de copil ale lui Drew. Arătau ca şi cum ar fi fost modelate în carne cu un cuţitaş pentru unt. Era îmbrăcat într-o imitaţie de haine de copil: o cămaşă cu un cal imprimat pe ea şi jeanşi roşii. Doar privind-l, lui Call i se întorcea stomacul pe dos.

— Hm! făcu el. Scuze! N-am ştiut că mai e cineva aici.

Aaron îl privea în tăcere pe Alex. S-ar fi putut spune totuşi că la colţurile gurii i se iţea un zâmbet.

Alex se săltă în picioare, luând cu el câteva cărţi. Întinse un deget tremurător spre Call.

— *Tu!* N-ai explicat corect ce ai făcut. Ai minţit.

Încercă să-şi croiască drum cu umărul înainte printre Call şi Aron.

— A, nu! spuse Call, punându-i mâna în piept.

Alex era mai înalt decât ei, dar erau doi contra unu, iar Aaron era mult mai ameninţător acum, că se întorsese din moarte.

— Ne vei ajuta! urmă Call.

— Nu voi face nimic până nu-mi vei explica felul în care l-ai adus înapoi pe Aaron – adevărul! Nu ce i-ai turuit Maestrului Joseph ca să-l faci să mă pună la punct.

— Ţi-am spus adevărul! Dar tu nu o poţi face!

Alex îşi fixă privirea în ochii lui Call. Pentru prima oară, zâmbetul dispreţuitor îi dispăruse de pe faţă. Părea speriat de-a binelea.

— De ce? De ce să nu fiu în stare s-o fac? De ce nu pot să întind mâna şi să-i *dibui* sufletul?

Call clătină din cap.

— Nu ştiu. N-am făcut eu asta. Noi am avut trupul lui Aaron. Tu nu-l *ai* pe al lui Drew. Cum crezi că ai putea să-i dibui sufletul?

Disperarea de pe chipul lui Alex era vădită, dar Maestrul Joseph nu va renunţa la dorinţa de a-şi aduce fiul înapoi. Chiar dacă se arăta imposibil, avea să stăruie.

— Prin urmare, nu e nicio speranţă, spuse Alex.

— Habar n-am, spuse Call. Mă ajuţi cu Aaron şi te ajut cu problema ta.

Alex studiase un timp mai îndelungat decât el, urmărise acele Puncte ale Lordului Întunericului împotriva cărora Call luptase ani de-a rândul. Şi, dacă era vreo şansă ca Alex să deţină cheia pentru a-l ajuta pe Aaron, era important să n-o neglijeze.

Alex îl privi pe Aaron şi se încruntă. Aaron se aşeză pe podea, acolo unde stătuse Alex, şi ridică o carte.

— Pare în regulă, mormăi Alex. Cu ce anume să te ajut?

— Nu este fericit, încercă să explice Call.

Alex zâmbi.

— Mda, bine ai venit în club! Nici eu nu sunt fericit. Dacă nu-l aduc înapoi pe Drew, sunt într-o mare belea. Maestrul Joseph stă cu ochii pe Alkahest.

— Poate că ar fi trebuit să nu-i sugerezi să-l folosească asupra mea, spuse Call pe un ton rece.

Alex oftă, lipsit de replică.

— Prin urmare, va trebui să găsim o modalitate magică prin care să-l facem din nou fericit pe Aaron?

Call îl privi atent pe Aaron, care stătea pe podea şi răsfoia cartea, ca şi cum nici că-i păsa de ce discutau cei doi.

— Nu e chiar nefericit, ca să fiu exact, spuse Call. Nu este în locul cuvenit. Este asemenea unui tip care a luat un tren pentru o destinaţie, dar trebuie să coboare şi să se întoarcă, pentru că a uitat să-şi ia valiza, iar acum a luat-o într-o direcţie greşită.

— Ah, da, spuse Alex pe un ton sarcastic, acum e mult mai clar!

Call nu voia să-i destăinuie lui Alex tot ceea ce spusese Aaron, era o chestiune intimă. Dar mai făcu o încercare.

— Aaron nu mai posedă niciun fel de magie. Bun, i-ai furat abilităţile de Makar, dar tot ar trebui să fi rămas mag, nu? Şi nu este. Orice i-ar anihila magia, asta ar putea să fie partea lipsă din el care-l opreşte să se simtă întreg.

Alex şovăi.

— În plus, adăugă Call, dacă-l aduci înapoi pe Drew fără să apelezi la magie, nu l-ai da pe spate pe Maestrul Joseph.

Alex îl privi cu ochii lui umflaţi.

— Adevărat, spuse el, în silă. Bine, care e ideea ta?

— La Magisterium am învăţat cum să atingem sufletul, spuse Call. Simt că ar trebui să mă uit la sufletul lui Aaron. Poate că voi putea să spun care este problema.

— Şi eu de ce trebuie să fiu aici? vru să ştie Alex.

Call trase adânc aer în piept.

— Eşti mai în vârstă decât noi şi ai studiat mai mult timp. Aşa că gândeşte-te, la ce altceva ar trebui să fim atenţi?

— Şi dacă nu vom putea găsi nimic în neregulă?

— I-aş putea da şi mai mult din sufletul meu, spuse Call, pe un ton coborât. Poate că nu i-am dat îndeajuns.

Alex clătină din cap.

— Treaba ta! spuse el, în cele din urmă. Aaron, urcă-te pe masa de experimente.

Aaron îşi îndreptă privirea spre targa cu rotile pe care se găsea cadavrul şi rămase aşa un timp îndelungat.

— Nu, spuse el, nu vreau.

— E ocupată, oricum, spuse Call.

— Putem da leşul jos, spuse Alex, urmărit de privirea dezgustată a lui Aaron.

Ca să prevină lucrul acesta, Call trase dintr-un colţ o masă încărcată cu cărţi şi o aduse în centrul încăperii. Dădură jos cărţile, iar Aaron se urcă pe ea şi se întinse, cu mâinile pe piept.

Call respiră cu dificultate, simţindu-se şovăitor şi încercând să-şi amintească cum fusese înainte, când îi văzuse sufletul lui Aaron. Era partea pe care trebuia s-o facă singur. Alex nu merita să vadă sufletul nimănui, şi cu siguranţă nu pe al lui Aaron.

Call închise ochii, trase adânc aer în piept şi începu. Era mai greu decât fusese în trecut în Magisterium. Trupul reînviat al lui Aaron părea să-l facă pe Call incapabil să-şi fixeze privirea pe sufletul acestuia. Un suflet înconjurat de un soi de întunecime. El încercă să facă apel la amintirile despre Aaron – Aaron râzând şi mâncând fără fasoane licheni în sala de mese, cernând nisipul, dansând cu Tamara. Dar amintirile deveniră ceţoase. Ceea ce se vedea cel mai limpede era trupul lui Aaron, liniştit şi rece, întins pe masa din încăpere.

Se forţă să-şi amintească cum fusese atunci când pusese o bucată din sufletul său în Aaron – aşa cum electricitatea ar aprinde beculeţele dintr-o firmă cufundată în întuneric. Amintirea se scurse prin el şi, într-un final, găsi o cale deschisă spre prezenţa lui Aaron. Văzu lumina unui suflet, palidă şi limpede, cu un gen de lumină aurie care era Aaron întreg.

Dar o înconjurau tentacule întunecate, ţinând-o în loc, împresurând-o în felul în care iedera se caţără pe ziduri până când piatra se fărâmiţează. Trupul părea să-i pulseze de energia haosului. Call se concentră cu toată puterea şi simţi o răceală îngrozitor de copleşitoare.

Trupul. Era ceva în neregulă cu trupul lui Aaron.

— Ce faceţi aici?

Uşile de la camera pentru experimente fuseseră trântite de perete. Ameţit, Call se aplecă peste masă, în vreme ce Alex scheună şi sări înapoi.

Era Maestrul Joseph şi arăta furios!

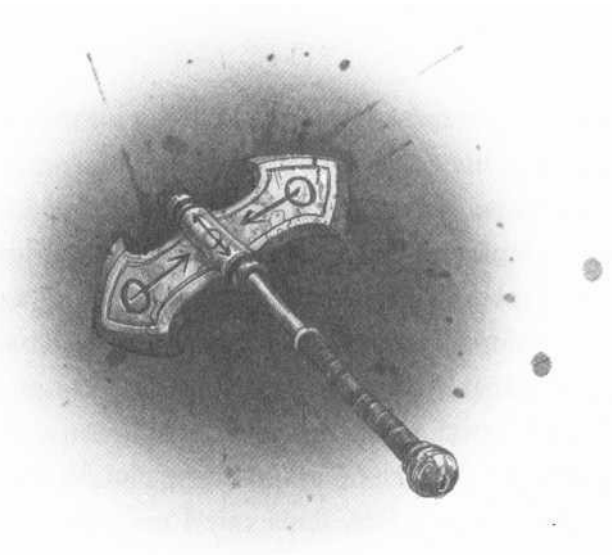

CAPITOLUL TREISPREZECE

Call se trase un pas înapoi de lângă Aaron, împiedicându-se de o carte rătăcită. Maestrul Joseph arăta aşa cum Call nu-l mai văzuse până atunci, cu ochii aprinşi şi mânios din cale-afară. Într-o mână îl ţinea pe Alkahest.

La vederea acestuia, lui Call i se tăie respiraţia.

Înainte, chiar şi în stările sale cele mai năprasnice, Maestrul Joseph îl protejase întotdeauna pe Call. La mormântul Inamicului Morţii, chiar se aruncase în faţa lui Call, pregătit să renunţe la propria sa viaţă pentru a o salva pe a lui. Dar acum arăta gata să-l omoare pe Call, fără nicio ezitare.

— Îl… îl ajut pe Aaron, îngăimă Call.

— Nu poţi să mai umbli în lucrul odată făcut! zbieră Maestrul Joseph, de pe buze zburându-i stropi de salivă. Fără înviere suntem zero! Magii ne vor covârşi şi ne vor distruge. Doar cu ajutorul puterii vieţii veşnice va reuşi armata noastră să nimicească Adunarea!

Aaron, aflat pe masă, se ridică. Nu părea intimidat de corul de ţipete. Îl privea impasibil pe Maestrul Joseph.

— Bine, bine, spuse Call, ridicând mâinile împăciuitor.

Alex se depărtase destul de mult de Maestrul Joseph, retrăgându-se în spate şi sprijinindu-se de perete, cu faţa de culoarea cerii. Call nu-l mai văzuse niciodată pe Alex în postura asta, ceea ce-l îngrozi şi mai mult.

— Nu vă temeţi, totul e în regulă.

Maestrul Joseph făcu un pas în direcţia lui Aaron, apucându-l de gât şi înclinându-i faţa, după care-l examină asemenea unui proprietar nervos de maşină care încearcă să-şi dea seama dacă nu cumva noul său Mercedes s-a procopsit cu vreo zgârietură.

— Callum pare motivat să-mi arate că nu merită efortul. Încă de la început m-a sfidat. Nu şi-a luat rolul în serios. Şi-a bătut joc de marea onoare care i s-a acordat. Mi-a aruncat înapoi în faţă fidelitatea şi sacrificiile pe care le-am făcut, mereu şi mereu. Păi, Callum, cred că îmi ajunge cât te-ai străduit să-mi ruinezi planurile.

— Nu o lua personal, spuse Call. O grămadă de oameni mă consideră tare agasant. Nu doar dumneata.

— Call a încercat să mă ajute, spuse Aaron, smulgându-se din prinsoarea Maestrului Joseph.

Expresia feţei sale avea ceva aproape înspăimântător.

— Nu ai nevoie de ajutor! se răsti Maestrul Joseph, apucându-l de astă dată de umăr. Nu trebuie să se mai „umble” la tine.

— Dă-te de pe mine! spuse Aaron, îndepărtând mâna Maestrului Joseph. Habar n-ai ce am eu nevoie!

Maestrul Joseph mârâi.

— Ţine-ţi gura! Tu nu eşti o fiinţă. Eşti un *lucru.* Un lucru mort.

Aaron îşi întinse braţul şi-l apucă pe Maestrul Joseph de gât. Totul se întâmplase foarte repede – prea repede ca să-i mai lase timp lui Call să reacţioneze în vreun alt fel decât trăgând puternic aer în piept.

Maestrul Joseph îşi ridică mâna ca şi cum s-ar fi pregătit să invoce focul, dar Aaron i-o prinse şi i-o *răsuci* la spate. Cu cealaltă mână continua să-l strângă de gât. Maestrul Joseph se zbătea, căutând aerul, cu privirea tot mai

searbădă.

— Nu! strigă Call, realizând în cele din urmă ce voia Aaron să facă. Aaron, nu!

Dar Call îi poruncise lui Aaron să nu-i dea ascultare niciodată, iar Aaron se conformă. Degetele i se înfipseră şi mai adânc în gâtlejul Maestrului Joseph, până ce se auzi un pocnet asemenea celui produs de o creangă uscată peste care calci.

Lumina din ochii Maestrului Joseph se stinse.

Call gemu, cu privirea fixată pe Aaron, nevrând să creadă că prietenul său făcuse asta, prietenul său cel mai bun, care întotdeauna fusese cea mai bună persoană pe care o cunoscuse vreodată. Pentru prima oară, lui Call i se făcu frică nu *pentru* Aaron, ci *de* el.

Alex scoase un sunet ciudat care se dovedi a fi cuvântul *nu*, rostit iarăşi şi iarăşi, la nesfârşit.

Aaron îi dădu drumul Maestrului Joseph şi făcu un pas înapoi, privindu-şi mâna, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama ce făcuse. Când trupul Maestrului Joseph se prăbuşi la pământ, păru năucit.

Eşti un lucru. Un lucru mort.

Maestrul Joseph zăcea inert la picioarele lui Call, asemenea lui Drew înaintea lui. *Nu a fost de bun augur pentru familia Maestrului Joseph întâlnirea cu mine*, gândi Call cu oarecare amuzament, deşi nimic nu era în vreun fel amuzant.

Alex se lăsă în genunchi. Privea fix trupul Maestrului Joseph.

— Poţi… poţi să-l aduci înapoi, spuse Alex.

— Dar n-o voi face.

Cuvintele ieşiră din gura lui Call, înainte să se gândească. Era mai mult decât şocat de cererea lui Alex – Maestrul îl ameninţase pe Alex cu Alkahest, îşi bătuse joc de el şi-l defăimase. Dar Alex privea cadavrul cu ochi îndureraţi.

— Trebuie, spuse Alex. Cineva trebuie să ne conducă.

Privirea lui Aaron era absentă. Dacă avea vreo remuşcare, n-o arăta.

Alex se apropie încet de cadavrul maestrului Joseph. Lacrimile îi inundaseră chipul, însă nu întinse mâna să-l atingă pe magul mort, ci o îndreptă spre Alkahest. Îl cuibări la piept, iar Call îşi dădu seama ce prostie făcuse că nu-l luase el mai întâi.

— Ăăă… Alex, spuse Call, ce faci?

— N-am crezut că va putea să moară, spuse Alex, părând să nu se adreseze anume lui Call. Vocea lui era coborâtă, de parcă şi-ar fi vorbit sie însuşi. Era un om măreţ. Credeam că va conduce armata, avându-mă alături.

— A fost un om malefic, spuse Call. Într-un fel, tot ceea ce s-a întâmplat – războiul magilor, moartea lui Jericho şi chiar şi moartea lui Drew – a fost din cauza lui. A făcut rău oamenilor.

— El a fost singurul motiv pentru care ai devenit tu important vreodată. A crezut în tine. Şi tu îl vei părăsi aici?

— Cum ai făcut tu cu mine? spuse Aaron, lăsându-se să alunece jos de pe masă şi venind alături de Call.

— Nu am făcut-o ca să arăt că sunt mai bun decât Inamicul Morţii, mârâi Alex, continuând să-l ţină pe Alkahest la piept.

— Nu, spuse Call, ai făcut-o ca să arăţi că erai exact ca el. Se îndreptă spre uşă, cu Aaron după el, iar de acolo se întoarse. Vom pleca. Uite ce e, ştiu că eşti supărat, dar ai putea face bine în lumea asta cu magia haosului pe care-o posezi. Poţi încă să fii faimos şi puternic *fără* să fii şi de partea răului. Fără Maestrul Joseph, putem pune capăt tuturor acestor lucruri.

Alex îi aruncă o privire obosită.

— Bun, rău, spuse el. Care este diferenţa?

Call aştepta ca Aaron să spună ceva. Se aştepta să spună că Alex ar fi trebuit să cunoască diferenţa – dar acesta tăcea. Poate că nici Aaron n-o putea cunoaşte.

Call şi Aaron străbătură coridorul în tăcere, ajunşi repede din urmă de Havoc, care-şi ţinea urechile pe spate şi dădea din coadă. Prin casă se auziră paşi, dar nimeni nu se puse între ei şi uşă. Ieşiră pe gazonul din faţă.

— Încotro mergem? întrebă Aaron.

— Habar n-am, răspunse Call. Să plecăm de pe insulă. Departe de toate astea.

— Şi vin şi eu cu tine? mai întrebă Aaron, care părea să realizeze că uciderea Maestrului Joseph ar putea însemna ceva pentru Call.

Poate că şi o parte din Aaron era preocupată de acest omor. Poate că-şi amintise că fusese un timp când n-ar fi ucis pe nimeni în felul acesta, cu sânge rece, cu mâinile goale.

— Fireşte că vii, spuse Call, dar probabil că Aaron surprinsese ezitarea din vocea lui.

— Bine, spuse Aaron.

O luară spre pădure, urmând drumul pe lângă şirul de copaci care-l mărginea. Piciorul lui Call prinse să-l doară destul de curând, dar nu încetini ritmul. Lăsă durerea să vină, să se accentueze. Şi ce dacă-l copleşea? Şi ce dacă şchiopăta? Durerea îl făcea să simtă totul cu o claritate şi mai accentuată.

Aaron păşea pe lângă el, părând pierdut în propriile gânduri. Cu cât trecea timpul, cu atât mai puţin simţea Call, cu groază, că persoana care-l însoţea era prietenul său, şi cu atât mai mult că era un Călăreţ al Haosului. Chiar şi Havoc părea să-l evite pe Aaron, rămânând lângă Call de partea cealaltă şi nevenind în faţă ca să fie mângâiat. Deşi în ziua precedentă Havoc sărise cu labele pe pieptul lui Aaron ca să se joace cu el, era clar că lupul intuia că acesta se schimbase de când revenise la viaţă. Aaron se schimbase, *într-adevăr.* Dar de ce se întâmplase asta?

Cel puţin se aflau în apropierea apei. Call putea auzi valurile spărgându-se de ţărm. Apoi, dintr-odată, zgomotul acela fu înlocuit de mugetul unor motoare. Pe drum veneau nişte camioane. Deasupra capetelor lor, un elemental ce aducea cu o panglică străbătea cerul.

Call se roti, îl prinse pe Aaron de umăr şi-l trase printre copaci.

— Fugi! Trebuie să fugim! spuse el, deşi ştia că piciorul îl va împiedica să înainteze prea repede.

Apoi din pădure apăru Hugo, urmat de mai mulţi magi, iar în spatele lor, Călăreţul Haosului care aparţinea lui Alex.

Chiar şi după moartea Maestrului Joseph, lui Call şi lui Aaron nu li se permitea să plece.

— Sunt Inamicul Morţii! strigă Call. Eu sunt la comandă. Va trebui să ascultaţi ordinele mele, iar eu vă spun să vă întoarceţi în casă! S-a terminat. Eu sunt Constantine Madden! Eu sunt Inamicul Morţii! Şi spun că totul s-a terminat!

Hugo făcu un pas spre Call, cu un zâmbet pe faţă. Cu o groază sporită, Call îşi dădu seama că nu erau doar magii pe care-i văzuse înainte. Nu doar cei evadaţi din Panopticon şi recruţi precum Jeffrey. Erau şi alţii, unii chiar purtând robele Adunării, probabil proaspăt sosiţi. Trădători, toţi veniţi să lupte de partea greşită. Lui Call i se păru chiar că-l recunoaşte pe tatăl lui Jasper.

Havoc prinse să latre cu putere.

— Poate că ai sufletul lui Constantine, dar nu eşti la comandă, spuse Hugo. Maestrul Joseph a lăsat indicaţii foarte clare. Dacă ceva se va întâmpla cu el, să-l urmăm pe Alex Strike, iar Alex a hotărât să te aducem înapoi, cu forţa dacă este nevoie.

— Dar eu sunt Inamicul Morţii! insistă Call. Uite, eu sunt cel care l-a înviat pe Aaron. Vă aflaţi aici ca să dezlegaţi misterele morţii, nu? Păi, eu sunt cheia de la lacătul morţii! Eu sunt cheia cu care puteţi pătrunde pe ciudatul ei tărâm!

Pentru un moment, după ce Call termină de vorbit, se lăsă tăcerea. Nu era sigur dacă-i convinsese cu logica lui sau nu. Pentru un moment, crezu că-l vor lăsa să plece.

— Poate că eşti… toate chestiile astea, spuse Hugo, dar tot trebuie să te întorci în clădirea principală. Curând va porni bătălia şi trebuie să fim pregătiţi. În momentele astea, tu şi Aaron nu vă aflaţi în siguranţă în pădure. Cercetaşii trimişi de Adunare s-ar putea afla oriunde.

— Nu mă întorc cu tine!

Call ridică mâna, chemând haosul. Poate că, dacă le-ar fi

arătat cine era şi ce putea să facă, îi vor da pace. Poate că, dacă-şi vor da seama că nu va ceda fără luptă, le va fi frică să nu-l rănească. În el, puterea se concentra treptat. Aproape că o secătuise încercând să găsească ce era în neregulă cu Aaron. Cu o bucată de suflet lipsă, era atât de slab! Avea nevoie de mai multă putere.

Din obişnuinţă, întinse mâna spre Aaron, contragreutatea sa. Dar atingându-l simţi ca şi cum ar fi băgat mâna într-o apă îngheţată. Mintea îi fu cuprinsă subit de un vid întunecat şi rece. Lui Call i se făcu negru în faţa ochilor şi dădu drumul unui ţipăt.

↑≈△○◎

Când Call se trezi, avea mâinile legate la spate, iar capul îi atârna într-o parte. Pentru un moment, recăpătându-şi cunoştinţa, se crezu înapoi în Panopticon. Abia observând unde se afla – în salonaşul victorian care-ţi stârnea fiori al Maestrului Joseph –, îşi aminti tot ce se-ntâmplase. Maestrul Joseph… Tamara… Aaron…

Aaron!

Coborându-şi privirea, văzu că era legat de un scaun, cu gleznele priponite de picioarele acestuia şi cu încheieturile de la mâini fixate strâns la spate.

— Te-ai trezit, spuse Aaron, aflat atât de aproape el, încât Call crezu că şi acesta era legat de un scaun şi că probabil scaunele erau legate între ele.

Call se mişcă un pic pentru a-şi verifica ipoteza şi greutatea mare i-o confirmă.

— Ce s-a petrecut? întrebă el.

— El susţine…, începu Aaron.

Dar înainte să poată continua, în încăpere intră Hugo, urmat de Alex. Prin uşa deschisă, Call o auzi pe Anastasia vorbind unor magi. Pentru un moment, avu impresia chiar că distinsese o voce pe care o cunoştea, fără însă s-o poată preciza.

Alex era îmbrăcat într-o tunică lungă şi neagră, încheiată până la gât, cu părul dat cu grijă la spate, pentru

a-i lăsa faţa descoperită. Nu mai arăta obosit sau înspăimântat. Ochii îi scânteiau, iar pe un braţ îl ţinea pe Alkahest, care strălucea de parcă atunci fusese şlefuit.

— Pe bune? Arăţi ca şi cum ai da o probă pentru următorul film Matrix, spuse Call, după care-şi dădu seama că poate n-ar trebui să fie aşa impertinent cât timp era legat de un scaun.

— Eu sunt la conducere acum, aşa cum ar fi trebuit să fiu dintotdeauna, spuse Alex. Posed toate cunoştinţele lui Constantine şi experienţa Maestrului Joseph. Eu sunt noul Inamic al Morţii.

Call trebui să-şi muşte buza pentru a nu-l tachina din nou.

— Aş putea transfera puterea ta de Makar mie însumi şi să fiu cel mai puternic utilizator al haosului care a trăit vreodată. Ori mi te supui mie şi devii locotenentul meu devotat, Callum, ori te ucid chiar aici.

— Este o ofertă de nerefuzat, spuse Call. Dar măcar eşti sigur că aşa funcţionează Alkahest?

— Nu-l poţi ucide, spuse încet Aaron. Cum nu mă poţi ucide nici pe mine. Fără noi, armata ta se va împrăştia.

Gura lui Alex se strâmbă într-un rânjet.

— Ba nu se va împrăştia.

— Ba da, întări Call, preluând ştafeta de la Aaron. Ei sunt interesaţi să-i aducă pe morţi înapoi. Eu am făcut asta. Tu, nu. Şi toţi ştiu asta.

— Are dreptate, spuse Aaron. Au venit să-i urmeze pe Maestrul Joseph şi pe Call, nu pe un adolescent pe care nu-l cunosc.

Alex surâse în batjocură.

— Te rog! Call a explicat cum se aduc înapoi morţii. Şi-a folosit propriul suflet. Pot să fac acelaşi lucru oricând vreau eu, aşa că nici nu mai am nevoie de el. *De tine* am nevoie. Fireşte. *Tu eşti* dovada că se poate, însă de el mă pot dispensa.

— Dacă moare, n-am să te ajut, spuse Aaron, pe un ton rece. S-ar putea să nu te ajut oricum.

Alex părea gata să dea cu piciorul în pământ, dar loc de

asta, scoase un cuţit din buzunarul interior al tunicii. Era un obiect curbat şi nesuferit, care-l făcu pe Call să se gândească la Miri, propriul său pumnal, pe când era la Magisterium. Se sili să zâmbească.

— Ia zi, Call, rişti să vezi dacă o s-o fac oricum sau vrei să-mi promiţi că-mi vei fi loial? Vei lupta de partea noastră în bătălia care stă să-nceapă?

— O să lupt de partea voastră, spuse Call. La urma urmei, Aaron şi cu mine nu avem unde merge. M-ai văzut fugind cu Tamara şi Jasper? M-ai auzit când am spus în faţa Adunării că nu am fost reţinut împotriva voinţei mele? Toţi ceilalţi mă urăsc. Trebuia să te iei după asta.

Alex zâmbi şi tăie cu cuţitul funiile care-i ţineau de scaune. Call se ridică, simţind o durere acută în piciorul beteag. Apoi se ridică încet şi Aaron.

— Veniţi! spuse Alex, ieşind din încăpere.

Cât timp fuseseră legaţi, soarele apusese. Grăbind pasul pe hol, în urma lui Alex, văzură prin ferestre că se lăsase întunericul. Părăsind salonaşul, Call putu zări că pajiştile uriaşe din afara casei erau luminate de sfere aprinse de focul magic.

Ajunseră pe veranda casei şi rămaseră acolo cu ochii mari, Alex fălindu-se lângă ei. La lumina pâlpâitoare a focului, pajiştea devenise un câmp de luptă sinistru. Cu faţa spre casă se afla o masă de magi în robele verzi ale Adunării şi în uniformele negre ale Magisteriumului. Aflate cu spatele la casă erau trupele Maestrului Joseph.

Acum erau trupele lui Alex. În cea mai mare parte, Call nu le putea vedea decât spatele, dar erau o mulţime. Crezu că-i recunoaşte pe Hugo şi pe mai mulţi magi. Formau un zid din mai multe rânduri plasate în faţa casei, privind înainte cu o hotărâre întunecată.

Între cele două tabere era un spaţiu gol cam de mărimea unui teren de fotbal. Call se apropie de zăplazul verandei şi auzi un lătrat.

— Havoc! spuse el.

Lupul apăru de după casă şi urcă scările, lipindu-şi capul de piciorul lui Call. Acesta se chirci de durere, dar se

aplecă să-l mângâie pe cap. Se simţea uşurat să-l aibă pe Havoc, singurul dintre prietenii săi care nu se schimbase.

Trase cu coada ochiului la Aaron. Profilul acestuia se contura în lumina roşu-portocalie. Ochii lui verzi arătau şi mai întunecaţi. Îşi aminti cum Aaron îl strânsese de gât pe Maestrul Joseph până i-l rupsese şi simţi un junghi în inimă. Într-un fel, Aaron îi lipsea acum mai mult decât atunci când fusese mort. Era ca şi cum l-ar fi adus pe Aaron înapoi şi, din acel moment, tot ceea ce reprezentase Aaron se evaporase din el, asemenea ceţii deasupra unui râu.

Dar de ce? Gândul îi chinuia mintea lui Call. Problema era trupul lui Aaron. Dacă l-ar pune într-un trup diferit – dacă muta sufletul lui Aaron în felul în care Constantine şi-l mutase pe al său –, s-ar fi schimbat oare situația?

Havoc lătră iarăşi când se deschise uşa şi Anastasia veni şi ea pe verandă. Purta platoşa ei alb-argintie, curăţată acum, cu părul răsucit într-un coc uriaş, de culoarea cositorului. Se mişcă lin spre Call.

— Callum, spuse ea, mă bucur că ţi-a venit mintea la cap şi ai hotărât să lupţi alături de Alex.

— Nu mi-a venit mintea la cap, spuse Call. Pur şi simplu m-a ameninţat că, altfel, mă ucide.

Ea clipi. Call nu se putu abţine să nu se întrebe: chiar nu conta pentru ea că Alex ar fi putut ucide sufletul lui Constantine? Dar orice compromis ar fi făcut Anastasia cu mult timp în urmă pentru a accepta ceea ce făcuse fiul ei şi a-l avea înapoi cu orice preţ, părea să fi dispărut în ceaţă.

— După ce bătălia se va încheia, spuse ea, vom merge undeva unde să-l înviem pe Jericho şi vom trăi în pace.

— Destul, Anastasia! strigă Alex. Maestrul Joseph a tolerat iluzia asta ridicolă, dar eu n-o voi face. Callum nu este fiul tău. Nu-mi pasă ce crezi tu. El nu este Constantine Madden şi, dacă te guduri pe lângă el, asta nu va schimba cu nimic situaţia. Nu te iubeşte.

Expresia Anastasiei se înăspri dintr-odată. Ceaţa se ridica, iar Call nu era sigur că lui Alex îi va plăcea ceea ce urma să vadă.

— Alex, ai face bine să-ţi aminteşti că ai nevoie de mine, spuse Anastasia. Şi de elementalele mele.

— Şi ai face şi tu bine să-ți aminteşti că, dacă trebuie să consideri pe cineva drept fiul tău, acela sunt eu.

— Eu cunosc sufletul lui Call, spuse Anastasia, deşi Call se îndoia că ar fi adevărat. Nu pe al tău.

Alex făcu o strâmbătură.

— Sunt o grămadă de chestii aici, îi întrerupse Aaron, ca şi cum n-ar fi vorbit nimeni.

Alex făcu ochii mari, iar Call privi de-a lungul insulei.

Era adevărat. Armata Călăreţilor Haosului ieşise din lac. Stăteau în rânduri dese, cu hainele zdrenţuite de atâta stat în apă. Lângă ei se aflau elementalele: şerpi lungi, aeratici, înfăşuraţi pe după copaci, şopârle în flăcări, păianjeni uriaşi făcuţi pe de-a-ntregul din piatră. Call nu zărea niciun elemental de apă, dar, dacă existau, probabil că zburdau prin râu.

Call privi din nou în direcţia magilor. Crezuse că recunoaşte o voce ceva mai devreme, dar acum îşi dădu seama că îi ştia pe mai mulţi dintre cei prezenţi acolo. Lângă Hugo se aflau câţiva membri ai Adunării, dimpreună cu mai mulţi părinţi pe care-i cunoscuse la Magisterium. Tatăl lui Jasper era şi el, făcându-l pe Call să-şi piardă respiraţia.

Dar, străbătând mulţimea în direcţia lui Alex, era cineva care-i produse lui Call un şoc şi mai mare: sora mai mare a Tamarei, Kimiya.

O clipă mai târziu, se arunca în braţele lui Alex.

— Sunt aşa de bucuroasă că eşti bine, şopti ea.

Chiar şi Alex arăta surprins.

— Kimiya?

— Kimiya, ce-i în capul tău? întrebă Call. Ar trebui să fii de partea surorilor tale.

Kimiya se roti şi-l privi furioasă.

— Ravan nu este sora mea, spuse ea. A fost nimicită de foc. Acum este un monstru. Cea mai bună prietenă a mea, Jen, este moartă…

Buzele îi tremurau.

— Urăsc moartea, spuse ea. Dacă Alex vrea să distrugă moartea, atunci vreau să fiu de partea lui.

Alex îi aruncă lui Call, peste capul Kimiyei, o privire trufaşă.

— Du-te şi alege-ţi o armă, dragă, spuse el, mângâindu-i părul lung şi negru. Vom lupta cot la cot.

Kimiya dispăru în casă. Alex îi rânji lui Call, care abia se abţinea să nu se repeadă la el şi să-l strângă de gât. De altfel, Alex îi tăie din elan apropiindu-se de el şi apucându-l pe după umeri cu mâna cu care nu-l ţinea pe Alkahest. Lângă el, Hugo îl sprijinea pe Aaron.

— Loiali susţinători! strigă Alex, iar Call şi Aaron fură împinşi pe scări în jos, în centrul unui cerc de lumină format de mai mulţi magi. Iată-i! Callum Hunt, reîncarnarea lui Constantine Madden, şi marea lui realizare – Aaron Stewart, înviat din morţi!

Se auziră ovaţii. Call îi auzi pe oameni strigând numele lui Aaron. Se simţea năucit. Semăna foarte mult cu vremea când Aaron fusese declarat Makar, eroul Magisteriumului, dar totuşi nu era nimic din acea vreme.

— Şi acum…, începu Alex, dar Hugo îl întrerupse.

— Maestrul Strike! spuse el. Priviţi! Cealaltă tabără agită un steag, vor tratative.

— Se predau? spuse Alex pe un ton care friza dezamăgirea. Deja?

Hugo clătină din cap.

— Nu, vor să discutăm înainte de începerea bătăliei.

— Ne trimit un mesaj. Vor să vorbească.

Anastasia făcu un pas în faţă, cu o expresie încordată pe faţă.

— Dar numai cu Call.

— Nu, spuse Alex, le interzic.

Aaron păru gata să-şi spună punctul de vedere, dar Call îi puse mâna pe braţ.

— Bine, spuse el lui Alex, probabil că vor să pună mâna pe mine, închipuindu-şi că armata ar deveni de prisos fără mine.

— *Eu* conduc această armată, spuse Alex cu mânie.

Call zâmbi, sigur pe el.

— Sunt încă Inamicul Morţii.

Alex se întoarse spre Anastasia. Arăta îndeajuns de iritat ca să bată cu piciorul în pământ.

— De ce vor să-i vorbească lui Callum?

Kimiya ieşi din casă, ţinând un topor de piatră. Pe el erau cioplite numeroase simboluri de aer şi de pământ care, presupunea Call, îl făceau îndeajuns de uşor ca să fie ţinut în mână.

— A fost ideea Tamarei, spuse ea. Tamara i-a convins pe părinţii noştri că se poate avea încredere în el. Că poate fi crezut pe cuvânt.

Ea clătină din cap.

— Sincer, cred că vrea să-şi ia rămas-bun pentru ultima oară.

Pe chipul lui Alex apăru un rânjet plin de cruzime.

— Habar n-aveam că era ceva între tine şi Tamara, Callum.

— Nu e ceea ce crezi, spuse Call.

Scâncetul din vocea sa sună ridicol, îndeajuns de ridicol ca Aaron să-şi ridice sprâncenele. Ar fi spus că prietenul Call o făcea pe prostul.

— Am greşit. Vei *merge*, Callum Hunt, spuse Alex râzând, având vădita impresie că-l tulburase pe Call. Vei merge şi le vei spune exact ceea ce vreau eu să le spui. Vei duce cuvintele mele magilor din Adunare, iar ei vor afla cine este conducătorul real al acestei armate.

Call se strădui s-o facă pe ursuzul, dar creierul îi lucra cu rapiditate. I se ivise şansa să ajute Adunarea. Dar cum să-i ajute?

Trase adânc aer în piept. Va trebui să-i facă să înţeleagă cu ce forţe aveau să se înfrunte. O masă informă de elementale, Călăreţi ai Haosului şi magi. Aveau nevoie de informaţia asta. Şi de aceea că maestrul Joseph era mort.

— Nu te mai întoarce, îi şopti Aaron.

Call clătină din cap.

— Şi să te părăsesc aici? Nici vorbă.

Aaron nu mai scoase niciun cuvânt. Nu insistă şi nici nu

dădu vreo explicaţie.

— V-am auzit, spuse Alex.

Îmbrăcat în negru şi scrutând pe sub sprâncene spre magii din Adunare, arăta asemenea unei păsări de pradă întunecate.

— Voi vedea dacă vrei să rămâi acolo, Call. Dacă vrei să devii un trădător. Şi, dacă aşa va fi, voi porunci tuturor Călăreţilor Haosului să atace şi să nu se oprească până nu te vor ucide.

Kimiya scăpă un mic geamăt. Call se roti şi văzu cum un val de foc porneşte dinspre linia magilor Adunării, peste pajiştea pustie, îndreptându-se spre forţele lui Alex.

Iarba nu luă foc, valul păru să zboare pe deasupra ei, extinzându-se pe măsură ce se apropia. Alex miji ochii.

— Vin după noi, spuse el. Call, ajută-mă să poruncesc Călăreţilor Haosului…

— Nu, spuse Kimiya punând mâna pe încheietura lui Alex. Este Ravan.

— Ne *atacă!*

Vocea lui Alex deveni un ţipăt, dar Ravan era deja lângă ei. Devenise un stâlp de pălălaie şi vâlvătăi ce se înălţa din iarbă, fumul cenuşiu împletindu-se cu văpăile portocalii.

Fumul prinse tot mai mult contur, devenind tot mai material, până ce în faţa lor se înfăţişă o fată de culoarea cenuşii. Era materială şi părea reală. În jurul ei pluteau poalele unei rochii fumurii. Părul îl avea lung, iar pe vremuri fusese negru. Acum lucea într-un argintiu prăfos. Chipul ei îi amintea lui Call de Tamara şi simţi cum i se ridică stomacul în gât.

Trei dintre magi trimiseră un scut de gheaţă între ea şi forţele lui Alex, dar ea se mărgini să hohotească.

— Îl voi însoţi pe Callum Hunt până la locul tratativelor, spuse ea. Acum sunt paşnică, dar, dacă mă loviţi, voi arde pământul pe doi kilometri în jur.

Chiar putea să facă asta? se întrebă Call. Cât de ucigătoare avea să devină această înfruntare a magilor?

— Monstrule! spuse Kimiya, revoltată.

Ravan zâmbi în colţul gurii.

— Surioară, spuse ea Kimiyei, făcându-i semn lui Call s-o ia înainte. Callum, trebuie să ne grăbim.

Call îi aruncă lui Aaron o privire care spunea că se va întoarce, după care ocoli scutul de gheaţă şi o urmă pe sora Tamarei străbătând pajiştea.

Se lăsă o tăcere sinistră. Şi vântul părea să se fi oprit, în vreme ce păşeau prin iarbă, îngăduindu-i lui Ravan să-şi păstreze forma umană. Apropiindu-se de cealaltă tabără, Call distinse trei siluete care-l aşteptau. Pielea întunecată a Maestrului Rufus contrasta cu roba verde-închis a Adunării. Lângă el se găsea Tamara, îmbrăcată în uniforma şcolară, cu părul negru tot lăsat peste albul acesteia. Iar lângă Tamara se afla Jasper. Chipul lui imobil exprima furia, iar ochii îl urmăreau pe Call, care se apropia.

Când Call ajunse în faţa lor, Ravan începu să se risipească. Valuri de cenuşă se desprindeau din ea. Pentru o clipă, evaporându-se aşa, îl privi pe Call. Avea ochii portocalii, în ei ardeau vâlvătăi.

— *Nu-mi răni surioara*, şopti ea. *Ei îi pasă de tine.*

Apoi dispăru.

Call se opri în faţa lor – prietenul lui, fosta lui iubită şi fostul lui profesor. Un timp, nimeni nu vorbi.

— Call…, începu Tamara.

— Nu am prea mult timp, o întrerupse Call.

Credea că nu va putea răbda să audă ce avea ea de spus. Prinse să vorbească repede, fără să privească la careva în ochi. Descrise din ce era formată armata lui Alex şi ce i se întâmplase Maestrului Joseph. În vreme ce vorbea, unul dintre membrii Adunării – Graves – se desprinse de ceilalţi şi păşi spre ei. Nu-l admirase niciodată pe Call, iar Call încerca să ignore prezenţa lui acolo.

Pe măsură ce Call înşira ce avea de spus, expresia neutră de pe chipul Maestrului Rufus devenea tot mai preocupată.

— Callum, interveni el, în cele din urmă, tu susţii că Maestrul Joseph este *mort*? Şi că Alex Strike şi Anastasia Tarquin conduc trupele?

Call dădu din cap.

— Deşi mai mult Alex. Uite ce e, mă predau! Mă predau! A fost o greşeală uriaşă. Promite-mi că nimic nu i se va întâmpla lui Aaron şi eu voi face ce vei vrea tu.

La auzul numelui, chipurile lor se întunecară. Graves îndreptă un deget osos spre el.

— Callum Hunt, ceea ce ai făcut tu poate crea o fisură în lumea magilor, care nu va mai putea fi astupată vreodată. Morţii nu ar trebui să mai învie. Aaron trebuie distrus, de dragul sufletului său, dacă nu pentru altceva.

— Şi tu gândeşti la fel? întrebă Call, întorcându-se spre Tamara.

Ochii ei licăreau, ca şi cum şi-ar fi reţinut lacrimile, dar vocea ei era hotărâtă.

— Cred că ai adus înapoi o parte din Aaron, dar nu pe Aaron pe de-a-ntregul, îi spuse ea. Nu cred că ar vrea să trăiască aşa.

Dar dacă încep să înţeleg ce am făcut greşit? voia el s-o întrebe, însă ştia dinainte răspunsul. Era prea târziu. *Dar dacă încă mai pot repara ceva? Dacă-l pot repara chiar pe el?*

Call nu era sigur că acest lucru ar fi posibil. Era numai un bob de gând într-un colţ al minţii. Ceva în legătură cu trupul lui Aaron, un trup care fusese mort… trupul lui, al lui Call, fusese viu atunci când Constantine îşi pusese sufletul lui în el…

Dar lucrul la care cugeta el părea să fie ceva ce nu va putea fi împlinit niciodată.

Care *nu trebuia* împlinit.

— Lăsaţi-l pe Aaron să aleagă, spuse Call, coborându-şi privirea.

— De parcă el ar putea să facă alegeri, pufni Graves. Măcar poate vorbi?

Tamara se înroşi. Call îl privi fix pe Graves.

— Da, poate alege să facă anumite lucruri. El l-a ucis pe Maestrul Joseph şi a făcut-o de unul singur cap-coadă.

Tamara uită să mai respire.

— Aaron l-a ucis pe Maestrul Joseph?

— Da, spuse Call. Şi ar trebui să i se îngăduie să

hotărască dacă vrea să trăiască sau nu şi unde vrea să meargă! Eu l-am adus înapoi. Îi datorez acest lucru.

— Ce mai contează, spuse Graves, deşi arăta îngrozit. Tu nu poţi să te întorci la Magisterium.

— Atunci trimiteţi-mă înapoi la Panopticon, spuse Call. Întemniţaţi-mă pe mine. Dar nu pe el.

— Nu te poţi întoarce la noi, Callum, spuse Maestrul Rufus cu blândeţe.

Dar Graves îl întrerupse:

— Nu purtăm tratative cu tine ca să vă oferim ţie şi monstrului tău vreun ajutor. Am cerut să vorbim cu tine pentru că familia ta şi prietenii tăi au convingerea că ai putea fi determinat să faci ceea ce trebuie.

Privi în jur, ca şi cum nu-i venea să creadă cât de idioţi erau prietenii lui Call.

— Să fac ceea ce trebuie? repetă Call, neştiind la ce se referea Graves.

Singurul aspect asupra căruia era sigur era acela că nu avea să-i placă ce urma să audă.

Graves continuă:

— Înainte vreme, am plecat la război împotriva forţelor Inamicului. Şi, da, poate că Alex este mult inferior, dar nu şi trupele sale. El este Makar, iar noi nu avem de partea noastră niciun Makar.

Call deschise gura, dar Jasper clătină din cap şi, de data asta, Call tăcu. Şi-ar fi dorit ca tatăl său să fi participat la aceste tratative. Îşi imagină că Alastair l-ar fi sprijinit, dar pricepu de ce nu-l lăsaseră să vină. Alastair ar fi pus punctul pe i, spunându-i ce se întâmpla cu adevărat.

— Am avut parte de mai mulţi trădători şi vânzători decât am estimat. Există o singură cale pentru a termina cu asta o dată pentru totdeauna. Va trebui să-ţi foloseşti magia haosului ca să-l nimiceşti pe Alex Strike… şi pe tine însuţi.

Call rămase fără suflu.

— *Ce?* întrebă Jasper.

Tamara explodă furioasă:

— Nu cu asta am căzut de acord! Trebuia ca el să-l

nimicească pe Maestrul Joseph şi totul i se va fi iertat!

Se roti cu faţa spre Call.

— Le-am spus că nu credeai nici tu când le-ai transmis că eşti Inamicul Morţii, că ai spus-o ca Alex şi Maestrul Joseph să nu bănuiască cumva că eşti de partea noastră. Ştiu că l-ai adus înapoi pe Aaron pentru că ţii la el, Call, şi nu din vreun alt motiv.

— Graves, este intolerabil! spuse Maestrul Rufus. Este un copil. Nu-i poţi cere să se autodistrugă.

— Este Inamicul Morţii, spuse Graves. El singur a recunoscut.

Call prinse să se retragă. Se simţea rău. Putea Maestrul Rufus să argumenteze oricât, Adunarea decisese deja şi Adunarea avea ultimul cuvânt. Îl voiau mort. Nu putea să facă nimic împotriva acestei hotărâri.

— Call, spuse Maestrul Rufus, Call, întoarce-te…

Dar Call plecase, zorind pasul prin iarbă spre armata lui Alex, spre Anastasia Tarquin şi Călăreţii Haosului. Încercase din răsputeri să scape de ei, nedându-i prin cap că se va întoarce grabnic la ei.

Lătrând, Havoc îi ieşi în întâmpinare, ochii lui scânteietori lucind în lumina lunii ca nişte puncte de foc. Call îl prinse de coamă şi alergă restul drumului, pe jumătate aplecat peste lup, durerea din picior împletindu-se cu cea din cap.

S-ar fi întors în casă, dar prea mulţi Călăreţi ai Haosului şi trădători ai Adunării îi blocau calea. Alex se găsea alături de Kimiya şi Anastasia. Rânjea. Retras în spatele lui se găsea Aaron. Hugo îşi ţinea o mână pe umărul lui, nu o mână prietenoasă, ci una ameninţătoare.

— Ei, cum ţi-a plăcut, Call? întrebă Alex. Kimiya mi-a spus că ei voiau ca tu să te sacrifici pentru a-l omorî pe Maestrul Joseph. L-a auzit pe Graves vorbind despre asta. Te bucură să afli cât de mult te apreciază Magisteriumul, nu?

Call simţi un ghimpe în inimă. De aceea îl lăsase Alex să meargă la tratative! Nu pentru că avea încredere în Call sau pentru că fusese indus în eroare de pretinsa lui

nelinişte, ci pentru că era convins că în niciun caz Call nu se va sacrifica.

Şi avusese dreptate. Call fugise de magii Adunării. Call se gândi la primul lui an la şcoala magiei. Sfârşitul catrenului său. *Call voia să trăiască.*

— Tamara, întrebă Kimiya, era bine? Nu va intra în luptă, nu?

Call deschise gura, dar o închise imediat. Kimiya nu merita să afle nimic despre Tamara. Nu avea de ce să pretindă că se interesează de Tamara, când o părăsise.

— Îl am pe Alkahest, spuse Alex, ridicând arma. Vei lupta alături de noi, Call, ori vei muri şi va muri şi Aaron. Acum ai priceput, da?

Call respiră adânc, încercând să se întărească. Îi venea să urle. Îi venea să plângă. Dar nu putea să se manifeste în maniera asta.

— Da, mi-au făcut o ofertă insultătoare. Şi ce dacă? Deja m-au abandonat.

Call îl privi pe Alex în faţă, încercând să-şi prefacă furia în încredere.

— Am mai spus: nu am unde să merg în altă parte.

Alex zâmbi într-un colţ al gurii.

— Mă bucur să aud că nu ţi-au schimbat convingerile.

Aaron veni lângă el, dar nu-l întrebă cum îi era şi nici nu-i puse mâna pe umăr.

— Azi vor muri foarte mulţi oameni, nu-i aşa? întrebă el în schimb.

Nu părea preocupat din cale-afară, ci doar curios.

— Aşa cred, spuse Call.

Îi părea totul stupid şi imposibil, dar se întâmpla. Mulţi oameni – oameni buni – aveau să fie loviţi. Şi aveau să moară, aşa cum murise şi mama lui.

— Tu îi vei conduce pe Călăreţii Haosului ai Inamicului Morţii din flancul stâng, îi spuse Alex. Eu îi voi conduce pe ai mei din flancul drept. Anastasia va conduce elementalele de deasupra. Hugo se va pune în fruntea magilor care ne vor sprijini de la o distanţă sigură. Îi vom zdrobi. Nu te deranjează să fii în linia întâi, nu?

— Fireşte că nu, spuse Call.

Era sigur că Alex îi considera pe Călăreţii Haosului ai lui Constantine de prisos şi dorea să-l sacrifice pe Call cu prima ocazie care s-ar fi ivit. Poate chiar punând la cale un mic accident.

— Aaron va rămâne cu mine, spuse Alex, făcând varianta cu „accidentul” şi mai plauzibilă.

— Nu vreau să fac asta, se opuse Aaron pe un ton egal, care-l puse pe Call pe gânduri.

— N-ai încotro, spuse Alex. Dar nu-ţi face griji pentru Call. Nu va fi singur. Havoc poate să-l însoţească.

La auzul numelui său, lupul Călăreţ al Haosului lătră o dată.

Call îl privi pe Aaron. Ar fi insistat ca prietenul lui să vină cu el, asta dacă Alex nu l-ar fi trimis pe Call la moarte sigură, ceea ce însemna că şi Aaron avea să înfrunte aceeaşi primejdie.

Chemându-i pe Călăreţii Haosului şi ordonându-le să se poziţioneze în mici rânduri bine închegate, Call se gândi la ce spusese Graves. Păreau o armată de soldaţi de plumb prefăcută într-una uriaşă şi îngrozitoare.

Call căutase să evite acest lucru încă de pe când aflase că sufletul lui aparţinuse lui Constantine Madden. Îi era teamă că ar fi putut deveni asemenea Inamicului Morţii, că ar putea fi cauza durerii, a fricii şi a morţii. Încercase să facă alegeri bune, dar, deşi fiecare alegere separată părea bună – în fine, *cele mai multe* păreau bune –, iată că-l aduseseră în postura aceasta.

Putea găsi justificări, dar justificările nu-şi mai aveau locul. Nu mai conta faptul că Graves era un ticălos, din moment ce avusese dreptate. Chiar dacă nu Call fusese la originea evenimentelor, rămânea cel care le putea îndrepta.

Mai trebuia să-şi imagineze cum.

— Mişcă-te! strigă Alex. Ordonă-le!

— Haideţi! se adresă Call Călăreţilor Haosului. Pornim în marş!

— Daaa, mugiră aceştia într-o limbă înţeleasă numai de

Call.

Şi prinseră să înainteze.

Tropotele lor zguduiau pământul în vreme ce se îndreptau spre armata Adunării, care se strângea la marginea apei. Aerul de deasupra lor pârâia din cauza magiei elementale. După ei veneau Călăreţii Haosului ai lui Alex şi magii.

Call nu se mai simţise niciodată aşa de nepregătit pentru un lucru anume. *Este ca la testul Fierului,* se gândi el. *Tot ce ai de făcut este să pierzi.*

Trebuia să se asigure că partea alături de care lupta avea să piardă spectaculos!

CAPITOLUL PAISPREZECE

Se asemăna cu tabloul pe care-l văzuse Call în ultimul Război al Magilor, cel în care Verity Torres murise pe câmpul de luptă în înfruntarea cu Constantine Madden.

Doar că acum el *era* Verity, pregătit să moară. Aaron i se destăinuise lui Call că se temea că va muri pe câmpul de luptă asemenea lui Verity, un Makar sacrificându-se pentru binele Adunării Magilor. Iată însă că urma să moară Call. Call, pe care Adunarea îl ura.

Într-un fel, el era Verity şi Constantine deopotrivă. Mergând în fruntea armatei de Călăreţi ai Haosului, cu Havoc alături, gândul îi zbura la ei. Putea auzi şoaptele Călăreţilor în limba lor moartă şi ciudată. Îi cereau ordine, voiau să ştie ce dorea de la ei.

Flancul lui se apropia de magii Adunării dinspre vest. Îl putea vedea pe Alex apropiindu-se dinspre est – Alex purtând masca de argint a Inamicului Morţii. Cu ea pe faţă, părea neomenesc, jumătate stafie, jumătate monstru. Call îl auzi pe Alex strigând şi zări fulgerarea arămie a lui Alkahest prin aer, când Alex le făcu semn Călăreţilor săi să atace.

Dădură năvală înainte, înconjurându-l, iar trădătorii

Adunării – puşi cu toţii sub comanda lui Hugo – se ridicară şi ei ca un val. Doar Aaron rămăsese nemişcat, pe locul pe care se găsea, o siluetă singuratică şi întunecată, Makarul demult uitat, aidoma unei stânci în mijlocul unui râu, în vreme ce Călăreţii Haosului se scurgeau pe lângă el.

Loviră flancul de est al magilor Adunării şi se auziră ţipete. Call îi căuta îngrozit din priviri pe Tamara şi pe Jasper, dar nu reuşi să distingă niciun elev printre luptători. Spera că fuseseră duşi în spatele frontului, unde să poată fi protejaţi.

Curând, spaţiul liber dintre cele două tabere dispăru. Se dezlănţuise infernul – tatăl lui Jasper şi Maestrul Rufus se loveau cu săgeţi de gheaţă ascuţite. Maestrul Rockmaple înfrunta mai mulţi Călăreţi ai Haosului cu o spadă curbată alchimică. Pătrundea în trupurile lor, făcându-i să se prăbuşească şi să se chircească la pământ.

Ravan plutea, învăluită în fum, pe deasupra magilor Adunării, schimbând snopi de flăcări cu Anastasia. Bună parte din uniforma Anastasiei era arsă, dar ea se menţinea în luptă.

— Call! se auzi strigătul furios al lui Alex, pe deasupra vacarmului bătăliei. Call, *atacă!*

Call trase adânc aer în piept. Ştia ce avea de făcut. Cu Călăreţii Haosului sub comanda sa, armata lui Alex se va putea arăta în stare să copleşească armata Adunării. Fără ei, lui Alex îi va fi mult mai greu să învingă.

Call se folosi de magia vidului pentru a-şi trimite voinţa către Călăreţii Haosului de sub comanda sa, astfel încât aceştia să priceapă bine ordinele sale.

— Voi, pe care eu v-am creat! strigă el. *Dansaţi!*

Numaidecât, asemenea unui monolit, executară mişcările sincronizate dorite de Call. Îşi ridicară picioarele şi se rotiră, fredonând o melodie neauzită de nimeni. Îşi aruncau mâinile în aer. Se legănau. Se lăsau în patru labe.

Era de un ridicol neînchipuit. Era atât de ridicol încât, pentru o clipă, toţi ceilalţi se opriră să privească. Până şi elementalele deveniră curioase.

Câţiva magi chiar izbucniră în râs.

Dar Alex nu râdea. Arăta furios din cale-afară.

— *Idiotule!* urlă el, zburând spre locul în care se găsea Call. M-ai dus de nas pentru ultima oară!

Masca de argint se lumină şi Call îşi văzu reflexia în ea. Alex şi-o scoase, descoperind o faţă înroşită de mânie. Alkahest îi luci în cealaltă mână şi Call nu se mai îndoi de ce avea în cap.

Cel puţin Call se asigurase că toţi Călăreţii Haosului conduşi de el erau ocupaţi şi aşa aveau să rămână pentru o vreme. Pusese îndeajuns de multă magie în ordinele sale încât să-i fie greu lui Alex să intervină, dar asta îl şi lăsase pe Call pustiit chiar înainte de luptă. Şi, cum magia se scurgea din el mai repede de când renunţase la o parte din sufletul său, să-l învingă pe Alex nu era un lucru uşor.

Pe de altă parte, nu ţinea să supravieţuiască luptei.

Folosindu-şi puterea, Call deschise o bortă în vid. Putea percepe haosul de acolo, rece, uleios şi pulsând parcă promisiunea unei enorme puteri. Alex ridică braţul în care-l ţinea pe Alkahest şi-l îndreptă spre Call. Call încercă să folosească haosul, să-l trimită spre Alex, dar se mişca prea încet.

Havoc ajunse înaintea lui.

Lupul Călăreţ al Haosului se aruncă asupra lui Alex, muşcându-l de încheietura acoperită cu metal. Raza care ar fi trebuit să-l lovească pe Call îl lovi pe lup.

— Havoc! strigă Call.

Dar raza izbi pieptul lui Havoc, aruncându-l pe lup în aer. Trupul lui Havoc deveni inert, lovind pământul cu putere.

Call nu mai luă seama nici la magie, nici la război, nici la nimic altceva. Nemaiţinând cont de durerea din picior, se lansă spre Alex şi-l pocni în faţă.

Băiatul mai în vârstă se împletici în spate. Buza i se spărsese şi arăta mai degrabă surprins decât altcumva. Iar pe Call îl dureau nodurile degetelor. Nu mai lovise pe nimeni până atunci.

Cu un rânjet batjocoritor, Alex îl proiectă pe Alkahest într-o parte a capului lui Call, trimiţându-l pe acesta în

iarbă, cu mâinile răşchirate. Putea zări trupul lui Havoc, care zăcea pe câmpul de luptă la mică depărtare de el. Lupul nu se mişca.

Call rămase locului, iar Alex îl îndreptă din nou pe Alkahest spre el. Dar deodată apăru Aaron, care-i răsuci braţul. Cei doi se luptau acum ţinând fiecare de celălalt capăt al armei.

— Călăreţi ai Haosului! strigă Alex. La mine!

Târându-se spre Havoc, Call acoperi trupul lupului cu propriul său trup şi invocă din nou haosul, care prinse să se rotească în spirală în jurul lui, plin de făgăduieli întunecate.

Îl hrăni cu furie. Furia pe Maestrul Joseph care-i limitase alegerile, pentru că-l răpise şi-l silise să devină Constantine. Furie pe moarte, care-l luase pe Aaron. Care-i luase mama. Care-l luase şi pe Havoc. Care-i lăsase o gaură neagră, deschisă, în adâncul inimii.

Hrăni haosul cu furie şi pieiri, cu durere şi, la sfârşit, cu frică, frica de propria moarte, frică de ceea ce se găsea dincolo de sacrificiul său.

Hrănind haosul, simţea cum energia se scurge din el. Tot ce se găsea în el lucra pentru a scoate puterea din vid. Când rotocoalele negre de tot îl încolăciră asemenea unui şarpe, Alex prinse să urle.

Call gemu. Simţea forţa de gravitaţie a pământului trăgându-l în jos. Puterile îi slăbeau. Îl zări pe Aaron rămas singur pe câmpul de luptă. Călăreţii Haosului nu-i luau în seamă prezenţa: pentru ei, el nu reprezenta nimic, nu era mag şi, probabil asemenea lor, nu era nici măcar viu în adevăratul înţeles al cuvântului.

Aaron îl fixase cu privirea pe Call. Clătina din cap şi Call ştia că era din cauză că trebuia să-şi caute contragreutatea lui chiar în clipa aceea. Dar Call nu avea o contragreutate şi, chiar să fi avut, nu era sigur că putea s-o folosească. Fusese prea multă magie. Îi topise sufletul.

Alex îi trimise înapoi haosul, un nor asfixiant şi învăluitor, care-l cuprinse pe de-a-ntregul.

El se gândi la Ravan, la cum s-a simţit folosind atât de

multă magie a focului încât a devenit o Devorată a focului. O vedea acum, zburând prin aer într-o ploaie de scântei. Nu mai era om. Call nu voia să devină o creatură a haosului. Şi astfel, cu ultimele fărâme de magie rămase în el, înlătură haosul – îl trimise înapoi în vid, şi pe Alex dimpreună cu haosul. Alex se lupta, aruncând săgeţi spiralate de vid spre Call, iar Call scormoni în cele mai ascunse cotloane ale sufletului său după putere.

Faţa lui Alex se contorsionă când îşi dădu seama ce făcea Call. Şi, înainte să mai apuce să ţipe, dispăru, absorbit în vid. De-a lungul şi de-a latul câmpului, Călăreţii Haosului urlară după el – un urlet lung, înspăimântător, care dăinuia deasupra câmpului de luptă. Apoi încetară, asemenea jucăriilor ale căror baterii s-au descărcat.

Call privi spre locul în care se aflase Aaron, dar acesta nu mai era acolo. Îşi întoarse capul ca să-l găsească, să găsească pe cineva, dar concentrarea îi juca feste. Se simţea ameţit, iar ochii i se acoperiră de ceaţă. Lăsându-se la pământ, percepu cu coada ochiului apropierea întunericului. Nu era sigur dacă acum cădea în haos sau în ceva cu mult mai adânc.

Rămâi treaz, îşi comandă el.

Rămâi în viaţă!

— Callum, auzi el vocea Maestrului Rufus. Callum, mă auzi?

Nu ştia cât timp se scursese.

— Call, te rog să fii bine, te rog!

Era vocea Tamarei şi părea că plânge, lucru cam fără noimă, ţinând cont de cât de furioasă fusese.

Call încercă să vorbească, încercă să-i spună că era bine. Dar nu putu s-o facă. Poate că, la urma urmei, nu era bine deloc.

Îşi întredeschise puţin ochii, poate prea puţin ca altcineva să bage de seamă. Vederea îi era înceţoşată, dar avusese dreptate: Tamara stătea aplecată deasupra lui şi plângea. Voia să-i spună să nu mai plângă, dar poate că nu plângea din pricina lui. Poate că-i părea rău după Havoc. Avea mai mult sens. Dacă el i-ar spune că este bine, iar ea

ar plânge după Havoc, ar fi jenant pentru amândoi – mai ales că, probabil, va începe şi el să plângă după Havoc.

— Ai reuşit, îi şopti ea. I-ai salvat pe toţi. Call, te rog, te rog, trezeşte-te!

Auzind asta, el se strădui şi mai mult să facă o mişcare, dar tot fără rezultat. Era ca şi cum fiecare părticică din el ar fi cântărit o tonă şi chiar şi încercarea de a deschide ochii mari părea o luptă cu imposibilul.

— Îi voi spune ceva care-l va înveseli, veni vocea lui Jasper din cealaltă parte.

Jasper era o formă ceţoasă cu păr negru, aflată undeva în spatele Tamarei. Dacă ar fi putut, Call ar fi oftat.

— Call, Celia şi cu mine suntem iarăşi împreună. Nu e super?

Pentru o scurtă clipă, Call îşi imagină că cineva îl va pocni pe Jasper în locul lui, dar nu o făcu nimeni. Nu era corect.

— E pe moarte, spuse cineva.

Era vocea uscată, de neconfundat, a Maestrului Graves, membru al Adunării. Şi nu părea deloc îndurerat de anunţul făcut.

— A folosit mult prea multă magie a haosului ca să poată să supravieţuiască. Probabil că i-a străpuns deja sufletul.

Maestrul Rufus se întoarse încet şi, chiar şi prin ceaţă, Call putu să distingă mânia din privirea pe care i-o aruncă celuilalt maestru.

— A făcut-o din pricina ta, spuse Maestrul Rufus. Tu ai fost cauza acestei situații şi să nu crezi că vreunul dintre noi va da uitării faptul acesta.

Graves scoase un pufnet, iar Call auzi o altă voce, mai apropiată. Tamara îşi ridică privirea şi înlemni. Nu făcu nicio mişcare şi nu spuse nimic, în vreme ce o altă siluetă venea mai aproape. O siluetă pe care Call o recunoscu, în ciuda negurii.

Era Aaron.

Aaron, care îngenunche lângă el. Aaron, care puse o mână răcoroasă şi liniştită pe pieptul lui Call.

— Îl pot ajuta, spuse Aaron.

— Şi ce ai de gând să faci? îl întrebă Tamara.

Call se întrebă dacă ea îşi mai amintea ce-i spusese: că lui Aaron îi pasă de Call pentru că are o bucată din sufletul lui în el.

Aaron era o formă indistinctă, cu un halo luminos în jurul capului. Vocea îi era hotărâtă, aducând cu vocea vechiului Aaron.

— Call nu trebuie să moară. Eu sunt cel care ar trebui să fie mort.

Tamarei i se tăie respiraţia. Call se strădui să facă ochii mari, să spună ceva, să-l oprească pe Aaron, dar simţi mâna acestuia apăsându-l şi ceva mişcându-se în adâncul pieptului său.

Dintr-odată, prinse să respire sacadat. Ceva se mişca în cuşca pieptului. Ceva ca o atingere uşoară, ca o fluturare de aripi. Simţi cum îi dezmiardă sufletul.

Atingerea sufletului. Aaron exercita atingerea sufletului pe care o învăţaseră amândoi. Dar cum? Aaron nu mai era mag, nici Makar. Şi de ce să-şi bată capul? Voia să afle cum era să simţi pâlpâirea sufletului cuiva care moare?

— Ce faci? şopti Tamara. Te rog, nu-i face rău lui Call, i s-a făcut deja destul rău.

Aaron nu spuse nimic. Call simţi din nou atingerea adânc în el. Îşi simţi sufletul rănit liniștindu-se. Rostul a ceva era refăcut în el, ceva ce abia acum băgase de seamă că-i lipsea.

Gemu şi deschise ochii. Negura i se ridicase de pe ochi. De fapt, totul era scăldat în lumină. Trupul i se convulsionă.

— Trăieşte, spuse Maestrul Rufus, uimit peste măsură. Call! Call, mă poţi auzi?

Call dădu din capul care îl durea, dar ameţeala şi sufocarea dispăruseră. Îşi ridică privirea spre Aaron.

— De ce ai făcut-o? întrebă el.

— Ţi-am dat înapoi sufletul, spuse Aaron. Bucata pe care-ai folosit-o ca să mă readuci la viaţă. Ţi-am pus-o înapoi, în tine.

— Aaron, şopti Tamara.

— Tamara, spuse Aaron, e-n regulă.

În vocea lui era o blândeţe pe care Call nu o mai auzise de la moartea lui Aaron. Îl făcea să se simtă ca şi cum ceva s-ar fi dilatat în pieptul lui, atât de mult încât i-ar fi putut rupe coastele, făcându-l să urle. Mai că putea vedea firele invizibile care-l legau de Aaron – firele aurite de mătase ale sufletului, care se întindeau între ei doi.

Iar opusul haosului este sufletul uman!

Maestrul Graves prinse să bolborosească:

— Dar este imposibil. Nu se poate face aşa ceva. Sufletele nu pot fi împărţite şi luate înapoi ca nişte cărţi de joc!

Call se ridică. Câmpul de luptă era acoperit de un fum gros. Magii se mişcau de colo-colo, stingând focurile şi înconjurându-i pe trădători şi pe Călăreţii Haosului. Call îl văzu pe tatăl lui Jasper încadrat de doi magi mătăhăloşi ai Adunării, dar pe Kimiya nu o zărea pe nicăieri.

— Deci mi-am revenit? întrebă Call, mirat, plimbându-şi privirea de la Aaron la Tamara şi apoi la Maestrul Rufus. Suntem bine amândoi?

Dar Aaron nu spuse nimic. Era foarte palid. Îşi cuprinsese trupul cu mâinile ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Call, spuse el în şoaptă, cu buzele albăstrii, nu a fost niciodată vorba despre mine. Nu eu sunt eroul. Tu eşti eroul.

În ciuda evidenţei, zâmbea, cea mai fină umbră a unui zâmbet.

— Tu ai fost mereu.

— Aaron! strigă Call, dar acesta se prăbuşi între el şi Tamara. Suspinând, Tamara puse o mână pe umărul lui Aaron şi-l zgudui, dar el rămase inert sub mâna ei.

Call îşi simţi sufletul zvârcolindu-se cu disperare, prins în firele aurite care-l legau de Aaron. Ca şi cum sufletul lui nu s-ar fi îndurat să-l lase pe Aaron să plece. Pentru o clipă, senzaţia deveni aşa de intensă încât Call crezu că va leşina din nou. Se concentră ca să nu-şi piardă cunoştinţa, adunându-şi toată energia şi toată puterea şi smucind firele spre el.

— Aaron a plecat, şopti Tamara.

Call deschise ochii. Aaron arăta liniştit, întins pe pământ. Poate că aşa era şi cel mai bine, poate că aşa trebuia să şi gândească, dar Call era îngrozit. Ideea de a-l pierde pe Aaron şi pe Havoc părea peste puterile lui.

Call îşi roti privirea căutându-l pe lup, dar nu-l zări nicăieri. Nu se mai găsea acolo unde căzuse. Oare îi luase cineva trupul?

Call se cutremură. Îl voia pe tatăl său. Îl voia pe Alastair. Simţi pe el nişte mâini blânde. Era Maestrul Rufus, care-l prinsese de umeri. Nu-și mai amintea ca Maestrul Rufus să fi fost vreodată aşa de blând, dar în atingerea lui nu era decât bunătate aşa cum îl sprijinea pe Call, în vreme ce de ei se apropia un grup de magi cu o targă pe care urcară trupul lui Aaron.

Durerea din piept părea să se eternizeze. Capul îi era învăluit în ceaţă.

Pe câmp, alte grupuri de magi încărcau pe tărgi alte trupuri.

— Aveţi grijă cu el, spuse Call cu asprime, în timp ce magii ridicară targa cu Aaron şi începură să se depărteze. Nu-i faceţi rău.

— Nu i se mai poate face rău, spuse încet Maestrul Rufus. Este dincolo de bine şi de rău, Call.

Tamara plângea domol, cu faţa în mâini. Chiar şi Jasper tăcuse, cu faţa mânjită de murdărie.

Call voia să se ridice şi să alerge după targă, să-l smulgă pe Aaron de pe ea şi să-l aducă înapoi la prietenii lui. Un lucru ridicol, căci Aaron pierise. Mort, în pofida iscusinţei lui Call de a-i chema sufletul înapoi, chiar dacă ar fi fost îndeajuns de nebun să facă şi a doua oară o asemenea încercare. Dar Call voia să se asigure că, de data asta, va avea loc o înmormântare adevărată.

Chiar dacă se va afla din nou în temniţă, fără să poată participa la ea. Se gândi la pereţii fostei sale celule din Panopticon. Acum nu-i mai părea aşa de groaznic să se întoarcă acolo. Poate că i-ar fi tihnit.

Apoi îşi aminti de starea în care lăsaseră Panopticonul.

În fine, era sigur că mai existau şi alte închisori ale magilor. Şi poate că va nimeri într-una dintre ele.

— Este în regulă, Call, spuse Maestrul Rufus, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Va primi onorurile unui erou. Numele lui Aaron nu va fi uitat niciodată.

O umbră se lăsă peste ei toţi.

— Callum, va trebui să vii cu mine, spuse Graves.

Arăta ca şi cum era dezamăgit că băiatul îşi revenise.

— Callum nu merge nicăieri, spuse Maestrul Rufus. Ne-a salvat pe toţi, aproape cu preţul vieţii lui. Dacă încerci să-l arestezi, te prefac în piatră. Callum Hunt este un erou, aşa cum a spus Aaron.

— Da, confirmă Tamara, atinge-te de Callum şi-ţi voi arde degetele.

Call îi privi cu sinceră surprindere. Presupunea că ea înţelesese în cele din urmă că nu era o figură malefică, dar credea că-i pierduse prietenia pentru totdeauna.

Iar când el îi surâse nesigur, deşi avea lacrimi în ochi, ea îi zâmbi la rândul ei.

Apoi dinspre adunătura de oameni se auzi un lătrat. Când se întoarse, Call îl văzu pe Havoc sărind cu labele pe pieptul lui. Îl cuprinse de gât şi-şi afundă faţa în blana lui caldă.

— Eşti viu, şopti el.

Apoi se dădu înapoi ca să se asigure. Şi, privind la faţa lupului, observă că ochii lui Havoc nu mai erau scânteietori. Ci de un auriu profund şi ferm. Poate că Alkahest îl lovise totuşi pe Havoc, dar, în loc să-l omoare, scosese haosul din el. Acum, Havoc era un lup ca oricare altul.

Un lup obişnuit, care-l lingea pe Call pe obraz cu limba lui roz.

Maestrul Rufus şi Tamara îl ajutară pe Call să se ridice în picioare. Şi, în vreme ce magii zburau peste câmpul de luptă stingând focurile şi arestându-i pe ultimii magi trădători, Call şi prietenii lui se îndreptară şchiopătând spre locul unde se găsea Ravan, un stâlp de foc alături de celelalte elementale care erau pregătite de zborul înapoi la

Magisterium.

Aproape că ajunseseră la ea, când Call auzi o şoaptă. O şoaptă venită din cotloanele minţii lui. O voce tandră, curioasă, prietenoasă şi atât de cunoscută, că părea să-i străpungă pieptul. Atât de cunoscută încât simţi ecoul atingerii sufletului străbătându-l din cap până-n picioare şi fu cât pe-aci să se împiedice.

Cred că de data asta m-am întors, Call, spunea vocea lui Aaron. *Şi acum ce naiba o să mai punem la cale?*

EPILOG

Era o zi luminoasă, iar razele soarelui cădeau peste un orăşel străjuit de munţi. Orăşelul rezistase sute de ani, ploile şi zăpezile îi îngălbeniseră zidurile. Trecuse de amiază şi soarele se înclina spre apus. Locuitorii oraşului începuseră să se scurgă încet pe străzi pentru cumpărăturile de seară, când, deodată, zgomotul unei explozii uriaşe sparse tăriile.

În spaţiul dintre doi munţi, deasupra unei văi cu iarbă verde, cerul părea că se rupsese în două, dezvăluind o întunecime înspăimântătoare. Era o beznă mai adâncă decât bezna. Nu doar o lipsă de lumină, ci o lipsă de orice altceva. Era vidul.

Când din vidul acela coborî un zgomot ca de tunet, animalele din vale se împrăştiară speriate. Se mai auzi un bubuit grozav şi apoi, din bezna aceea, apăru Alex Strike, călare pe spatele unui enorm monstru de metal, pe care magii Adunării îl botezaseră pe timpuri Automotones.

Alex nu mai era fiinţă umană. Devenise un lucru pe care omenirea nu-l mai văzuse până atunci. Devenise un Devorat de haos. El era chiar haos, iar haosul îşi găsise sălaş în el, scânteind în ochii lui negri. Trosnea în oasele, în părul lui şi-n sângele lui. Masca de argint nu mai era un obiect aparte. Îi înlocuise faţa, schimbătoare şi expresivă, cum fuseseră şi trăsăturile lui.

În spatele lui se scurgea un râu de elementale şi animale care odată fuseseră încredinţate haosului. Erau lupi cu ochi scânteietori, magi cu ochi goi ţinând arme în mâini, iar pe deasupra lor plana şarpele elemental Skelmis, şuierând şi lovind cu coada lui făcută din aer.

Alex îl conduse pe Automotones până la marginea văii. Privi spre oraşul de la poale, unde locuitorii fugeau deja pe străzi asemenea unor furnici negre înspăimântate.

Ridică o mână şi, în palma sa, haosul se încolăci asemenea fumului.

Alex surâse.

DESPRE AUTOARE

Holly Black şi Cassandra Clare s-au întâlnit prima dată cu mai bine de zece ani în urmă, la prima sesiune de autografe a lui Holly. De atunci, ele au devenit bune prietene, având în comun (printre altele) pasiunea pentru literatura fantasy – de la descrierile panoramice ameţitoare din *Stăpânul Inelelor* la poveştile îndrăzneţe cu Batman din Gotham City, de la epopeile clasice, pline de lupte şi magie, până la *Războiul stelelor.* S-au hotărât să facă echipă pentru *Magisterium*, pentru a scrie propria lor poveste despre eroi şi ticăloşi, despre bine şi rău, despre cum e să fii cel ales, chiar dacă îţi place sau nu.

Holly Black a scris mai multe cărţi de mare succes la public şi este coautoare a seriei *Cronicile Spiderwick (împreună* cu Tony DiTerlizzi). Ea a câştigat premiul Newbery Honor pentru romanul *Doll Bones.* Cassandra Clare este autoarea mai multor serii de cărţi de ficţiune pentru tineri, de mare succes la public, precum *Instrumente mortale, Dispozitive infernale şi Uneltiri întunecate*, publicate în România la Editura Leda.

Ambele locuiesc în Western Massachusetts, SUA, la aproximativ zece minute distanţă una de cealaltă. Aceasta este cea de-a patra carte din seria *Magisterium*, urmarea volumelor *Testul Fierului, Mănuşa de aramă şi Cheia de bronz.*